

မိုးဒိုင်

BURMESE
CLASSIC

မဂ္ဂိမကောင်းဂ္ဂိမကောင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုသားများလုံး၏ ညီညွတ်စွာပြုစုရေး
အသုံးပြုအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားများလုံး၏ ပဝေဒနာသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အသီးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများကို ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဖန်တီးသော သတ်မှတ်ချက်များကို ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ❖ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများတိုးလှည့် အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်စီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ခိုရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ခိုင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ဖြင့်မားရေး။

မရှိမကောင်း ၊ ရှိမကောင်း

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မရှိမကောင်း ၊ ရှိမကောင်း

ဇာတိမြို့နယ်

- ၅၀၁၄၆၂၀၀၀၉

ဗဟိုဘဏ္ဍာရေးဌာနချုပ်

- ၅၀၀၅၆၁၀၅၁၀

အကြိမ်

- ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

ဆုပံရေ

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀/-

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၁၃၇၆၉)

ရွှေသမင်ဇာပေ

၃၇/၄၄လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်း။

အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အေးအေး (မြ-၀၇၄၇၁)

စန်းသော်တာပုံနှိပ်တိုက်

ဝဟ် (၅၃)၊ ၅၅ လမ်း

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်စာလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅.၀၃

ဒီနိုင်းခ

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း/ ဒီနိုင်းခ - ရန်ကုန်

ရွှေသမင်ဇာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၄၈ - စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

လင်မယားအကြောင်း

ရုပ်ကွက်ထဲကလူတွေအကြောင်း

ပြီးတော့

ရွှေသမင်ဇာပေ

အမှာ

ဤစာအုပ်ရေးဖို့အတွက် ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့ဖူးသော “ဆိုနေကျသီချင်းနဲ့ခရီးဆက်တဲ့ငှက်” ကို အခြေခံရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်အချို့က “ဆိုနေကျသီချင်းနဲ့ခရီးဆက်တဲ့ငှက်” ထဲက ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံတွေက သဘောကျစရာကောင်းတယ်၊ မင်း ဒီဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ မင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖန်တီးပါလားလို့ အကြံ ပေးကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရေးပြန်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ပရိသတ်တွေအနေနဲ့ “ဆိုနေကျသီချင်းနဲ့ခရီးဆက်တဲ့ငှက်” ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းအနည်းငယ်ကို အခုစာအုပ်မှာ ပြန် ချုပ်ပြုပြင် အသုံးပြုထားခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲက မိတ်ဆွေများကို အထူးကျေးဇူးတင်မိပါ သည်။

ဦးဖေသန်းက နားသိပ်မကောင်း။ ထို့အတူ သူနဲ့စကားပြောနေ သော ဦးမြင့်သိမ်းကလည်း နားထဲရောင်လို့ဆိုပြီး ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်။

လော်စပီကာနဲ့ အသံချဲ့စက် ဆင်ပေးတဲ့ ဖိုးရွေးက ...

“ဦးလေးဖေ စက်ဖွင့်ထားပြီးပြီနော်”

ဦးဖေသန်း စိတ်ထဲမှာ ကြားနေရတာက လမ်းဖွင့်ပွဲပြီးသွားပြီ နော်လို့ ကြားလိုက်ပါတယ်။

“ဪ... အေး၊ ဒီနေ့ ဟိုရပ်ကွက်မှာ လမ်းဖွင့်ပွဲရှိတာပဲ”

ဖိုးရွေးက ပြောပြီး လစ်ထွက်သွားတာမို့ မကြားပါ။

“ဟေ့လူ ညကျရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကုလားအိုးကွဲ သွားဖူးတယ်

ဒီဇိုင်းခအောင် သွားရအောင်ဗျာ”

“ကာရာအိုကေ လုပ်စမ်းပါ ကိုဖေသန်းရာ”

ဒီဒီဒီဒီကောင်းကြောင့် ဦးဖေသန်းက နားတစ်ဖက် ရွက်ထွဲ
ရင်း ဂဟဲဟဲနဲ့ ...

“စကားပြော လောကြီးသွားလို့ပါဗျာ”

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက ကိုယ့်အိမ်ကနေ ကိုယ်နားထောင်ပီရင်
တဟားဟား၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုမရယ်နိုင်သူတွေက ဦးဖေသန်းမိန်းမ
ဒေါ်စိန်တုတ်နဲ့ ဦးမြင့်သိမ်းမိန်းမ ဒေါ်တင်အေး တို့ဖြစ်သည်။

“သေနာကျကြီး အသက်ကြီးမှ ပင်လယ်ထဲ လက်ပစ်ကျူးခွင့်
နေတယ်”

ဒေါ်စိန်တုတ် အဲဒီလိုကြိမ်းဝါးသလို ဒေါ်တင်အေးကလည်း
ငရုတ်သီးထောင်းနေရာမှ ...

“ပြောလိုက်ရင် ဘုရား တရား၊ နောက်ကွယ်မှာတော့ ကားရား
ကားရားလုပ်ချင်နေတဲ့ကောင် တွေ့မယ်”

ရာသက်ပန်ခန္ဓာရုံထဲမှာတော့ တဏှာတရားခွေကတော့ အရှိန်
ကောင်းကောင်း။

“ဟိုလူ ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ ဦးမြဖေ လိုက်မှာလား”

ဦးမြဖေ ဆိုတာက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ သံချည်သံကွေးလုပ်ငန်း
တည်ထောင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို ကပ်ရိုက်
ကပ်ခွေလုပ်ရမလဲ တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေတဲ့ ပုထုဇဉ်လူသား။ ဦးဖေ
သန်းတို့ ခမ္မာရုံလူကြီးဖြစ်တော့ အော်တိုမစ်တစ် ခမ္မာရုံဘဏ္ဍာရေး

ဈေးဖြစ်လာတဲ့သူ။ ဒီရာထူးရပြီးကတည်းက ဦးဖေသန်း သင်ပေး
ထားတဲ့ ...

‘ပုထုဇဉ် ဥမ္မာတကော’ ဆိုတဲ့ စကားကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ရေလဲပုဆိုးလို သုံးတတ်တဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိန်းမ ဒေါ်ဥမ္မာ က
သူ့ယောက်ျားကို အခုလို ပြန်ပြောတတ်ပါတယ်။ အဲဒါက...

“ရှင်အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ် ကိုမြဖေရေ၊ ယီးတီးယားတား
လုပ်ဖို့ မကြံနဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား တုတ်၊ ထိပ်ဖုချင်လော ဥမ္မာ
သလော ဖြစ်သွားမယ် ဟင်း ...”

အဲဒီလို တဏှာနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာတဲ့လူ။

“ဒီလိုပွဲမျိုးကို ဒီလူ အလွတ်ပေးရိုးထုံးစံ ရှိလို့လားဗျာ”

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကတော့ အသံလွှင့်ဇာတ်လမ်းနားထောင်
နေရသလို သဘောတွေကျပြီးရင်းကျနေတာပေါ့။ ဦးဖေသန်းဆိုသူ
ဘယ်အလှူခံမဆို မိုက်ခရိုဖုန်းကိုကိုင်နေရရင် ပြီးရော၊ ဘယ်
လောက်မိုက်ကြိုက်သလဲဆိုရင် ညဘက်အိပ်ရင်စောင် လက်ထဲမှာ
သနားသီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ပြီးမှ အိပ်လို့ရတဲ့ထုံးစံ ရှိသည်။
ဒီလူက အိမ်ခန်းတွေငှားပြီး စီးပွားရေးလုပ်စားသူ။ သူ သုံးလတစ်ခါ
တရားစခန်းဝင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ တရားစခန်းဝင်ပြီဆိုရင် သူ ငှား
ထားတဲ့အိမ်ငှားတွေ ဘုရား တရားသာ တပေတော့၊ ဘာကြောင့်လဲ
လို့မေးရင် တရားစခန်းကပြန်လာရင် အိမ်လခတိုးတောင်တတ်တဲ့

အကုန် ရှိသည်။ သူ့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်က ...

အနိစ္စ ဒုက္ခ အိမ်လစ တဲ့။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်လို့ရလဲ ကိုမြင့်သိမ်း။ ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျား

က အတွေ့အကြုံရှိသူဆိုတော့ ပြောပါဦး”

ဒီလို လမ်းကြောင်းမှာတော့ ဦးမြင့်သိမ်းနဲ့ ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ

ဦးမြဖေက ဆရာကြီး။

ဦးမြင့်သိမ်းက သူ့ကို ဆရာတင်တော့ ရာဂအမြို့လေးကို သွား

ရည်တမျှားများနဲ့ အနားသတ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့မိုက်ကိုကိုင် သမီးလေးတွေစပ်ပေးတဲ့အရည် ကို သောက် ...”

“ဘာအရည်လဲဗျ။ မန်ကျည်းဖျော်ရည်လား”

ဦးမြဖေ အသံကြောင့် ဦးမြင့်သိမ်း မျက်နှာကြီးက စားခါနီးအဖဲ

သား ခွေးချေးပုံထဲကျသွားသလို ရွံ့မဲ့သွားပါတယ်။

“ခင်ဗျားကလဲ တုံးရန်ကော”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျား သူ့ဘာသာ ဆံပင်မပေါက်တာဘဲ”

ဦးဖေသန်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆံပင်မသန်သူ၊ အမြဲ တမ်း

ကတုံး။

“အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဉာဏ်ရည်တုံးတာကို ပြောတာ။

အဲဒီအခန်းထဲမှာ ယမကာလေးမှီဝဲတာကိုပြောတာ”

“ဟာဗျာ အရက်သောက်ချင်တာပဲ ကိုအေးလှိုင်တို့ အသေ ဆာဆိုင်မှာသောက်လဲ ရတာပဲ”

“ရေမရောအရက်ဆိုင် ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ဟာ သူ့ဆိုင်က သောက်တဲ့သူတွေ မိုက်လေးပူပူပြီး လျှော သွားတာချည်းပဲဗျ။ အဲဒီမှာ သွားသောက်ပေါ့”

ဦးဖေသန်းစကားကြောင့် ဦးမြင့်သိမ်းက ရုပ်ရှင်ကားထဲက လူ ကြမ်းဗီလိန်အခန်း အရမ်းပိုင်တဲ့ စိုင်းအောင်တင့်မျက်နှာပေးနဲ့ ...

“ဟင်း ဟင်း မတူဘူး ကိုဖေသန်း။ ဟိုအခန်းမှာက အေးစက်နေ တဲ့လေထု၊ အိစက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ရင်ထဲမှာပိုက်၊ ယမကာ လေးကို တစ်စုံစုပဲ၊ သမီးလေးတွေခွံ့ကျွေးတဲ့ အာလူးကြော်လေးကို စား။ အဟွတ် အဟွတ်”

ပြောရင်းနဲ့ ဦးမြင့်သိမ်းက သီးနေပါသည်။ ဦးဖေသန်း စိတ်ကူး ယဉ်မိပါတယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ သူက ဟာဝေယံရုပ်နဲ့ ဆိုဖာအိအိကြီး ပေါ်မှာ ခူးချိတ်ထိုင်လို့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ စကတ်တိုတိုနဲ့ ခေတ် ပေါ်အချောအလှလေးတွေ တစ်ဖက်စီနဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ နတ် သုဇာဒ်ပေါက်ကို ထန်းပင်ထိပ်တက်ပြီး စားနေရတဲ့အရသာလိုပါပဲ။

ဦးမြင့်သိမ်း ဆိုတဲ့သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပေါင်ဆိုင်ဖွင့်ထား သည်။ ဘယ်လောက်စီးပိုးသလဲဆိုရင် ကပ်စေးနဲ့ကို ပိုးလောက် လန်းတွယ်သလောက်ကို စီးပိုးတဲ့သူ ကြယ်သီးတယ်၊ ဂျင်းဘေးငါးဘီ

အသစ်ကြီးတစ်ထည် နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းပေးရတဲ့ ဘောင်းဘီ
ကို သူ ဈေးဖြတ်ပုံက ဇာစ်မပါလိုဆိုပြီး ငါးရာသာပေးတတ်တဲ့သူ
သူ့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်က ...

အတိုး အစ မြင့်သိမ်းက တဲ့လေ။

“အေးဗျာ သွားရင်လဲသွားဗျာ၊ ကျုပ်ဘေးနားမှာထိုင်တဲ့ သမီး
လေးတွေက အိမ်ကဟာမကြီးမဟုတ်ရင် ပြီးရော”

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ တဟားဟား။

ဒေါ်စိန်တုတ်က ချက်ချင်းဆိုသလို ထဘီတိုတိုဝတ်ပြီး အိမ်ပေါ်
မှ ဆင်းချလာပါသည်။ ပြီးတော့ ဘေးအိမ်က ...

နေ့လယ် ထမင်းစားနားတဲ့ ဆိုက်ကားသမား ကိုသိန်းဝင်းကို...

“ဟဲ့ ဝင်းသိန်း ...”

ကိုသိန်းဝင်းက ဓမ္မာရုံက အသံလွှင့်ဇာတ်လမ်းကို ဆေးပေါ့လိပ်
နဲ့ အာရုံခံဖိမ်ယူရှိုက်ဖွာနေရာမှ မီးလင်ပျက်သွားဟန်နဲ့ ...

“ဟာဗျာ ကျုပ်က သိန်းဝင်းဗျာ၊ ဟိုကောင် ဝင်းသိန်းက ဂိတ်မှာ”

“နင်တို့ဟာကလဲ ရပ်တူနေတာပဲ၊ ငါ့ကို ဟိုသေနာကျကြီးဆီ
လိုက်ပို့စမ်း”

“မအားဘူး ဒေါ်စိန်တုတ်ရ”

“ဟဲ့ကောင် နင် အခု ထိုင်နေတာမဟုတ်လား”

ကိုသိန်းဝင်းက မင်းသားကြီးဝင်းဦးစတိုင်လ်နဲ့ ခေါင်းခါရင်း ...

“ကျုပ် အခု ဓမ္မာရုံက တွဲတေးသိန်းတန်ဇာတ်လမ်း နားထောင်
နေတာဗျ”

ကိုသိန်းဝင်း ပြောလိုက်မှ ဒေါ်စိန်တုတ်ရဲ့ဒေါသကို ဆွပေး
သလိုဖြစ်သွားပြီး ...

“တွေ့မယ် အဲဒီကောင်ကြီး” လို့ပြောရင်း ဒေါသတကြီး ထွက်
သွားပါသည်။

ဓမ္မာရုံရဲ့ လော်စပီကာမှာတော့ ရာဂမီးတွေက လှိုက်လောင်လို့
တောင်းတုန်း။

“ဟေ့လူ ကိုမြင့်သိမ်း ...၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
အဆင်ပြေဆုံးဆိုတော့ သွားခါနီးရင် ပိုက်ဆံလှည့်စွမ်းပါဦးဗျာ”

ဦးဖေသန်းစကားကြောင့် ဦးမြင့်သိမ်းက လက်ညှိုးလေး တလှုပ်
သွပ်နဲ့...

“ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆယ့်ငါးကျပ်တိုး ပေးရမှာနော်”
ဦးမြင့်သိမ်းစကားကြောင့် ဦးဖေသန်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မှ သွား

ရင်း ...
“ခင်ဗျားကလဲဗျာ ဒီလူနဲ့ဒီလူ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ...”

“မရဘူး ကိုဖေသန်း၊ ကျုပ်က ကျုပ်မိန်းမ လာချေးရင်တောင်
နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်က လျှော့လို့မရဘူး”

“ကဲ ကဲ ပေးမယ်ဗျာ”

“တစ်ခုရှိသေးတယ်နော်”

“ဘာတစ်ခုလဲဗျ”

ဦးမြင့်သိမ်းက မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း ...

“ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်စကားကိုနားထောင်မှဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲဗျ”

ဦးမြင့်သိမ်းက ခေတ်ပေါ် ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေထဲကလို လက်
တွေလှုပ်ရင်း ...

“ဟိုမှာ အလန်းတွေရော အဝှမ်းတွေရော ရောနေတာ၊ ကျုပ်တို့
က လန်းပြီး ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ဝှမ်းနေမှာစိုးလို့ဗျ”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

“ဒီကလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဖြူဖြူကျော်သိန်းထက် နှစ်ဆလောက်ပိုကျယ်တဲ့အသံနဲ့ ဝင်
လာသူက ဒေါ်စိန်တုတ်။

“ဟာ သောက်ကျိုးနည်းပြီ”

“အာ ...”

ဦးဖေသန်းရဲ့ အလန့်တကြားစကားကြောင့် ဒေါ်စိန်တုတ်ရဲ့
ဒေါသက အမြင့်ဆုံးဒီဂရီ။

“အဟဲ မိန်းမ”

“အဟဲရဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့မိန်းမ၊ လုပ်ပါဦး အိမ်ကဟာမ

ဒေါ်စိန်တုတ်ရင်ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ စကားလေး”

“ဘာပြောတာလဲ၊ မင်းပြောတာ မကြားရဘူး”

ဦးဖေသန်းက ဒေါ်စိန်တုတ်ကို အကြောင်ကွက်ရိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်တုတ်ရဲ့လက်ထဲက ဝါးလုံးကလည်း မိုက်တီးရဲ့ရိုက်ချက်
လို...

“ကဲဟယ် .. မကြားရဘူး ဟုတ်လား”

“အောင်မယ့်ဇီလားဗျ”

ဒေါ်စိန်တုတ် ဦးဖေသန်းဘေးက အသင့်ဖွင့်ထားတဲ့မိုက်ကို ကိုင်
တာ ...

“ဒီမယ် ကိုဖေသန်း ...”

ဒေါ်စိန်တုတ်အဘော်နဲ့အော်လိုက်မှ ဟိန်းထွက်လာတဲ့ လော
စပ်ကာသံကို ဂရုပြုမိပြီး ဦးဖေသန်း နဲ့ ဦးမြင့်သိမ်း မျက်လုံးပြူးပြီး
ဦးမြင့်သိမ်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်မိပြီး ...

“သောက်ရှက်တော့ အကောင်လိုက်ထွက်ပြီ”

ဒီမိပေါက်ဝကိုရောက်ရောက်ချင်း DJ(ဒီဂျေညိုကြီး)ဘွဲ့ခံ မညို တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အချက်အလက်တွေ စာတမ်း တွေက စက္ကူစအကြီးကြီးပေါ်မှာ ရေးထားတာက အများကြီး။ အိမ် ထဲမှာ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရပါ။

ဒီဂျေညိုကြီး အသံထွက်ကာ ဖတ်မိပါသည်။

“အတိုးသမားများသိ” ရန်။

တစ်... မနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီအတွင်းသာ အတိုးပေး ရမည်။ မှတ်ချက် အကြွ ယူလာပါ။ ပြန်အမ်းငွေမရှိပါက ဆေးလိပ် နှင့်သကြားလုံးသာ ပြန်ရမည်။

နစ် ... ကမ္ဘာစီးပွားရေးအပြောင်းအလဲကြောင့် အတိုးနှုန်းထား အတက်အကျရှိသည်။ ပုတ်ချက် (ဒေါ်လာနှုန်းထား အနိမ့်အမြင့်နှင့် ရွှေဈေးကွက်ပေါ်မူတည်သည်။)

သုံး... အပေါင်ခံထားတဲ့ပစ္စည်းများ၏ အပေါင်ခံဘောက်ချာ အစွက်သည် ခေါက်ရိုးမကျစေရ။ ညစ်နွမ်းပေရေခြင်း မရှိရ။ ဘက်ချာ၏အောက်ဘက်တွင် ကျွန်မယောက်ျား ရေဘင်၏ မှတ်ပါရှိရမည်။ လက်မှတ်အတူ မဖြစ်စေရ။ မှတ်ချက် (ဤ မှတ်ကို နောက်ဆုံးပေါ်စက်ကိရိယာ အပေါင်ဆုံးထားသော အကြီးထွန်း၏ ကညစ်တံကို ပြန်လည်ပြုပြင်ကာ ရေးထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။)

လေး... စယူစဉ်က အချိန်ကာလထက် (၂)မိနစ်သာစွန်း၍ အောက်ကျခံရမည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ရန်သူမျိုးငါးပါး တာဝန်မယူ)

ငါး... အပေါင်ခံထားသောပစ္စည်းများသည် အတွင်းနတ်၊ အပြင် နတ်၊ နတ်ကတော် ဘာသာရေးပစ္စည်းများ မပါစေရ။

ပုံ/ အော်လံခင်တင့်

အပေးအယူအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း

ဒါယိကာ

အိုးမိုင်ဂေါ့ ... လို့ အသံမထွက်မီအောင် ဒီဂျေညိုကြီး မျက်လုံး မိမိရင်း စိတ်ထဲကနေ ကြီးကျယ်ရန်ကောလို့ ပြောမိပါသည်။

အော်လံခင်တင့်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဒီတင်မပြီးဆုံးသေးပါ။ ခုနစ်စက္ကူ

လိပ်ပေါ် ရေးသားထားသောစက္ကူချပ်ရဲ့ဘေးမှာ ယှဉ်ကပ်ထားတဲ့ DJ ညိုကြီးက ရေဘင်ရဲ့ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း စက္ကူလိပ်ပေါ်က နောက်ထပ်စာသားတွေကို ထပ်ဖတ်မိပါသည်။

“အတိုးသမားများအတွက် အကျိုးခံစားခွင့်များ၊ အံ့မယ် တယ် DJ ညိုကြီးဆိုတာလည်း မခေတ်အမျိုးအစားထဲကပါ။ ဟို ဆူဆီက အတိုးယူပြီး ဒီလူကို အကြွေးဆပ်၊ ဒီလူဆီကယူ ဟိုလူကို

မြန်မာလူမျိုးပီပီ ရနိုင်သလောက်အခွင့်အရေး ရမယ်ဆိုရအကြွေးဆပ်နဲ့ ဟိုလူညီဒီလူညီ သိပ်တော်လွန်းအားကြီးလို့ ရေဘင် တော့ လိုချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်တာပေါ့။

တစ်... ပုံမှန်အတိုးယူသူဆယ်ယောက်ဟစ်စပြည့်လျှင် အပေါ် DJ ညိုကြီးတို့ ဘယ်လောက်လည်သလဲဆိုရင် ရပ်ကွက်ထိပ် ဆုံးထားသောပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု မဲဖောက်ပေးမည်။

နှစ်... ငွေတိုးချေးယူသူ နေ့စဉ်ပျက်ရက်မရှိ ငါးလတင်းတစ်ပွဲ ဦးနှုန်းယူကိုတောင် ချမ်းသာမပေး။ ဦးပွဲက အရမ်းကပ် ပြည့်လျှင် ပျက်ရက်မရှိ ရက်မှန်ဆုကို တခမ်းတနား ဝေဝေဆာဆာနဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်ပါ။ ဦးပွဲက DJ ညိုကြီးရဲ့ သတင်းအစအန ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် ရပ်ကွက်အတွင်းရေးမှူး ကိုလှစိန်မှ ဆုချီးမြှင့် ကြားပြီးသား။ တစ်နေ့ ဦးပွဲက အော်လံခင်တင့် ဆရာတော် မည်ဖြစ်ပါကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

ဆိုကပ်ခိုင်းတဲ့ဆွမ်းချိုင့်ကို လာပို့ပါတယ်။ DJ ညိုကြီးဆိုတာလည်း အော်လံခင်တင့်၏လက်စွဲတော် ရပ်ကွက်သတင်းဖြစ်ဖြူးရေးအရာရှိ ပုံ/ရေဘင်ကြွေးတောင်း ကိုယ်စားလှယ်။

အပေးအယူအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း “ဦးပွဲကဘုရား မခင်တင့် ဆွမ်းချိုင့် လာပို့ခိုင်းလို့ ဆွမ်းချိုင့် တွဲဖက်ဒါယိကာဆိုတာပါဘုရား”

DJ ညိုကြီးက ဆွမ်းချိုင့်ကိုကပ်ပြီး ကိုရင်လေးဆီ လှမ်းပေးကာ

“ဟွန်း... တွဲဖက်ဒါယိကာဆိုတော့ မူးမူးပြီး သူ့ကိုတွဲတွဲလိုက်တာကို ရှိခိုးပြီး ဦးပွဲကကို ရှိရိသေသေ ရှိခိုးသည်။ ပြီးတော့ ... ရလို့ဖြစ်မယ့်ထင်တယ်” “ဦး... ပွဲက ဘုရား”

DJ ညိုကြီးစကားကြောင့် ဦးပဉ္စင်းခမျာ အောင့်သက်သက်နဲ့
“ဟဲ့ - ညိုကြီး .. နင်ခေါ်ပုံက ငါ့ပဲ ထပျံရမလို့လို့... ပီပီသသ
ခေါ်စမ်း”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒါနဲ့ နင်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူလည်ဆို”

“မလည်ပါဘူးဘုရား၊ အိမ်မှာပဲနေတာပါဘုရား”

“ဟဲ့ အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး မိညို၊ နင်က မွတ်နေအောင်
လည်လို့ နင့်ကို DJ လို့နာမည်ပေးထားတာဆို”

“မဟုတ်ရကြောင်းပါဘုရား၊ ကောလာဟာလတွေပါဘုရား”

“နင် လူလည်ဆိုရင် ငါ့ကို လိမ်ပြစမ်း”

“မသင့်တော်လို့ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ငရဲကြီးပါ့မယ်ဘုရား”

“ငါ ခွင့်လွှတ်ရင် နင် ငရဲမကြီးပါဘူးဟဲ့၊ နင်လိမ်တာ ငါ တွေ့
ချင်လို့ ဗဟုသုတပေါ့”

DJ ညိုကြီး အခက်တွေ့နေရပါပြီ။ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက် လာ
အုပ်ချီလိုက်နဲ့ အနေရအထိုင်ရခက်နေဟန်ပုံနဲ့ ...

“တပည့်တော် မလိမ်ပါရစေနဲ့ဘုရား၊ ပြီးတော့ တပည့်တော်
လိမ်ခါနီးအကျင့်တစ်ခုရှိလို့ပါဘုရား”

“ဘာအကျင့်လဲ၊ ငါ ကူညီလို့ရရင် ငါ ကူညီမယ်လေ”

“တပည့်တော် လိမ်ခါနီးရင် ငှက်ပျောသီးစားရပါတယ်ဘုရား”

“ဘာဆိုလဲဟဲ့”

“အရှင်ဘုရားလဲ ဗေဒင်နက္ခတ်တွေ လေ့လာဖူးတယ် မဟုတ်
ဘုရား”

“အေးလေ”

ဦးပဉ္စင်းဦးနန္ဒိယသည် သင်္ကန်းကို ခါးမှာပတ်လိုက်ရင်း ခြေ
တက်တစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း စိတ်ဝင်တစားရှိကာ ခါး
တံတစ်ဖက်ကို နားထောင်မိသည်။

“ငှက်က နေ့နံအရ နှစ်ဂဏန်းပါဘုရား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ပျောက် ငါးဂဏန်း၊ သီးက ခြောက်ဂဏန်း၊ ပေါင်းလိုက်ရင်
ဆယ်သုံးဂဏန်း ရပါတယ်ဘုရား”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“အိဂျစ်ကိုင်ရုံနည်းအရ ဆယ်သုံးဂဏန်းဟာ အန်လပ်ကီး
ဂဏန်းပါဘုရား၊ မြန်မာအလှူအဆက လေးဂဏန်းပါဘုရား”

“ဟုတ်တယ်လေ မိညိုကြီး”

“ဆယ်သုံးဂဏန်းကိုပေါင်းလိုက်ရင် လေးဂဏန်းရတယ်ဘုရား”
ဦးပဉ္စင်းနန္ဒိယ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆယ်သုံးဂဏန်းဟာ မရဏဂဏန်းလို့လဲ ခေါ်တယ်ဘုရား”
“ဪ ...”

ဒီဒိုင်းခ

“ထုခြားတဲ့ဂဏန်းပေါ့၊ စွမ်းအားရှိတယ်ဘုရား၊ အဲဒါကြောင့်
တပည့်တော် လိမ်ခါနီးရင် ငှက်ပျောသီးစားပြီး လိမ်ရကြောင်း
ဘုရား”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ စမ်းကြည့်ရအောင်ဟာ၊ သွား ကျ
သရေခန်းထဲမှာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး သွားယူ၊ နေဦး ကိုရင်ကြီး
“ဘုရား”

ကိုရင်ကြီးက ညိုကြီးအကြောင်းသိနေသည်မို့ ပြုံးစိစိနဲ့ ဦးပွ
နား ရောက်လာပါသည်။

“ကျက်သရေခန်းထဲက ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးယူခဲ့၊ ပြီးရင် ခိ
ကြီးကို ပေးလိုက် ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ဘုရား”

ကိုရင်ကြီးက ကျက်သရေခန်းထဲကနေ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး
လာကာ ညိုကြီးကိုပေးသည်။ ညိုကြီးက ဦးပွင်းကိုဦးချကာ ငှ
ပျောသီးကိုငံပြီး ထထွက်သွားတော့ ဦးပွင်းက ...

“ဟဲ့ ငါ့ကို လိမ်ခဲ့ဦးလေ”

ဦးပွင်းစကားကြောင့် DJညိုကြီး ထထွက်သွားရာမှ ပြန်လှ
လာကာ လက်အုပ်လေးချို စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာလေးနဲ့ ...

“တပည့်တော်မ ဦးပွင်းဆီက ငှက်ပျောသီး လိမ်ယူပြီး
ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

၂၃

အဲဒီအခါကျမှ ဦးပွင်းက ကိုယ့်နဖူးကို ရိုက်ရင်း ...

“သေဟဲ့ နန့်ယ”

ဤသို့ဤလိုနဲ့ လာခဲ့တဲ့ DJညိုကြီးပါ။ မွေးထားတဲ့ကလေးက
လေးယောက်၊ မျောက်လောင်းလေးတွေချည်းပါ။ ပေးထားတဲ့နာမည်
ကလည်း အပျံစား၊ ကိုလှအေး၊ မညိုကြီးရဲ့ သားသမီးစာရင်းက
ခေတ်ပေါ်စာရေးဆရာမလေးတွေ လက်ဖျားခါယူလောက်ရှိပါ
သည်။ အကြီးဆုံးသားက အကြင်နာဟဲ့၊ တကယ်တော့ အဲဒီကလေး
က အကြင်နာတရားမရှိ၊ ရပ်ကွက်အော့ကြောလန်လေ။ နောက်တစ်
ယောက်က တွယ်တာဟဲ့။ တွယ်တာ သံလားမမေးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး
လမ်းမပေါ်မှာချည်းပါပဲ။ နောက်တစ်ယောက်က သံယောဇဉ်တဲ့၊
အဲဒီကလေးကတော့ ခြင်းချက်အနေနဲ့ တကယ် သံယောဇဉ်အမျှင်
တန်းလေးပါ။ တစ်ချိန်လုံး တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ပြတ်တဲ့စွန်တွေ
နောက်လိုက်ဖမ်းကာ ရောင်းစားတဲ့ကလေး။ နောက်ဆုံး တစ်နှစ်
ကျော်ကျော်ကလေးက မြတ်နိုးတဲ့၊ ဒီကလေးကတော့
ငယ်သေးလို့ထင်ပါ သည် မိမိမပြသေးပါ။

“ဟဲ့ ညိုကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပါးစပ်မှာ စပိကာပါတယ်ထင်ရတဲ့ အော်လံခင်တင့်ရဲ့ နောက်
ကအော်သံကြောင့် ညိုကြီး လန့်သွားပါသည်။

“လန့်လိုက်တာ ခင်တင့်ရယ်၊ ဒီမှာလေ ညည်းရဲ့ ကြော်ငြာတုတ်

ကို အံ့သြတကြီး ဖတ်နေတာ”

ညိုကြီး စကားကြောင့် မခင်တင့် ရယ်သည်။

“ဟဲ့ ဒါ ငါ့ရဲ့ချစ်လင် ရေဘင် ရေးထားတာဟဲ့”

“နေပါဦး ဒါယိကာ ဆိုတာ ဘာလဲ”

ညိုကြီးစကားကြောင့် ခင်တင့်က ဒါလေးတောင်မသိရသလား ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဤသို့ပြောပါ၏။

“ရေဘင်က ပြောတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အကြီးအကဲဆိုရင် ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ဒါရိုက်တာ လို့ခေါ်တယ်တဲ့၊ ငါတို့က သူတို့ထက် တစ်ဆင့်မြင့်အောင် ဒါယိကာလို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟဲ့ ယောက်ျားအတွေးက မကောင်းဘူးလား”

“ဪ... ဒီလိုလား”

မညိုကြီးကလည်း ရှေးရေးနောက်ရေး အကြံအဖန်တွေနဲ့ အံ့သြ တကြီး လုပ်ပြရတော့တာပေါ့။

“ဒါနဲ့ အောင်သုတလမ်းက မထူးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို နင့်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာ ဘာသတင်းရလဲ”

မထူးဆိုတာက နောက်ပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်၊ အဲလေ နောက်မှ တစ်စင်ထောင်လာတဲ့ အတိုးပေးစားသူ။

“ဟဲ့ ဒီကောင်မက နင့်ထက် ငါ့ကျပ်နည်းတယ်လို့ ပြောတယ် ခင်တင့်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့လဲ ဈေးကွက်စီးပွားရေးအရ ကြော်ငြာကပ်ရမယ်၊ နေ့လယ်ကျရင် အခု ညည်းဖတ်ထားတဲ့ ကြော် ငြာကို စမ္မာရုံနောက်က အုတ်နံရံမှာကပ်ဖို့ နင့်သားသုံးကောင်ကို ဒီလိုလွှတ်လိုက်”

“ဘာတွေလွှတ်ခိုင်းနေတာလဲ အတင့်ရယ်”

အိမ်ပေါ်ကို လူမရောက်သေး အရက်နံ့က အရင်ရောက်လာ တတည်းက လှည့်ကြည့်စရာမလိုအောင် မညိုကြီး သိပါသည်။ အဟာ ရေဘင် ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

“သေနာကြီး တစ်ချိန်လုံး အရက်သောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ၊ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ရှင် မစဉ်းစားဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင်က ခါးကြားကပုလင်းကို တိုင်ထောင့်မှာထားရင်း ...

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ အတင့်ရယ်၊ ဘာလဲ မင်း ကိုသန်းအေး ကြီးဆီက အရက်ချက်ဖော်မြူလာရခဲ့လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဖယ် သာဝိတ်တန်း အငြင်းအခုံပြိုင်ပွဲမှာ မင်း ရွှေတံဆိပ်ဆု ရခဲ့လို့လား”

“အဲဒါတွေတော့မဟုတ်ဘူး သေနာကြီးရေ၊ အပစ်အခတ်ရပ်ခံ ရေးစာချုပ် ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီလို့ ဒီနေ့ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ကဲဟယ်”
ဘေးနားမှာ အသင့်ချထားတဲ့ဆေးဘူးက ပိုးခနဲနေအောင် လွင့် ညွှားပြီး ရေဘင်ခေါင်းကို ကွက်တိ။

“အောင်မယ်လေး အတင့်ရယ် မင်းအချစ်က ရင့်ရင့်သီးသီး

သား”

အော်လံခင်တင့်က အံကြိတ်ပြရင်း ...

“ဒီမှာ ယှဉ်ပြိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပေါ်လာလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ...”

“အေးလေ ရှင်ကလဲ သောက်သောက်နိုင်လွန်းတယ်”

မညိုကလည်း သူ့ဆရာ ခင်တင့်ဘက်က ပါတော့ ရေဘင်က ရယ်သည်။

“ဪ... ငါ့မိန်းမရယ်၊ မင်း မပြောနဲ့ ချယ်ဆီးသူဌေး မိုဗ် တောင် သူ့ရဲ့ရွက်လှေရောင်းရတော့မယ့်ကိန်း ဆိုက်နေတာ၊ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လာလဲ ဘာဖြစ်လဲ မင်းက မူလပထမလက်ဟောင်း ခင်တင့်ပဲ၊ အတင့်ကွ အသစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ငါ မေးမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

မညိုက နှာခေါင်းရှုံ့ပြောတော့ ...

“အဲဒီ မထူး ဆိုတာ အတိုးလောကကို စဝင်လာတယ် ဆိုတော့ အတိုးရှင်တို့မှာရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရော ရှိရဲ့လား DJမညို”

မညိုကြီးကို ဦးတည်မေးတော့ မညိုကြီးက ...

“ဘာတွေလဲ လုပ်ပါဦး”

“တစ်အချက် နှုတ်ခမ်းတစ်လန်ပန်းတစ်လန် စွာကျယ်ကျယ်

ချန်ပြစ်နိုင်ဖို့ အောင်မြင်တဲ့အသံ ရှိရမယ်”

“ရှိတယ်လို့ကြားတယ်”

“နှစ်အချက် ... လမ်းလယ်ကောင်မှာ ပဝါမကူရေမရှူ ရန်တွေ့

နပန်းလုံးရဲတဲ့သတ္တိ ရှိရမယ်”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“နောက်ဆုံးအချက်က ဘူးသီးကို ဖရုံသီးလို့ပြောင်လိမ်ရဲတဲ့ သတ္တိ ရှိရမယ်”

ရေဘင်ရဲ့ဖီလော်ဆော်ဖီတွေကြောင့် အော်လံခင်တင့် အားရှိ သွားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ယောက်ျား ရေဘင် ပြောတဲ့အချက်အလက်တွေက သူ့မှာ အပြည့်ရှိတာကိုး။

“ဒီရပ်ကွက်မှာ ခင်တင့်နဲ့ကင်းတာဆိုလို့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အပေါင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ စီးပွားရေးနည်းနည်းပတ်သက်တဲ့ ဦးမြင့်သိမ်း ပဲရှိတာကိုကွာ”

ရေဘင်စကားကြောင့် မညိုကြီးက တွေးတွေးဆဆ ပြောလာပါ သည်။

“ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ကင်းတာဆိုလို့ နောက်ဆုံးကျန်တာ မရှိ၊ ရိမ်ကျောင်းတိုက်က ဆရာတော် ဦးဇာဂရပဲရှိတယ်လေ”

“ဪ ရေဘင်ရယ် .. သိပ်မကြာခင်ကမှ တိုရ်ရိပ်ကွက်ထဲကို

ပြောင်းလာတဲ့ ဟိုစာရေးဆရာမယားလေ”

မညိုကြီးစကားကြောင့် ရေဘင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“အင် ... ဟုတ်သားပါ။ စာရေးဆရာလင်မယားက ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးကွ။ စာရေးဆရာဆိုတော့ အမြင်ရှိတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ရှေ့ဆက်ရမယ့် စီးပွားရေးဈေးကွက်အတွက် စာရေးဆရာကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမယ်။ ဟဲ့ ဟဲ့ နောင်ဆို ဒီစာရေးဆရာဟာ ငါတို့ကုမ္ပဏီရဲ့အကြံပေးအရာရှိဖြစ်လာမှာကွ”

ရေဘင်စကားကြောင့် အော်လံခင်တင့်က အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေပါတယ်။ ထို့အတူ မညိုကြီးကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူတပြုံးပြုံး၊ မညိုစိတ်ထဲမှာ သူ့ခွင်ရိုက်ဖို့ လူသစ်ထပ်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ အတွေးပေါ့”

“ဟိုကို ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

အိမ်ရှေ့ခန်းက ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ စာရေးနေရာမှ ခါးကြောဆန့်ကာ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်တော့ တစ်ဦးတည်းသော အိန္ဒိယနွယ်ဖွားတို့ရွှေက သွားတွေဖွေးဖွေးဖြူအောင် ရယ်ပြသည်။ ချဉ်ပေါင်ရွက်သင်နေတဲ့ မေခိုင်ဘေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ ...

“ကိုကို ဒါ ကိုအာမတ်တဲ့၊ နွားနို့လိုက်ပို့ပြီး စီးပွားရှာနေတဲ့သူပေါ့၊ မေခိုင်တို့ရဲ့ နှစ်အိတ်ကျော်မှာနေတယ်”

ရုပ်ရှင်ထဲကလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့တော့ မပြောဖြစ်၊ အာမတ် ဆိုတဲ့ အသားမည်းမည်း ထိုသူက ...

“အစ်ကို ပြောင်းလာတာ အာမတ် အားကြီးဝမ်းသာတယ်၊ အစ်ကို”

“ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ပြောင်းလာတာ၊ မကြာသေးတော့ အိမ်နီးနားချင်းမိတ်ဆွေ မရှိဘူးလေ”

“အခုကို မပူနဲ့ လိုအပ်တာရှိတာပြော ကျွန်တော် မရှိလဲ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဟူမိန် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းနေတာ အစ်ကို၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဒီလောက်ရယ်ပြန်တဲ့ အာမတ် ပုံစံကြောင့် ကျွန်တော် မေခိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဒီလို ကိုကိုရ၊ မေခိုင် နွားနို့ကျိုက်မှန်းသိလို့ မနက်တိုင်း နွားနို့လာပို့ပေးနေကျ၊ ဟိုနေ့က ကိုအာမတ် က ပြောတယ်၊ အစ်မလေး ယောက်ျားက စာရေးဆရာဆို၊ မေခိုင် က ဟုတ်တယ်ပြောတော့ စာကြီးပေါကြီး အပ်ချင်လို့တဲ့”

အာမတ် က ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားစာ ကောင်းကောင်းတစ်စောင်လောက် ရေးပေးပါလား စာရေးဆရာအစ်ကို၊ ကျွန်တော့်အတွက် သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးနေလို့ပါ အစ်ကို”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကျွန်တော် အံ့သြတသင့် ရေရွတ်တော့ မေခိုင် က ရယ်သည့်။

“အာမတ်နော် တိတ်တိတ်လေးချစ်နေတဲ့စွန်နတီးကို ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က မူဆာ ဆိုတဲ့ ငနဲက လိုက်ကြောင်နေတယ်လို့ သတင်း

ပြောတယ် အစ်ကို”

“မင်းလဲ ဖွင့်ပြောပေါ့ အာစွတ်ရယ်၊ အဲလေ အာမတ်ရဲ့”

အာမတ် က ရှုရွတ်ခန့်အမူအရာနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက်သရုပ်ကို ဖြင့်အောင်ဖော်ကျူးပြီး ...

“အာမတ်နော် မပြောရဲဘူး အစ်ကို၊ စွန်နတီးရှေ့ရောက်ရင် ကျွန်တော် ခြေတွေလက်တွေတုန်နေတာ အာမတ်ပဲသိတယ်အစ်ကို၊ နောက်က လက်သွက်ခြေသွက်ကောင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီကောင်က အနုဂ္ဂနဲ့ဘာဘူး”

“ဘာလဲကွ”

“ပြိုင်ဘက်လို့ပြောတာ အစ်ကို”

ဒီကောင်နဲ့တွေ့မှ ကိုယ်ပါ ခေါင်းကုတ်ရတဲ့အဖြစ်။

“ဒီကောင်နော် ကျွန်တော့်ထက် ချမ်းသာတယ်”

“ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ”

“ဒီအိုးဒီခွက်လိုက်ဝယ်ရင် ကိုယ်ပိုင်လက်တွန်းလှည်းနဲ့ အစ်ကို”

“ဪ... တော်တော်ချမ်းသာတာပဲ”

“ဒီထက်ရှိသေးတယ် စာရေးဆရာအစ်ကို၊ ဒီကောင်မှာ ကျော်ဒါးနီး ဆိုတဲ့ အင်္ကျီဟောင်းကို ဘေထုပ်ထဲက ရထားတာ၊ ဒီကောင် စွန်နတီးဆီ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရင် အဲဒီအင်္ကျီ ဝတ်ဝတ်ပြီး လိုက်စကားပြောနေတာ ကျွန်တော် အခံရခက်ဆုံးပဲ”

ရွှေသစ်စာပေ

နွားနို့ကုလား ကိုအာမတ် အော်ဒါမှထား ချစ်ရပါသော အိန္ဒိယ
ချင်းနဲ့ အစဉ်ကခန့်တတ်သော ချစ်သူ

ရွှေသမင်္ဃာပေ

အဆန်းတကြယ် လမ်းဖယ်ခိုင်းမှာစိုးတဲ့ ဒန်းဆိုးထားတဲ့ အမတ်
ဖမ်းအစုံကို နှိပ်တဲ့လက်နဲ့ အသာလေးဆုပ်ကိုင် မူဆာကို အနီ
မင်းရဲ့အပြုံးလေးတွေလိုတယ်။

စမိုင်ရဲ့မွှေးတဲ့ မင်းရဲ့ပါးပြင်မှာ ထားရစ်ခဲ့ချင်တဲ့ ငါ့ရဲ့နှုတ်
မွှေးအစအနကို မင်း ရင်ခုန်ရင် အာမတ်အစ်ကို ကျေနပ်ပါတယ်
ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် မနေ့က ပစ်သတ်ထားတဲ့ကြာ
ကို ငါ ခုတ်မစားရတာသာကြည့်၊ အဲဒီလိုချစ်ပါသည်။

မင်းရဲ့ အာမတ်အစ်

“ရော့ ...”

စိတ်ထဲရောက်လာတဲ့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေကို ထည့်ရေး
တော့ ...

“အားပါး အရမ်း အရမ်းကိုမိုက်တယ် အစ်ကို၊ ကျေးဇူး တော
ယာပဲ့တင်တယ် အစ်ကို၊ သွားပြီ အစ်ကို”
အာမတ်က အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေကာ အိမ်ပေါ်က
သွားတော့ ကျွန်တော့်အနားကို မေခိုင် ရောက်လာပါတယ်။

“ဘာတွေရေးလွှတ်လိုက်တာလဲ ကိုကို”

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ...

“သူ့ ခလေးနဲ့ကိုက်ညီမယ့် စာသားတော့ ပါကွာ”

“တိုကိုနော် ပေါက်တတ်ကရတွေ သွားလုပ်လို့ အာမတ် အိန္ဒိယ
ဒန်းပြေးရမယ့်ဘဝ ရောက်ဦးမယ်”

မေခိုင် စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြတော့ ...

“ဒီလင်မယား ဘာတွေရယ်နေကြတာလဲဗျ”

“ဪ... ကိုလှစိန်၊ လာလေဗျာ”

“ခတက်တော့ပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်လဲဗျ”

“လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်”

“တိုကို ခဏလိုက်သွားဦးမယ် မေခိုင်”

“အင်း ... လိုက်ချင်ရင်လိုက်သွားလေ ကိုကို၊ မေခိုင်လဲ ဟင်း
ရဦးမယ်”

ကျွန်တော် တန်းမှာချိတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကို ကောက်ယူပြီး ဝတ်
စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပေါ်ကနေ ထပ်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား စာရေးဆရာ”

“ပြေပါတယ် ကိုလှစိန်၊ ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုလှစိန်က ရယ်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျား ကျုပ်အဆောင်ကို ခင်ဗျား ကိုဝေညှိနဲ့ ပါလာ

တည်းက ခင်ဗျားကို အခင်သားဗျ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မေခိုင် အိမ်ထောင်

တော့ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ခြောက်လ”

“ဟ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မေခိုင်အိမ်မှာ လိုက်သေးတယ်ဆို”

ကိုလုစိန် စကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ဘာလို့ ဆက်မနေတာလဲ စာရေးဆရာ”

“ကမ္ဘာဦးခေတ်ကတည်းက အစဉ်အဆက်သယ်ဆောင်လာယဉ်ကျေးမှုကြောင့်ပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အကင်းပါးတဲ့ ကိုလုစိန် က ...

“သိပြီ စာရေးဆရာ၊ ယောက္ခမနဲ့သမက် အချိတ်အဆက်မမီကစားကွက်ထဲကလိုပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ယောက္ခမထီးနဲ့က အဆင်ပြေပါတယ်၊ ယောက္ခမယ်မနဲ့က ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်ဘူးဗျ”

ကိုလုစိန် ခေါင်းညိတ်လာရင်း လမ်းမှာ စက်ဘီးပြုပြင်သွားဆီတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တိုင်မှာရိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို ပန်းပုတံဖြာ

“စိုးဇော် အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို မင်း တစ်နေကုန်ရိုက်နေ၊ နေသွားလိမ့်မယ်”

စိုးဇော် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူပိုကြီး၊ အဲလေ ယောင်လို့ လူပျိုကြီး”

ကောင်လေးစကားကြောင့် လူပျိုကြီး ကိုလုစိန် မျက်နှာရှုံ့

“မင်းတို့ ဒီဂုဏ်သိက္ခာလေးပဲ ခလုတ်တိုက်နေရလားဟ”

“ခင်လို့ စတာပါဗျာ၊ လုပ်ပါဦး ခုနစကားလေး”

“အေး... မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ပျဉ်းကတိုးကိုရိုက်တဲ့သံရယ်၊

ဘာကွဲမကိုချေးတဲ့ပိုက်ဆံရယ် အတူဘူပဲ၊ ပြန်မရဘူး၊ မင်း ပျဉ်း

ဘီးသားကို သံရိုက်မယ်ဆိုရင် ရှော့ရှော့ရှူရှူဖြစ်အောင် ပလတ်

စနဲ့သံကိုပတ်ပြီးရိုက်”

“ဪ... အဲဒီလို၊ ကျေးဇူးပဲ လူပိုကြီး”

ကောင်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ ရှေ့ဆက်

လက်လာရင်း ကျွန်တော်က...

“ထားပါတော့၊ ပျဉ်းကတိုးသားကိုသံရိုက်ချင်ရင် ပလတ်စတစ်

တံပြီးရိုက်၊ အဆင်ပြေတာဟုတ်ပါပြီ၊ ယောက္ခမကိုရော ပလတ်

စနဲ့ပတ်မှာလား ကိုလုစိန်”

“ခင်ဗျားကလေ စာရေးဆရာပီပီ ယောက္ခမကိုတော့ အသပြာ

စနဲ့ပတ်သက်မှ သူ့သမီးကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ...”

“ဟေ့လူ ...”

“အဆင်ပြေပြေပေါင်းရမယ် ပြောတာပါဗျာ”

နှစ်ဦးသားရယ်မိကြပါသည်။ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်တို့သွားမယ့်

အိမ်ပေါ်မှာ ရုတ်တရက်စု ဖြစ်နေကြပါတယ်။

“ရေဘင်တဲ့ကွဘာမှတ်လဲ ဟေ့ကောင် ငပစ်၊ မင်းလိုကောင် အကောင်သေးတယ်၊ ရုပ်ဆိုးတယ်၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာ ဂျက်စပယ်ရီးရုပ်နဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

အပေါ်အင်္ကျီမပါ အောက်မှာ ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်နဲ့ ခပ် ပိန် အရပ်ပုပုနဲ့လူက အရောင်တလက်လက်စားကြီးကို (သူ့အရ မလိုက်စွာ) ကိုင်ရင်း မာလကာပင်ကိုခုတ်ပြကာ စိန်ခေါ်နေပါသေး

“လုပ်ပါဦး ကိုလှစိန်ရယ်၊ ရှင့်လူ ရေဘင် ငပစ်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေစမ်း မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုလှစိန်ကို အားကိုးကကြီးနဲ့ ခေါ် သည်။ ကိုလှစိန်က ရေဘင်ဆိုတဲ့လူကို ခပ်မာမာလှမ်းပြောသေး

“ဟေ့ကောင် ရေဘင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်း သောက်ထားလား၊ ရေဘင် ဆိုတဲ့လူက ကိုလှစိန်ကိုကြည့် ပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကိုမဆွဲနဲ့ ကိုရင်လှစိန်”

“ဟ... ငါ ဘယ်မှာဆွဲလို့လဲ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ရေဘင် က မာလင်နုနုဖြစ်သွားရင်း

“ဟာဗျာ ဒေါသထွက်တာတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမ ဘူး”

“အစက ပြန်ထွက်ပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကိုလှစိန် ဆိုတဲ့လူအမေးကြောင့် ရေဘင် ဆိုတဲ့လူ ဒေါသ မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက် ပြန်တင်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်နဲ့ ငပစ် အရက်သောက်တယ် ကိုလှစိန်”

“အေးလေ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင် သောက်ဖော်သောက်ဖက် သွယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပဲကွာ”

“အဲဒါကို ဒီကောင် တောက်... ဟေ့ကောင် ငပစ် မင်း သူ့ဒီရို ရှိ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ရေဘင် ဆိုတဲ့ကောင်က အချေအတင် စကား မှားချင်ဘူး၊ ဟောဒီလို ဓားနဲ့...”

“ဒုတ်”

ရေဘင် ဒေါသဖြင့် မာလကာပင်ကို ခုတ်ပြနေပါသည်။

“ဒေါသကို ထိန်းစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့”

ကိုလှစိန် အမေးကြောင့် ရေဘင်က မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကို အသံနဲ့ကြည့်ပြီး ...

“အရက်ကို အမြည်းမလိုအောင် ဘယ်လိုသောက်ရင် ကောင် ခဲလဲ ငြင်းခုံရင်းက စတာ ကိုလှစိန်”

ဝိုင်းအုံ့ပြည့်နေတဲ့လူတွေက ရေဘင်အကြောင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ စိမ်း

ရေဘင်က မာလကာပင်ကို တခုတ်ခုတ်ခုတ်နေရင်း ...

“ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်၊ ဆေးရုံကလူနာတွေလို ပိုက်လေး သွယ်ပြီး လက်မောင်းကနေသွယ်ရင် အမြည်းမလိုပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ ဘာ ဒီကောင် ငပစ်က မဟုတ်ဘူး ဆေးထိုးအပ်နဲ့စုပ်ယူပြီး ဖမ်းတဲ့

ထိုးမယ်တဲ့”

“ဟာကွာ မင်းတို့ဟာက အရည်မရ အဖတ်မရကွာ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ရေဘင် က...

“အရည်ရောအဖတ်ရောချချင်ရင် အမြည်းစားပြီးသောက်မှ
ကိုရင်လှစိန်ရာ”

ရေဘင်စကားကြောင့် ကျွန်တော် မရယ်မိအောင် ကျိတ်ပြီး
နေနေရပါတယ်။ ရေဘင်က တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ မာလကာပင်ကို ခုတ်
တော့ ကိုလှစိန် မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟေ့ကောင် မင်း ငပစ်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ချင်ရင်လဲ သွားခုတ်တော့
ကြာရင် ကိုမြဦး မာလကာပင် မင်းခုတ်တာနဲ့ သေတော့မယ်”

ခုတ်နေရာမှာ ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ရေဘင် တွန့်သွား
တယ်။ ဒီရပ်ကွက်မှာ သူ အလေးစားဆုံးဟာ ကိုလှစိန်ဆိုတော့ နည်း
နည်းတွန့်သွားရတာပါ။

“ဟေ့ကောင် ငပစ်၊ မင်း သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့၊ ငါ့ဓားက သာမန်
ဓား မဟုတ်ဘူးကွ”

“သမ္ဗန်ဓားမဟုတ်ရင် မော်တော်ဓားလား”

ကိုလှစိန် ဖြတ်မေးတော့ ရေဘင် က ...

“ဟာဗျာ ဒီမှာ ခင်ဗျားကြောင့် ဒေါသက သေသေသွားတယ်
ဟေ့ကောင် ငပစ် မင်း ဒီနေ့ အူပွင့်စေရမယ်”

ကျွန်တော်က ရေဘင် ကြိုးဝါးသံကြောင့် ...

“လုပ်ပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက ရပ်ကွက်အတွင်းမီးမှူးဖြစ်ပြီး...”

ကျွန်တော်က ကိုလှစိန်ကို တိုတိုပြောတော့ ...

“နေစမ်းပါဦး စာရေးဆရာရယ်၊ ဒီကောင်တွေအကြောင်း ကျုပ်
အသိဆုံးပါ၊ ကြည့်နေ”

“ဟေ့ကောင် ရေဘင်၊ မိုးကြိုးငပစ် ဆိုတာ လာပြီ၊ ရေဘင်
သေချင်ရင် ရှောင်ထား၊ ကျား ...”

မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလာသူက နံရိုး
အပြင်းပြင်းနဲ့လူတစ်ယောက် သူ့လက်ထဲမှာ ငါးဖမ်းမှိန်းကြီး တစ်
ချောင်းနဲ့။ ရေဘင် က ...

“ဟေ့ကောင် သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးခဲ့လေကွာ”

ငပစ် ရေဘင်စကားကြောင့် ရေဘင်လက်ထဲကဓားကိုကြည့်ပြီး
တံတွေးမျိုချကာ ...

“မင်း တိုးခဲ့၊ ငါက ဘာလို့တိုးရမှာလဲ”

“အေး လာပြီ”

ရေဘင် က တိုးမလိုလုပ်ပြီးမှ ငပစ်လက်ထဲကမှိန်းကြီးကို ကြည့်
ကာ ...

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောတိုင်း ငါက တိုးရမှာလား”

အဲဒီအခါမှာ ဘေးမှာဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ DJညိုကြီးရဲ့သားထွက်

လာကာ နာရည်ရုံရင်း ...

“လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ထိုးလဲထိုးရဲတာမဟုတ်ဘူး”

တွယ်တု့ စကားကြောင့် ရေဘင် က ဓားကိုချကာ ...

“ဟေ့ကောင်လေး ငါတို့က အတွင်းအားနဲ့ချမှ၊ ဟေ့ကောင်မင်းရဲ့မှိန်းကို ချလိုက်”

“ချမယ်ကွာ”

ငပစ်က မှိန်းကိုချပြီး တရုတ်သိုင်းကားထဲက သိုင်းဆရာလို့ အတွင်းအား ကီသွင်းသည်။

“ကြည့်မနေနဲ့ စာရေးဆရာ၊ ခဏနေရင် နပန်းဖက်လုံးမယ် မောလို့ အမှူးပြေရင် နှစ်ဦးသား ပန်းဖက်ပြီး အရက်ဆိုင်သွားလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

တကယ် ပရမ်းပတာနှစ်ယောက်ပဲလို့ ပြောရင်း ရှေ့ဆက်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ကိုရွှေထူးရဲ့ ရုပ်ကွက်ထဲမှာဗျာလို့ ညည်းလိုက်ချင်ပါသည်။ သြကာသလောကကြီးရယ်.....။

“ဒီရန်နဲ့ခြေလှမ်းတွေကို အမေရိကန်က စောင့်ကြည့်နေပြီ ကိုလုစိန်”

“အီရန် ဆိုတဲ့ကောင်က နံပါတ် ဘယ်လောက်စီးလို့လဲ ကိုရွှေပျင်းကြီး”

ထူးထူးခြားခြားနာမည်နဲ့လူက တွန့်သွားသည်။ အမှန်က အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေပျင်းကြီးရဲ့နာမည်က ရွှေကျီးညိုပါ။ အငယ်ဖြစ်သူနာမည်ရင်းက ရွှေဝါလွန်း။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ညီမနှစ်ယောက်ကို ယူထားသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေပျင်းကြီး ယူထားသူက အငယ်မ မနီကွတ်၊ အငယ်ဖြစ်သူ ရွှေပျင်းလေး ယူထားတာက အကြီးမ မမြို့တို၊ ဒါပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြပြီး ကုန်စုံဆိုင် အပြိုင်ဖွင့်တာ မတည့်ကြ။

“အီရန်နိုင်ငံရဲ့အကြီးအကဲတွေက သိပ်မကြာခင် ဓာတုလက်နက်ဆန်းတစ်ခု ဖော်မြူလာအတွက် မြန်မာပြည် ရောက်လာမယ်တဲ့”

“ဟာကွာ မကြားမိပါဘူး ရွှေပျင်းကြီးရယ်”

ရွှေပျင်းကြီး ဆိုသူက အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကိုလှစိန်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်ရပါတယ်။

“ဓာတုလက်နက်ဆန်းအတွက် ဒီကိုလာမှာ”

“သိပ်ဘုတ်တာပေါ့ စာရေးဆရာ၊ ဒီလိုဗျ၊ အဲဒီ အင်အားပြင်းထန်တဲ့ ဓာတုလက်နက်ဆန်း ဖော်မြူလာကို ဘယ်ကရတယ်ထင်လဲ”

“ဘယ်ကရလဲ”

အားလုံး ရွှေပျင်းကြီးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်မိသည်။ ရွှေပျင်းကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားပုံနဲ့ ရင်ဘတ်ကိုကော့ပြီး ...

“တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်ရဲ့မိန်းမ ဓာတုကလျာရဲ့ နတ်သျှင်နောင်ကို ရေးဖွဲ့တဲ့ သီချင်းထဲမှာ စကားဝှက်နဲ့ဝှက်ရေးထားတာတဲ့”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလဲ မဟုတ်တာ”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောတော့ ...

“ဘာလို့မဟုတ်ကမှာလဲ၊ အဲဒီ လက်နက်ဆန်းကို အီရန်က စစ်ဖက်အရာရှိတွေက ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)ဆိုပြီး ပေးထားပြီးပြီ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါရင်း တော်သေးတာပေါ့၊ လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)လို့ မပေးမိတာ ကံကောင်းထယ်လို့ တွေးမိပါသည်။

“ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးအကြောင်းကို လက်လှမ်းမီသလောက် ကျွန်တော် ဆရာလာတယ် စာရေးဆရာ”

“ဘယ်လိုလေ့လာလဲ လုပ်ပါဦး”

ဒီလူနဲ့ စကားပြောရတာ ရယ်ရသည်မို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းပို ဆေးလိုက်ပါသည်။

“ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးကို လက်လှမ်းမီသလောက် လေ့လာဖို့ ကိုရင်အေးရဲ့ ဂျာနယ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ပြီး လက်နဲ့လှမ်းမီလို့ရတဲ့ဂျာနယ်တွေ ယူဖတ်တယ်”

“ပြောစမ်း ပေါက်တတ်ကရ”

ကိုလှစိန် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ရွှေပျင်းကြီးက ကိုလှစိန်ကို ဘကြည့်ကြည့်သည်။

“သွားမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့စကားပြောရတာ အသိပညာ မတိုးဘူး”

ရွှေပျင်းကြီး ထွက်သွားတော့ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားပုံနဲ့ ကိုလှစိန်က ရေခွေးကြမ်း ငှဲသောက်ပါသည်။ ဘေးဝိုင်းက လူတစ်ယောက်က ကိုလှစိန်ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“အယ်လိုလဲ နားအတော်ပူသွားပြီလား ကိုကြီးလှစိန်”

“ဟုတ်တယ် ငထွန်းရေ၊ ဒီညီအစ်ကိုနဲ့တွေ့မယ့်အစား ဟစ်တလာကို ဂျူးဝတ်စုံဝတ်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ချင်တယ်”

“စိတ်ချ ကိုကြီးလှစိန်၊ နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာပါပြီ”

“ဟေ ...”

ကိုလှစိန် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကမန်းကတန်း နောက်လှည့်ကြည့်၏။ ခုနလူနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်လူတစ်ယောက်။

“ဟာ ကိုလှစိန် အတော်ပဲ၊ ညက ဘောလုံးပွဲကြည့်ရလား”

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှမ်းမှာပြီး ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြကာ ...

“ဒီက ဟိုတစ်လောကပြောင်းလာတဲ့ စာရေးဆရာ ကိုကိုကြီးမင်းတုန်း ဆိုတာလား”

“မင်းကွန်းပါဗျ”

“အဟဲ ဆောရီးဗျာ၊ ကျုပ်က လောသွားလို့”

“လော မသွားနဲ့ လာအို သွား”

ကိုလှစိန် က အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ တဟဲဟဲ။

“ညာက ရွနီ အီးဂဲလ်အိုဂ်စံနဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဂိုးဘောက်စ်ကို ပါဝါအပြည့်နဲ့ ကန်လိုက်တာဗျာ”

မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုရော ညှပ်ပြောတဲ့စကားက နှစ်လုံး

ဒီတို ရှာရခက်တဲ့တွက်နည်းနဲ့ တွက်ပြသလို ဒီလူ့အပြောကြောင့် ခြေညစ်ရပါသည်။

“မန်ချက်စတာအသင်း အလယ်တန်းက နာကစ် မိုတဲ့ဈာတ်တံ”

“နာနီ လုပ်စမ်းပါဗျာ”

“အဲ နာနီ... နာနီ၊ သူနဲ့ ဒိုလေး ဝမ်းတူရိုက်ပြီး ဒိုလေးကို ဘောလုံးအထိုး အဲယားစ်ကစ်နဲ့ ကန်ထည့်လိုက်တာ ပရိသတ်တွေအတွက် ခိုင်တာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရွှေပျင်းလေး”

ကိုလှစိန် ခေါင်းကုတ်ပြီးမေးတော့ ...

“အို ဆောရီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စပီကင်က အရမ်းမြင့်လို့လား။

“ရီးဗျာ၊ ကဲ ကဲ ကျုပ်လဲ သွားဦးမယ်ဗျို့”

ပြောချင်တာတွေပြော၊ ရွတ်ချင်တာတွေရွတ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ ရွှေပျင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား နောက်ထပ်ကြုံရဦးမှာပါ စာရေးဆရာ”

ကျွန်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီရပ်ကွက်ကြီးထဲက ဘာတွေများ ကုန်ကြမ်းတွေထွက်လာမလဲ စဉ်းစားမိပါသည်။

“ဦးရေဆရာကတော်လေး ဝယ်သွားပါဦး။ ငါတွေ လတ်တယ် နော်၊ ခေါင်းတွေဖြတ် ကလီစာတွေနုတ်ထားတာတောင် ငါတွေက အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့နဲ့ ကနေလို့ အိပ်ဆေးထိုးထားရတာ”

ငါသည်အဒေါ်ကြီးရဲ့ဈေးခေါ်ကောင်းမှုကြောင့် မေခိုင် ပြုံးမိရင်း ...

“ဘယ်ဈေးလဲ အဒေါ်”

“စိတ်ချ၊ သိရှိမင်္ဂလာဈေးကံ သယ်လာတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ အဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါတုမရယ်၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ဈေးကားနဲ့သယ်လာတာ”

“ဟို ကျွန်မပြောတာက ငါး ဘယ်ဈေးနှုန်းလဲလို့ မေးတာ

အကြောင်းရင်းစုံကို ခုလိုသိပါမှ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကျိုးနေတာ ခြင်္သေ့ရအောင် ငါးသည်အဒေါ်က ရယ်ပြရင်း ပိဿာဈေးနှုန်းကို ပြသည်။ မေခိုင် က ပိုင်းကားတဲ့ငါးအပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ချိန်ဖို့ပြော ခြံတံရှိပါသေးတယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့မဘေးမှာ ဝင်ထိုင်

“ဒေါ်မြင့် အဲဒီအပိုင်းကို ချိန်ကြည့်လိုက်”

ငါသည်အဒေါ်ကြီးက အမျိုးသမီးညွှန်ပြတဲ့အပိုင်းကို ချိန်ခွင့်ထဲ ခြံပြီး ...

“ဟဲ့ ခင်တင့် ဒီနေ့ နင့်လင်ကို ဈေးမဝယ်ခိုင်းဘူးလား”

မေခိုင် အမျိုးသမီးကို မသိမသာကြည့်တော့ အမျိုးသမီးက နင့်ကို ပြုံးပြရင်း ...

“ဒီက ငါ့ညီမက ဟိုတစ်လောကပြောင်းလာတဲ့ စာရေးဆရာ နဲ့မယားဆိုတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားမနာနဲ့နော်၊ အကူအညီလိုရင် ပြော”

“နင့်အကူအညီက ငါ သိပါတယ် ခင်တင့်ရယ်၊ အစိတ်တိုး အသိကြီးပါအေ”

“ဒေါ်မြင့်နော် ခင်တင့်တို့က အဲဒီလောက် လူမှုရေး မခေါင်းထဲ
ထဲဘူး”

ဒေါ်မြင့်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်မြင့် အလေးပြည့်ရဲ့လား”

ဒေါ်မြင့်က ငါးထည်ထားတဲ့ချိန်ခွင်ကို အပေါ်မြှောက်ပြပြီး

“အို ... ပြည့်လား၊ မပြည့်လား၊ မသိဘူး၊ ဒီချိန်ခွင်ကို ဟိုတစ်
လောက ကပ်စေးနှံစိန်တိုက်က စစ်တယ်မှန်တယ်ဆိုပြီး အတင်
လာဝယ်နေလို့”

“ကံကံတီးယားစိန်တိုက် ပြောစမ်းပါ ဒေါ်မြင့်ရယ်”

မေခိုင် ငါးရွေးရင်း ပြုံးမိပါသည်။

“အပြောသိပ်ကောင်း၊ ချိန်ခွင်လျှာက မထွက်”

မခင်တင့်က ချိန်ခွင်လျှာကိုကြည့်ပြောပြန်သည်။

“လျှာကထွက်လွန်းလို့ ဟိုနေ့က ငါ့ကိုပြောင်ပြရလားဟဲ့လို့
ပါးရိုက်ပြီး ဆုံးမထားရသေးတယ် အော်လံခင်တင့်ရေ”

“ဒေါ်မြင့်တို့ ပြောလိုက်ရင်တော့ ဘုရားစောင်းတန်းက ခြွေ
ကြီးတွေ မျက်ရည်တောင်ကျသွားမယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဘာတဲ့ ကလေးတွေဆိုနေတာ အင်္ဂလန်က ဘုရင်
ကြီးတောင် ငါးလာဝယ်ဦးမယ် ဆိုတာလေ”

မခင်တင့်က မေခိုင် ဝယ်တာကို စောင့်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့

အတူ ကျန်တဲ့ တိုလီမိုလီတွေကို လိုက်ဝယ်ပေးပြီး အတူပြန်
လာတယ်။

ညီမလေး ပျင်းရင် အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေ၊ အစ်မကတော့
“အို၊ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ လုံးချာကိုလိုက်နေတာပါပဲအေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မခင်တင့်”

မခင်တင့်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရပ်ကွက်ထဲကအကြောင်း
သူ့ယောက်ျား ရေဘင်ရဲ့အကြောင်းတွေ ပြောလာပါသည်။

“ဘာတွေတဲ့လူတိုင်းကိုလည်း ...

“ဟဲ့ အေးမိစ် နင် ပြီးခဲ့တဲ့လက အတိုးပေးမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့
မပေးတာလဲ”

အေးမိစ် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက သုံးနှစ်သား ကလေးလေးကိုချီ

“လည်သေးလို့ပါ အတင့်ရယ်”

“ဪ မပြေလည်လို့ဆိုပြီး ဝိုက်ဆံချေးတယ်၊ ပြန်ပေးဖို့ကြ
“လည်သေးလို့ ညည်းတို့တွေလည်ဖို့ ငါက မော်တာတစ်လုံး

“ဖင်မှာတပ်ထားပေးရမှာလား”

“အဲလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး အတင့်ရယ်”

“အေး... ညနေကျရင် ဒီလဲ အတိုးလာပေးထား၊ လာမပေးဘူး
“တော့ အော်လံခင်တင့်အကြောင်း သိတယ်နော်”

“သိသိဝိတယ် အတင့်ရယ်”

မခင်တင့်က ဆက်လျှောက်လာရင်း ...

“အဲဒါပဲကြည့် ညီမရေ၊ ပိုက်ဆံချေးတုန်းကတော့ မိုးပြည့်ပြီ
မောင် မျက်နှာနဲ့ သနားကမ်း လာချေးကြတယ်၊ အတိုးပေးခဲ
တော့ အောင်ပိုင်မျက်နှာနဲ့ အကြောတင်းချင်ကြတယ် ညီမရေ၊
အစ်မလဲ ချက်ရပြုတ်ရဦးမယ်၊ သွားပြီ ညီမရေ”

မေခိုင် က အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီမို့ ခေါင်းညိတ်ပြကာ အိမ်
ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုကြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ခေါင်းသုတ်နေရင်း ရယ်ပါသည်။

“မေခိုင်လဲ အားနာလို့သာ နားထောင်နေရတာ ကိုကိုရယ်၊ နား
မပြောတာပဲ”

မနက်က ဈေးမှာ အော်လံခင်တင့်နဲ့ဆုံခဲ့ပုံကို မေခိုင် က ကိုကို
ကိုကို ပြောပြတော့ ကိုကိုကြီးခမျာ ရယ်လို့မဆုံးနိုင်။

ရေလဲပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ရင်း ...

“တဲ မိန်းမ၊ ဘာဟင်းတွေချက်တာလဲ၊ မြို့ထဲမှာကွာ ဗိုက်က
လှိုက်တာကွာ၊ ဒီကြားထဲ မြင်းမူကလဲ ပြောလိုက်တဲ့စကား”

“တစ်ခုခုဝယ်စားထားပါလား ကိုကိုရယ်”

“စာအုပ်က မပြီးသေးတော့ ဘတ်ဂျက်က လိုငွေပြလာပြီ မိန်းမ

မေခိုင်က ကိုကိုအတွက် အိမ်နေရင်းဝတ်စုံကို လှမ်းပေးရင်
“မေခိုင်လဲ ထိုင်နေရမယ့်အတူတူ အလုပ်လေးလုပ်ချင်တာ
ကိုကို”

“ဘာတွေများလုပ်ချင်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“အစိုးရဝန်ထမ်းက အလွယ်တကူ ဝင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ကိုကို၊ မေခိုင် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“အင်းလေ၊ မေခိုင် အရမ်းလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကို
စဉ်းစားပေးပါမယ်”

မေခိုင်က ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ဟုတ်တော့
လည်းဟုတ်ပါတယ်။ မေခိုင်က ဘွဲ့ရပြီးသား၊ ပြီးတော့ သူ့အလုပ်
စာရေးဆရာဆိုပေမယ့် အလုပ်အကိုင်ကိုစွန့် ခြံ့ထဲ စာပေအသစ်
အပိုင်းကို နေ့စဉ် မဟုတ်ပေမယ့် အမြဲသွားနေရတော့ ခေါ်
ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းကျန်ခဲ့မှ သေချာသည်

“ကဲ ... ကိုကို မေခိုင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ကိုကို ကြိုက်မှာ
မေခိုင် ဒီနေ့ ကိုကိုကြိုက်တဲ့ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်
ထားတယ်”

“ဟ စားကောင်းဦးမှာ သေချာတယ် မိန်းမရေ”

မေခိုင်က အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပွဲအုပ်ဆန်ခါကို ဖွင့်
ပြင်ဆင်ထားပုံက ဝမ်းကို တကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်စေပါသည်။ မေ

အလက်ဆေးရေပန်းကန်ကို ကိုကိုကြီးကို ထိုးပေးတော့ ကိုကိုကြီး
ဆက်ဆေးနေရုံရှိပါသေးတယ် ...

“ဟာ ထမင်းပွဲနဲ့တိုးနေတာ အတော်ပဲ”

အိမ်ပေါ်ကို ဆိုင်းမဆင့်ဝံ့မဆင့် FBI တွေလို အတင်းဝင်ရောက်
တာတဲ့ သူစိမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦး။ သူတို့ကို ကိုကိုကြီး မသိ၊ အဲဒါ
ကြောင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပြီး မိန်းမဖြစ်သူ မေခိုင်ကို
ကြည့်တော့ မေခိုင်က ကျွန်တော့်ကို အားနာဟန်ရှိပြီး ထိုမိန်းမနှစ်ဦး
တို့ ...

“လာ လာ မမြတ်၊ နှစ်ယောက်တည်းလား၊ အငယ်မရော ...”

မမြတ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ထမင်းပွဲကို မသိမသာကြည့်ရင်း...

“အငယ်မ သိမ်ကြီးဈေးသွားတယ် မေခိုင်ရေ၊ ဒါနဲ့ ထမင်းစား
မိပြင်နေတာလား”

“ထမင်းစားကြပါဦး”

ကျွန်တော်က ထမင်းစားခါနီးမို့ လောကွတ်ချော်မိပါသည်။
မြတ် မဟုတ်တဲ့တစ်ယောက်က ...

“ဟင်း ဟင်း စားကြပါ”

“အစ်မတို့ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား”

“ဘယ်စားရဦးမလဲ အခိုင်ရယ်၊ အငယ်မ လာမှပဲ ချက်တော့
မယ် ဆိုပြီး... ဟင်း ဟင်း”

လေယူလေသိမ်းကတော့ မီးစိမ်းပြနေပြီမို့ ...

“ကဲ ကဲ တစ်ခါတည်းစားသွားကြပါလား”

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမြတ် က ...

“ဟယ် အားနာစရာဟယ်”

မလုပ်ပါနဲ့လို့မငြင်းကတည်းက ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော် မေခိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ထမင်းခူးဖို့ပြင်ခိုင်းပါတယ်။

ထမင်းခူးခပ်ပြီးတော့ အားနာသလိုနဲ့ ထမင်းပိုင်းကို ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။

“ကိုကို ဒါ လမ်းထိပ်က ညီအစ်မတွေလေ၊ မမြတ်မြတ်ဆွေက အကြီးဆုံး၊ သူပြီးရင် ဒီက မလတ်က မခင်ဥမ္မာ တဲ့၊ အငယ်မက အေးကြည်မ၊ ဈေးသွားတယ်ဆိုတာလေ၊ ကိုကိုပရိသတ်တွေပေါ့”

မြတ်မြတ်ဆွေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး မျက်လုံးက ငါးဖယ်ဟင်္သာ ပန်းကန်မှာ တဝဲလည်လည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေက ဆရာရဲ့ပရိသတ်တွေလေ၊ ဟိုစာအုပ် ...”

ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ ဖျတ်ခနဲဆို ငါးဖယ်ဟင်းကို ခပ်ပြီးသား

“ဆရာရဲ့ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်နဲ့ နှလုံးသားဝတ္ထုက ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ မမြတ်ရဲ့၊ ရင်ဘတ်တစ်ဆုပ်စာနှလုံးသားပါ”

“အဟီး နည်းနည်းလောသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစာအုပ်က အရမ်းကောင်းတယ်”

ခင်ဥမ္မာကလည်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မေခိုင် ဆရာစားရသေးခင် သူမပန်းကန်ထဲကို ငါးဖယ်နှစ်တုံးလောက် ပစ်ညှပ်ပြီးပြီ။

“အဲဒီစာအုပ်မှာ ဪ ... ဒါနဲ့ မမိုးအကြောင်း သိပြီးပြီလား ဆရာ”

“ဗျာ ...”

အကြောင်းအရာမရှိဘဲ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားတဲ့စကားကြောင့် ဘာကိုကြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ခင်ဥမ္မာက ရေတစ်ခွက်ကို ကောက်သောက်ပြီး နင်နေတာကို ဖြေရှင်းလိုက်ပါသေးတယ်။

“မမိုးလေ မမိုး လမ်းဆုံမှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ မိန်းမလေ၊ အခိုင် သိပါတယ်”

ကျွန်တော် မိန်းမကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ဘယ်လောက် ဆောင်ရင်းနှီးသွားသည်မသိပါ။ အခိုင်တွေ အကြိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ဪ ... မေခိုင် မနက်တိုင်း သွားသွားဝယ်နေတဲ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က အစ်မလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဥမ္မာရဲ့၊ အဲဒီအစ်မကြီးက သဘောကောင်းပါ

တယ်”

ခင်ဥမ္မာက ထမင်းထပ်ထည့်ရင်း ...

“လူများအကြောင်းလဲ မပြောချင်ပါဘူး။ ကွယ်ရာမှာပြောတော့ အတင်းလိုပြောလဲ ပြောကြပါစေတော့၊ ဥမ္မာတို့က အမှန်တရားတွေကို ဆွေးနွေးကြတာပါ။ မမိုးယောက်ျားကို ချစ်တာကတော့ လွန်လွန်ပါတယ်။ မမိုးပုံစံကိုကြည့်၊ ကလေးက တွဲလောင်း၊ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရုပ်၊ အဲဒါကို သူ့ယောက်ျား ဈေးလာဝယ်တဲ့ ကောင်လေးတွေ သမုတ်ပြီး ဆော်ပလော်တီးတာ အမြဲငြိမ်ခံနေရတယ် စာရေးဆရာရယ်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ကွန်တော်တို့လင်မယားကတော့ ငါးဖယ်ဟင်းကို မကိုင်နိုင်သေး။ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေရပါသည်။

“လူများအကြောင်းလဲ မပြောချင်ပါဘူး။ ပြောရင် အတင်းလိုပြောမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဥမ္မာရယ်၊ ဒီမိန်းမက နီဘယ်လ်ဆုပေးသင့်တယ် ယောက်ျားကို ချစ်တဲ့နေရာမှာတော့”

မြတ်မြတ်ဆွေက ပန်းကန်ထဲကဟင်းကို အပြတ်ရှင်းရင်း ပြောတော့ လှမ်းနှိုက်ဖို့ပြင်နေတဲ့ ခင်ဥမ္မာက မြတ်မြတ်ဆွေကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ အခိုင် သိမှာပါ။ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ ခုပ်ကွက်ထဲမှာ လမ်းသလားနေတဲ့ ချစ်မင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးလေ”

“ဘယ်သူလဲ မမြတ်”

မေခိုင် သိပုံမရ။

“နောက်တော့ ပြပါဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဟို တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ယုယုလှိုင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ ဖြစ်နေကြတယ်တော်၊ တို့ကလဲ ချစ်မင်းလာရင် ကြာအောင်လို့ ကိုချစ်လှိုင်၊ ကိုချစ်လှိုင်နဲ့ နောက်တော့ ချစ်မင်း မျက်နှာကိုပျက်ပြီး မစဖို့ ငါတို့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးသွားသေးတယ် အခိုင်ရဲ့”

“ဘာလဲ ကိုချစ်လှိုင်”

“ဪ... တုံးပါ အခိုင်ရယ်၊ ချစ်မင်းက သူ့ကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးနဲ့ လှိုင်လို့ခေါ်တာ၊ ကောင်မလေးက ချစ်မင်း ကို ချစ်လို့ခေါ်တာလေ”

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ ဖွဲ့တိုင်းကျော်တဲ့ ညီအစ်မသုံးဖော်ပါလား။ ဘာတွေများ အတင်းအဖျင်းပြောပြီး ဝိုင်းနှာနေကြတာလဲ”

ပြောလည်းပြော အိမ်ပေါ်တက်လာကြသူတွေက ကိုလှစိန်နဲ့ လူ တစ်ယောက်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ကိုလှစိန် မြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ချင်နေပါပြီ။

“လူပိုကြီး ထမင်းစားပါဦး”

“အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်ချင်နေသေးတယ် စာရေးဆရာရေး ဒီညီအစ်မတွေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူဆိုးစာရင်းထဲမှာ ထိပ်သီးပိုင်းကပါတဲ့သူတွေဗျ။ သတိသာထား။ အိမ်ပေါ်တက်လာရင် ကမ္ဘာပျက် နှင်လွှတ်မှရတာ”

“အံ့မယ် လူပိုကြီးနော်၊ လူကိုများ ...”

“ဟဲ့ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား။ ဟိုတစ်လောက နှင် ဈေးသည်မသီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြီးပြီ။ ဒီလို စာရေးဆရာရေး နားလေးတဲ့ ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ ဦးလေးချို လာတော့ ဒီညီအစ်မသုံးဖော်က ဦးလေးချိုကို ခဏခဏ ရှင်းပြရလွန်းလို့ ‘မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ’လို့ ညီအစ်မအချင်းချင်း ပြောပါရော၊ ဒါကို ဦးလေးချိုက ‘မသီးခြင်ထောင်ထောင်’ တယ်ကြားပြီး ပြဿနာတွေရှုပ်ကုန်လို့ မသီးနဲ့ ဒီညီအစ်မသုံးဖော် ရန်ဖြစ်ကြပါရောလားဗျ”

ကိုလုစိန်နဲ့ပါလာသူက အားရပါးရရယ်တော့ အကြီးမ မမြတ်မြတ်ဆွေက...

“ဟိုလူကြီး ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟဲ့ ငါဘာသာရယ်တာ နှင့်အပူပါလား။ ကိုလုစိန် သိပြီးပြီလား”
ညီအစ်နှစ်ယောက်က လက်ဆေးပြီးလို့ ပြန်ဖို့ဆိုင်းပြင်းနေပါ၏။
ကိုလုစိန် က ...

“ဟဲ့ စားပြီးပြီးချင်း ပြန်မလို့လား ပြောပါဦး ကိုမိုး”

ကိုမိုး ဆိုသူက ရေခွေးငှက်ရင်း ...

“ဒီအစ်မကြီးနဲ့ ရပ်ကွက်စာရေး သာဒွန်းက ဘာလို့လို့”

“ကိုမိုးကြီး ရှင်နော် မဟုတ်တာတွေ”

မြတ်မြတ်ဆွေက ခင်ဥမ္မာ သိမှာစိုးရိမ်ပုံနဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့ ကိုမိုးကြီးဆိုသူက ညီမသုံးဖော်လေသံနဲ့ ...

“လူများအကြောင်းလဲ မပြောချင်ပါဘူး ကိုလုစိန်ရယ်၊ ကွယ်ရာမှာပြောရင် အတင်းပေါ့၊ ဟိုနေ့က ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့အမေ လာလို့ ကျွန်တော် ဧည့်စာရင်းသွားတိုင်ပါလေရော၊ မြတ်မြတ်ဆွေက နောက်ခရောက်လာပြီး သာဒွန်းကို ဘာပြောလဲဆိုရင် ...”

“ကိုမိုးကြီး ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ဟဲ့ ကိုမိုးက နင်တို့လို အားအားရှိ အတင်းပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက် ကိုမိုး”

ကိုမိုးကြီးဆိုသူက ပြုံးစိစိနဲ့ အခုလိုပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော် မကြားဘူးဆိုပြီး ပြောနေတာ၊ ကိုသာရေ သန်းခေါင်စာရင်းအသစ်ပြန်လုပ်ဖို့ ကိုသာကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲတဲ့။ ဟိုက ဘာပြောလဲဆိုရင် မြတ်ရယ် မြတ်အတွက်ဆိုရင် ကိုသာ ဘာလုပ်ပေးရပေးရ မိုင်နာပါတဲ့၊ မြတ်မြတ်ဆွေက ဘာပြောလဲဆိုရင် အပိုတွေတဲ့၊ သာဒွန်းက ပြန်ပြောတာပေါ့၊ အပိုတွေမဟုတ်ပါဘူး အချို့တွေပါတဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က ကန်ကြီးထောင့်မှာ ကိုယ် အချို့ကျွေးပြီးပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ သကြားလုံးကျွေးတာ”

မြတ်မြတ်ဆွေ ပြောမှ ပိုဆိုးသွားပါသည်။

“ဟင်... နင် အဲဒီကောင်နဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ အေး နင့်ကို အဖေနေတိုင်း မယ်၊ မမြတ် သိမယ်”

ခင်ဥမ္မာက သူ့အစ်မကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ မြတ်မြတ်ဆွေ မျက်လုံးပြူးကာ ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့သာခွန်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟို ပျင်းလို့ ချိန်းပြီး စကားပြောတာ၊ ဟဲ့ ဥမ္မာ ...”

မြတ်မြတ်ဆွေ သူ့ညီမ ခင်ဥမ္မာနောက်ကို ကမန်းကတန်း လိုက်ရပါတော့သည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ပွဲကျလို့မဆုံး၊ မေခိုင် က ထမင်းပွဲသိမ်းပြီး ကိုလှစိန်တို့အတွက် ရေနွေးကြမ်း ဧည့်ခံပေးသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ စာရေးဆရာကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက လမ်းထိပ်မှာ ပန်းချီဆိုင်ဘုတ်ရေးတဲ့ ကိုမိုးကြီး တဲ့၊ စာရေးဆရာကို တော့ ကိုမိုး သိပြီးသား”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမိုး”

လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်ကြပေမယ့် အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီညီအစ်မတွေနဲ့ ရင်းနှီးရတာ

တကယ်စပ်စုမတွေ့ဗျ”

မေခိုင်က လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို လာချပေးရင်း ...

“စာအုပ်သွားငှားရင်းနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က မပြုံး မိတ်ဆက်ပေးလို့ တစ်ခါပဲ စကားပြောဖူးတာ ကိုလှစိန်”

“အင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ ဒါနဲ့ လာရင်းအကြောင်းလေး ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ကိုလှစိန်”

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ ဘုံကထိန်ပွဲလေးအတွက် ညကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ် ဆိုရေးဆရာ”

“ဟာ တက်ရမှာပေါ့ဗျ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ ကထိန်ဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်သွပ်ပုံးလုပ်ကွက်နဲ့ ကျုပ်တို့ မီးပွားလေးရပ်ကွက်က အပြိုင်အဆိုင်လေ၊ ဘုံတို့ရပ်ကွက်က ဒီနှစ် တစ်ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ ဘုံကထိန်တွေရှေ့မှာ ကျောက်တင်တဲ့ပလတ်ကားကြီးထားပြီး အဲဒီကားပေါ်မှာ ကျွဲရုပ်ကြီးတင်ပြီး အံ့ဩသွားအောင် လုပ်မယ်တဲ့ဗျ”

ဒီမလေ့ကို ကျွန်တော် မသိလို့ ထပ်မေးကြည့်ပါတယ်၊ ကိုမိုး ကျွန်တော့်ကို သေချာရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော့်မြို့နယ်မှာ သူ့အပိုင်နဲ့သူ ဘုံကထိန်ရက်ကုန်တစ်

ရက်တည်းသတ်မှတ်ပြီး တစ်မြို့လုံး လှည့်ကျတာများ ပြီးရင် မြို့နယ်
ရုံးရှေ့ကိုသွားရပ်ကြပြီး ဒီခိုင်းအပြင်အဆင်ပြိုင်ပွဲဝင်ရတယ် စာရေး
ဆရာ၊ အဲဒီ ရတဲ့ဆုက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာတန်ဖိုးဆုံး
အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုတော့ အကြံကောင်းညှစ်
ကောင်းလေး ထွက်လာမလားလို့ အကူအညီတောင်းတာဗျ”

“အင်း ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

“သိပ်အချိန်ရွေးမနေနဲ့ဗျ၊ ကထိန်ရက်က နီးနေပြီ”

“အေးပါဗျာ”

“ကဲ ဒါဆို ညကျရင် ကျုပ် လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ် ကိုလှစိန်”

ကိုလှစိန်နဲ့ ကိုမိုးကြီးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားကြ
ပါသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမပါခေါ်လာလေ စာရေးဆရာ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် မေခိုင်က ရယ်ပြီး ...

“မလိုက်တော့ဘူး အစ်ကိုလှစိန်”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟိုမှာ မိန်းမအဖော်တွေ ရှိပါတယ်

ကိုလှစိန် အတင်းခွတ်ခေါ်နေတော့ ကျွန်တော်က မေခိုင်ကို

ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ မေခိုင်က ကြည့်ကောင်းအောင် အဝတ်အစား နည်း

နည်းပါးလဲပြင်ဆင်ပြီး သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်း

ထဲ ကိုမိုးကြီးနဲ့သူ့မိန်းမ မရွေးမြင့်နဲ့တွေ့တော့ အဆင်ပြေသွားပါ

တယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က ရှေ့ နောက်က မိန်းမသားနှစ်ယောက်

မြဝတီဇာတ်လမ်းတွဲကို ဆွေးနွေးကြပြီး လိုက်လာကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲရောက်တော့ လူငယ်တစ်ယောက် က...

“နောက်ကျလိုက်တာ ကိုကြီးလုစိန်ရာ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ နေပြီ၊ ခုနဲ့ ဆရာတော်ကတောင် ကိုကြီးလုစိန်ကို မေးနေတယ်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ရောက်ပြီလား သာဒွန်း”

“ရောက်ပြီ ကိုကြီးလုစိန်”

သူတို့အားလုံး ကျောင်းပေါ်တက်ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ

ရဲ့ ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ လူစုံတက်စုံပေါ့။

“ဒီလိုလာဟော မောင်လုစိန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ”

ခပ်ဝဝ နဖူးပြောင်ပြောင်နဲ့လူကြီးက လှမ်းခေါ်၏။ ကိုမိုးမိန်းနဲ့ မေခိုင်က အမျိုးသမီးအုပ်စုဆီမှာ နေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့က လူကြီးသုံးတန်းရဲ့ ညာဘက်ထောင့်က ဦးမြင့်သိမ်းရဲ့မိန်းမ ဒေါ်တင်ပိုင်းကို ဦးတည်သွားကြတယ်။

“ကြာလိုက်တာကွာ၊ ဘာလဲ မခြောက်နာရီဆို ဆိုင်လား၊ အစကိုဆိုလို့ မင်း ဆိုင်ကိုသွားရလို့လား မောင်လုစိန်”

“ဟာဗျာ ဥက္ကဋ္ဌကလဲ ...”

ကိုလုစိန် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော် အံ့သြစိတ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းလာရင် အအေးသောက်ရဦး

“ဟေ့ကောင် ရှက်ရှက်နဲ့ လုံချည်တွေ စွတ်ချေမနေနဲ့ ပြဦးမယ်”

“ဟာဗျာ ...”

ကိုလုစိန် ဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော် မသိတော့ ကိုမိုးကြီးက ခပ်တိုး

ပြောပြပါတယ်။ ကိုလုစိန် ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးတစ်

ယောက်ရှိကြောင်း၊ ထိုကောင်မလေးမှာ တစ်ဖက်ရပ်ကွက် သွပ်ပုံးချပ်ကွက်က မေရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း။

ချပ်ကွက်မှာ သူတို့ မီးပွားလေးရပ်ကွက်နဲ့ ဘယ်တော့မှတည်မရှိတာ ဖရဲသီးနဲ့ဘဲဥလို့ သူမိန်းဆန်နေကြပါသည်။ ပိုဆိုးသည်

မေရီရဲ့အစ်ကို သတ္တု(ခေါ်) တက်ပုမှာ ကိုလုစိန်နဲ့ ကျောင်းထဲက ရန်စရှိခဲ့သည်။

“ဟော ဆရာတော် ကြွလာပြီ”

ဆရာတော် ကြွလာတော့ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဒါပေမယ့် ချင်းသန်းမိန်းမ ဒေါ်စိန်တုတ်၊ ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ ဦးမြဖေ မိန်းမ

ဦးဖေသန်းမိန်းမ ဒေါ်စိန်တုတ်၊ ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ ဦးမြဖေ မိန်းမ

ဆရာတော်က ရပ်၍ သူတို့ပြောတဲ့စကားကို နားစွင့်နေပါသည်။

“အို... မဥမ္မာလယ် ဒီနေ့ ကိုရီးယားကားမရှိတော့ ပျင်းခြောက်

မယ်ဆိုပြီး လာခဲ့လိုက်တာအေး”

“ဟူညိုတာပေါ့ မတင်အေးရယ်၊ ဥမ္မာလဲ မနေညနေက တာသာထိုင်နေရတယ်၊ မျက်လုံးထဲမှာ ရိမ်းရဲ့ပုံရိပ်က ဝင်ဝင်လာတာရားမှတ်ရင် တစ်ရက်တော့ မှားမိတာပေါ့”

“ဟဲ့ မှားချင်ဦး”

ဆရာတော် လက်ထဲက ကြိမ်လုံးက စိန်စတင်းလို ခေါင်းသုံးကို ဆတ်ခနဲ... ဆတ်ခနဲ။

“ရိန်း ... အဲ ... ဆရာတော်”

“ကြည့်တော့ ယောဂီထက် အင်္ကျီအဖြူနဲ့ အသက်အရွယ် မီးစာကုန်ချင်နေပြီ၊ နင်တို့က လက်ကျန်ဆီငွေလေးနဲ့ မီးကတော့ ချင်တုန်း”

“အစွဲအလမ်းပေါ့ဘုရား”

“တယ် ငါလုပ်လိုက်ရ”

ဒေါ်တင်အေး က အဲဒီလို ဦးမြင့်သိမ်းမိန်းမပီပီ ဗီစလေးက နည်းနည်းပါချင်သည်။ ဆရာတော်က ပရိသတ်ကိ ဝေကြည့်တတ်နေရာရောက်တော့ ...

“ဟိုကောင် ရေဘင် မင်းက ကျောင်းကို ဘာလာလုပ်တာဘုရားမကြိုက်တဲ့အရည်လေးများ သုံးဆောင်ပြီးပြီလား”

“ဝိနည်းနဲ့အညီ တပည့်တော် သောက်လာပါတယ်ဘုရား”

ရေဘင်စကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ကြားရသည်။

“တယ် ငါ လုပ်လိုက်ရ ဒီအရက်သမားတော့ ...”

“မှန်ပါဘုရား၊ ထားရင်လဲနေ သက်ရင်လဲ သေရပါမယ်ဘုရား၊

အညံ့တော် ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပုလင်းတွေကိုကျင်းပြီး အနံ့ထွက်ရုံသာ

သောက်လာရသည်မို့ ဝိနည်းနဲ့အညီလို့ ပြောတာပါဘုရား”

“ဒီကောင်ကတော့ ချွတ်လည်း ကျွတ်မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောတော့ ရေဘင် က...

“မူးရင်တော့ ကျွတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

“ဟေ့ကောင် ဘာပြောတာလဲ”

ရေဘင်ဘေးက ငပစ်ရဲ့အသံကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌက လှမ်းဟောက်

သည်။ ငပစ် က ...

“လုံချည်မခိုင်ကြောင်းပါ၊ ငှက်ကဋ္ဌကြီး အဲလေ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ကဲ ကဲ ဒီငမူးနှစ်ကောင်ကို ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကဲ အစည်း

ဝေးပွဲလေး စတော့ ဆယ်ပြား”

“တင်ပါဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆယ်ပြားက မတ်တတ်ရပ်ဖို့ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ မိုက်

နီရန်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဦးဖေသန်းက မိုက်ကိုကိုင်ပြီး ...

“ဟလို တက်စတီ၊ ချီ ... အော် ...”

ဥက္ကဋ္ဌတောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဦးဖေ

သန်းကတော့ မိုက်ကိုခဲပြီး ...

“မြန်မာမှန်ရင် သဒ္ဒါသန်ရမယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့အညီ ထမင်းရဲ့ ချောင်းဖီး ဒီအလှူပွဲကြီးက စတော့မယ်မဟုတ်လား ကိုမြင့်သိန်းရေ”

နဘောလိုလို၊ ဇာတ်စကားလိုလိုနဲ့ ဦးဖေသန်းက ဆိုပြီး မိုက်ကို ဦးမြင့်သိန်းပါးစပ်နား ကပ်ပေးတော့ အတွဲညီတဲ့ ကိုမြင့်သိန်းက လည်း...

“မှန်တာပေါ့ ကိုဖေသန်းရေ”

ဆရာတော်က ဘုကြည့် ကြည့်နေပါသည်။ အပေမယ့် မဖြေသေး။

“ဟောဒီ ဇေယျတစ်ခွင်မှာ မြန်ပြည်လုံးဟိန်းစေဖို့ တစ်နှစ်မှာ ကရက် ဘုံကထိန်ရက်မြတ်ကြီးကို ပျော်မဆုံး စတင်ရတော့မှာမို့ လိုက်ကာမကာ အရောက်လာပါ။ မြို့တော် ဆယ်ပြား အဲလေ... ဥက္ကဋ္ဌရေ...”

ဥက္ကဋ္ဌ က ဦးဖေသန်းကို မျက်နှာနီရဲပြီး ဒေါသထွက်နေပါပြီ ဒီကြားထဲ ရေဘင်ရဲ့ အောင်မြင်တဲ့အသံကြီးက ...

“ဥက္ကဋ္ဌ ကပြပါဗျို့”

“ဒွို... ဒွို”

ငပစ်ရဲ့ လက်ခေါက်မှုတ်သံက တစ်မျိုး။

“ဖေသန်း”

“ဗျာ... အဲလေ ဘုရား”

“နင် အခုထိ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တုန်းပဲလား”

“အကျင့်ပါသွားလို့ပါဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌ က ဦးဖေသန်းရဲ့ လက်ထဲကမိုက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ထည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းသည်။

“အဟမ်း”

ဒါတောင် ဦးဖေသန်းက ‘အဟွန်း’ လို့ လိုက်ပြီးချောင်းဆိုးတော့ ဥက္ကဋ္ဌ က မျက်ထောင့်နီနဲ့ကြည့်တော့ ဦးဖေသန်း ခေါင်းပုသွားပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့လဲ သိပြီးတဲ့အတိုင်း ...”

“ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ ဥက္ကဋ္ဌ”

ကိုလုစိန် အောက်ကနေ ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ ဥက္ကဋ္ဌ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး ...

“အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုဗျ ...၊ ကျုပ်တို့ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ ...”

“ဖဲဝိုင်း”

ဦးမြင့်သိန်းက ဦးဖေသန်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောပေမယ့် အသံက ကျယ်သွားသည်။ အားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်သည်။

ဆရာတော်က...

“အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ငါ့ရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းစမ်း ဆယ်ပြား”

“တင်ပါဘုရား။ ကဲ နှာပိဇ္ဇာနှစ်ပါး ထွက်တော်မူပါ”

ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဆရာတောင့်ရှေ့မှ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ငြိမ်လေးသွားထိုင်နေရရှာပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့လဲ သိပြီးသားအတိုင်းလေ...”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“အဲလေ ယောင်လို့ ဒီလိုဗျ ...”

“ဟာဗျာ”

ဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းကိုကုပ်မိပြန်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မထူးတော့ ပြီမို့ သူ့လက်ထဲကမိုက်ကို အနားမှာထိုင်နေတဲ့ ကိုလှစိန်ကို ထိုးစေကာ ...

“ကဲ မင်းပဲ အဆင်ပြေပြေ ဆက်ပြောတော့ မောင်လှစိန်”

ကိုလှစိန် မပါရင် ပွဲမစည်ဘူးဆိုတဲ့စကား ကိုကိုကြီး ကြားရတာ တကယ်မှန်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ ဘုံကထိန်ပွဲ ဒီနှစ် ထူးထူးခြားခြားလုပ်ဖို့ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်း ပထမ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ပရိသတ်တွေ ရုံးစုရုံးစု ပြောကြတော့ ရုံးစာရေး သာဒွန်း က မေးပါရစေ”

...ပြီး ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေပေးကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူပိုကြီး ဆက်စကားပြောအံ့”

ကိုလှစိန် က သာဒွန်းကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“အဓိက ကတော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက် သွပ်ပုံးလေးက ဒီနှစ် ကွဲချင်ချွေးပြီး ကားပေါ်တင်ကာ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်သတင်း ကြားတယ်ဗျ။ သွပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မူးနေကြမှာပေါ့”

ရေဘင်ရဲ့အသံ၊ ပရိသတ်က ပြုံးစိစိ၊ ကိုလှစိန် ဒေါသဖြစ်ကာ...

“ဟေ့ကောင် ရေဘင် မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

ရေဘင်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“အစ်ကိုကြီး ကိုလှစိန်ကလဲ ကျွန်တော်က အရူးအမူး အဲလုပ်သုပ်ကြမယ် ပြောတဲ့ဟာကို...”

“မင်းတော့ကွာ ...”

“ဆက်ပြောစမ်းပါ ကိုလှစိန်ရာ၊ ဒီငမူးကို အရေးလုပ်မနေနဲ့”

ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် ဆက်ပြောဖို့ ကိုလှစိန် ပြင်စဉ်မှာ ဦးရှင်ကြီး တင်တဲ့ နားလေးတဲ့ ဦးလေးချိုက ထပြီး ...

“မောင်လှစိန် ကျုပ် ခုန ဥက္ကဋ္ဌပြောတဲ့စကားကို မရှင်းလို့လား”

ဥက္ကဋ္ဌ က ထိုင်နေရာမှ ...

“ပြောလေ ဦးလေးချို၊ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ဦးလေးချို က အသေအချာစဉ်းစားနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ အရင် ပြောပါတယ်။

“ဆက်ပြောစမ်းပါ ကိုလှစိန်ရာ၊ သိတာဦးကို အကြွေးလုပ်မနေ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

အထည်ရောင်းတဲ့ ဒေါ်သိတာဦးက ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ် ပြီး ...

“ဦးလေးချို ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

ဦးလေးချိုက ဘုမသိဘမသိပုံစံနဲ့ ...

“ဟဲ့ကောင်မလေး ငါပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌ ပြောတာ ဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းဗျင်းဗျင်းကုတ်ပြီး ...

“ဥက္ကဋ္ဌတောင် အမှုထဲ ဆွဲထည့်နေပြီ၊ ဒီလူကြီးတော့ကွာ ... ကိုလှစိန် မနေသာတော့။

“ကဲ ကဲ ဒေါ်လေးသီ အဒေါ်လဲ ဦးလေးချိုအကြောင်း သိရဲ့သာ နဲ့”

ဒေါ်လေးသီတာက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ထိုင်ရင်း...

“ဟိုတစ်ခါလဲ ငါ့အစ်မ မသီးကို ‘မသီးခြင်ထောင်’ ထောင်တင် ဆိုပြီး နားလေးပါးလေးနဲ့ လိုက်ဖွဲ့လို့ ပြဿနာတက်ပြီးပြီ၊ ဒီလူကြီး

တော့လေ ...”

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဘာ ဝိတ်လျှော့ရမယ် ဟုတ်လား မောင်လှစိန်”

ရယ်သံတွေက မဆုံးတော့၊ ဆရာတော် မနေသာတော့ဘဲ ...

“ဒကာကြီး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေလိုက် တော့”

ဦးလေးချိုက ထိုင်တော့ထိုင်ပါတယ်၊ ဒါတောင် ဘေးက အတို့ အထောင် ကိုအုန်းမောင်ကို ...

“ဆရာတော်က ဧရပ်မိတ်ပြီး အကျွေးအမွေးနဲ့ထိုင်နေဆိုတာ ဘာလဲ အုန်းမောင်”

အတို့အထောင် ကိုအုန်းမောင်ကလည်း သူ့ရဲ့ဗီဇကို ပြပါပြီ၊ ဦးလေးချိုကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ပြီးရင် ဆရာတော်ကို အသာကပ်ပြီးမေးပေါ့၊ ဦးလေးချို”

“ဟေ့ကောင် ဆရာတော်ကို ကပ်ရအောင် ငါ့မှာ ဘာမှမပါတာ” အုန်းမောင် ကိုယ်ရှူးကိုယ်ပတ်ပါပြီ။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီလေး တစ်ခု လောက် ဖွဲ့လိုက်ကြရအောင်”

ကိုလှစိန် စကားဆုံးတော့ ဥက္ကဋ္ဌက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ...

“ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်တာက ...”

“နှစ်ခုပြောပါ”

“ဟေ့ကောင် ရေဘင် ...”

“သားက စေတနာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌ က လက်ညှိုးထောင်ပြီး ရေဘင် ကို သတိထားလို့ အသံ တိတ်အချက်ပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ဒီအစီအစဉ်မှာ ကျုပ်တို့လူကြီးတွေက ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်ရုံပဲ လမ်းညွှန်မှာ၊ ကိစ္စအဝဝကို လူငယ်တွေသာ ဦးစီးလုပ်ဆောင်ကြဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲပေးထားတယ်။ ကျုပ်ရယ် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်လူကြီးတွေ ကတော့ နငယကပေါ့။ ကဲ ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီအတွက် ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ဘယ်သူထားမလဲ၊ ကဲ ရွေးကြပါ”

ပရိသတ်တွေ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့ ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် အသံတွေထွက်လာပါတယ်။

“ကိုလုစိန် ကို ဥ...ကဋ္ဌတင်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် အုန်းမောင် ဥက္ကဋ္ဌ ပြောစမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလုစိန်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပါ၊ လက်ထိပ်”

ရေဘင် အသံကြီးကလည်း ခံခဲ့သားညား။ ဥက္ကဋ္ဌက လက်ကာ တားပြီး ...

“အားလုံးရဲ့တောင်းဆိုချက်အရ ကိုလုစိန် က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေး လိုက်ပါပြီ”

“ရွေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်နဲ့ဆုံးသွားလို့လဲ”

ငပစ်ရဲ့အသံက ညောင်နာနာ။ ရေဘင် က ...

“ငါ့မိန်းမ မေးကြည့်မှ သိမှာပေါ့ဟ”

ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကတော့ ရုပ်ကွက်ကမနိုင်တဲ့ကောင်။

“ကဲ ... အတွင်းရေးမှူးရွေးကြရအောင်”

ဥက္ကဋ္ဌ စကားဆုံးတော့ ရေဘင်နဲ့ ငပစ် က ထပြီး ...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုရွေးကြပါ”

ရေဘင် စကားကြောင့် ဆရာတော်က လှမ်းမေးပါတယ်။

“မင်းတို့ကို ဘာအကြောင်းကြောင့်ရွေးရမှာလဲ ရေဘင်”

ရေဘင် က မျက်နှာစပ်ဖြဖြနဲ့ လက်အုပ်ချီပြီး ...

“တပည့်တော်တို့က အတွင်းမှာတင်မူးတာမဟုတ်ဘူးဘုရား။

အပြင်မှာပါ လျှောက်လဲပြီးမှူးကြလို့ ဒီရာထူးက ဒီကမ္ဘာမှာ တပည့် တော်တို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ပါ”

“ရေဘင် ပြောတာ မှန်ကြောင်းပါဘုရား”

“တယ်... ဒီနှစ်ကောင် ငါ ထဆော်လိုကတော့ ...၊ ကဲ နင်တို့ ခါးစပ်ပိတ်မလား၊ ငါ ပိတ်ပေးရမလား ပြောစမ်း”

ရေဘင် တို့နှစ်ကောင် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှိပ်ပြီး ပြန်ထိုင်ကြပါ တယ်။

ကိုလုစိန် က ...

“ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အခုရောက်လာတဲ့လူထုအပေါင်းကို ကျွန်တော် တစ် ပြောချင်ပါတယ်”

“ဘာများလဲကွ”

ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့် ကာ ...

“အခုပြောင်းလာတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာကိုကြို ကို ကျွန်တော် အတွင်းရေးမှူးတင်ချင်ပါတယ်”

အောက်က ပွစိပွစိနဲ့တိုင်ပင်သံတွေကြားရပါတယ်။

“စာရေးဆရာဆိုတော့ အမြင်ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ရွေးသင့်တယ်”

“အမြင်ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သူက မျက်မှန်တပ်ထားတာကို”

“ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ရွေးလိုက်ကွာ၊ မြန်မြန်ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့”

“တူပါတယ်၊ တူပါတယ်”

“သံပါတယ်၊ သံပါတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါင်ကြိုးအော်နေကြတော့ ဥက္ကဋ္ဌက ကြိုး အော်သည်။

“အားလုံး တိတ်”

အသံတွေငြိမ်ကျသွားတော့ ဥက္ကဋ္ဌက ...

“ဟုတ်တယ်၊ စာရေးဆရာရဲ့အကူအညီတွေ အများကြီးလိုတဲ့

အတွက် အတွင်းရေးမှူးကို စာရေးဆရာကို ရွေးချယ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်း အလိုလိုကနေ စာရေးဆရာဘဝကနေ အော် နှစ်တစ် ဘုံကထိန် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

နောက် စာရင်းကိုင်အဖြစ် စာရေးသားဒွန်း၊ သားဒွန်းနေရာကို အရင်စာရေးဟောင်း မောင်ကြည် က ဝင်အရွေးခံပေမယ့် ကိုမိုးကြီး နဲ့အုပ်စုက လက်မခံ။ ရေဘင် က ဆိုရင် ပေါ်တင်ကြီး အခုလိုပြော တယ်။

“ရပ်ကွက်ရုံးစာရေးဟောင်းမောင်ကြည်ကို ကန့်ကွက်ပါတယ်”

ဆရာတော်က ရေဘင် စကားကြောင့် ...

“ဘာလို့တုန်းကွယ့် ရေဘင်”

ရပ်ကွက်ရုံးစာရေးဟောင်းမောင်ကြည်က ရေဘင်ကို မကြည့် ကြည့် ကြည့်သည်။

(မှတ်ချက် ... ဟိုဘက်လမ်းက မကြည်တို့ မဦးတို့ရဲ့ ဖြိတီတီ အကြည့်မဟုတ်ပါ၊ မကြည်လင်သည့်အကြည့်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါ သည်။)

ရေဘင် က ဆက်ပြောပါသည်။

“ဒီလူမှာ အကျင့်တစ်မျိုးရှိပါတယ်ဘုရား”

စာရေးမောင်ကြည် အတော်ဒေါ့ပွနေပေမယ့် ဆရာတော်ကို ကြောက်ရ၍ ထပြောခွင့်မရပါ။ ရေဘင်ကလည်း ပေဖြစ်တုန်းက

ပြားပြားလေးအောင်ခံထားတာ၊ ‘တူ’ဖြစ်ခွင့်ကြုံတုန်း အပေါ်က တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့တက်ရန်ခွင့်ရတုန်း ခုန်မယ်ဆိုတဲ့အခွင့်အရေးလေးနဲ့

“သူ့လက်က မျက်လှည့်ဆရာ ပီကိုလာ၊ စက္ကောမတို့ထက် ဆို ပါတယ်ဘုရား” ၊

“ဟေ .. လုပ်စမ်းပါဦး ..ဟ”

“သူ့စားပွဲရှေ့ တစ်ခါရပ်ရင် လက်ဝါးတစ်ခါဖြန့်ပါတယ်၊ နှစ်ခါ ရပ်ရင် နှစ်ခါဖြန့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရုံးအတွက် အံဆွဲထဲကိုတော့ လက်ဝါးပေါ်ကပိုက်ဆံဟာ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတယ်မသိပါဘုရား ..၊ တစ်ဝက်သာရောက်ပြီး တစ်ဝက်ထဲ သူ့ခါးပုံစထဲရောက်ပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး မောင်ကြည် ကို-

“ဟေ ..ဟုတ်လား မောင်ကြည်”

မောင်ကြည်ကလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ထရပ်ပြီး-

“တပည့်တော် လုံချည်ပြင်ဝတ်တာပါဘုရား”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ၊ မောင်ကြည် ရှက်ရှက်နဲ့ ရေဘင်ကို ကြည့်ပြီး ‘တောက်’ခေါက်သည်။ ရေဘင် က ဂရုတောင်မစိုက်၊ အားလုံးကလည်း မောင်ကြည် ဆို လက်သင့်မခံနိုင်။

ဘဏ္ဍာရေးမှူးရာထူးအတွက် အပေါင်ခံစားတဲ့ ဦးမြင့်သိမ်း တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အတိုးပေးစားတဲ့ အော်လံခင်တင့်

ခွဲဝင်အဖြစ် ကိုမိုးကြီး၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေး ရေမရောဆိုင်က

အေးလှိုင်၊ ချစ်မင်း၊ သတင်းဖြန့်ဖြူးရေး ရွှေပျင်းကြီး ရွှေပျင်းလေး။

အကြားထဲ ရေဘင်နဲ့ပစ်က သူတို့ပါချင်သည် အတင်းဇွတ်ပြော

သူ ကိုလှစိန်က ရာထူးတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။

“လုံခြုံရေးနဲ့ နေရာချထားရေး” တဲ့။

ပါစံညနေ ကိုလှစိန်၊ ကိုမိုးကြီးတို့ လာခေါ်တာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီဆိုင်လေးက တစ်ဖက်ကားလမ်းမှာဖြစ်ပြီး သွပ်ပုံးဆေးရပ်ကွက်ပိုင်းအခြမ်းမှာဖြစ်ပြီး ဆိုင်နာမည်က 'ရွှေလက်ရာ'လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး လက်ရာက တစ်ချက်မှမကောင်းပါ။ သို့ပေမယ့် အဲဒီက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကိုလှစိန် သိပ်ကြိုက်သည်။ အာဖြစ်လို့ ဆိုတော့ 'မေရီ'ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသောကြောင့်ပါ။ သို့ပေမယ့် 'မေရီ'အစ်ကို သတ္တု(ခေါ်) တက်ပုကတော့ ကိုလှစိန်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မတည့်ကြ။

“ကိုလှစိန် တစ်ခွက်”

“အိုက ကောင်တာကလွမ်းအော်တော့ ကိုလှစိန် က ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါ ထပ်မှာသည်။”

“အတ္တ၊ က ကိုလှစိန် မြင်တာနဲ့ တံတွေးထွေးသည်။ ဒါကို ကိုလှစိန် က မေရီ ကို လှမ်းပြောပါတယ်။

“မေရီ... နင်တို့ဆိုင်မှာ ဗိုက်ကြီးနာစွဲတဲ့လူ ရှိလား”

“မားဝိုင်းက ကိုလှစိန် နဲ့ သတ္တု အကြောင်းကို သိနေသည်မို့ ပြောသည်။

“အတ္တ၊ က မျက်နှာကြီးမည်းကာ ...

“ဟေ့ကောင် မုန်ကြီးလိမ် ...”

“ဟေ့ကောင် တက်ပု ငါနာမည် လှစိန် ကွ”

“အတ္တ၊ က တအစ်အစ်ရယ်ရင်း ...

“အာမှလှတဲ့ရုပ်မရှိတဲ့ ကုလားအုပ်လိုအရပ်နဲ့ကောင်၊ မင်း တစ်ဆုံး လိမ်နေတာ၊ မုန်ကြီးလိမ်ပဲ ဟေ့ကောင်”

“အတ္တ... တက်ပုရယ် မင်းရဲ့ကြိတ်မျက်နှာနဲ့ လူစဉ်မမီတဲ့အရပ်၊ နီရင် မင်း ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ပါလား”

“ဟား ဟား၊ သတ္တု၊ က သတ္တိရှိပါတယ်၊ ကဲ ချွတ်ပြီကွာ ဖိနပ်”

“အတ္တ၊ က ဖိနပ်ချွတ်ကာ လုံချည်ပြင်ဝတ်တော့ ကိုလှစိန် က ခိနပ်ကိုညွှန်ပြပြီး ...

“ဟား ဟား ကလေးဖိနပ်လေးနဲ့ကောင် ... မင်းအတွက် လက်ကြီး

ဘောင်းဘီ မရှိတော့ ကလေးဘောင်းဘီ ဝယ်ဝတ်ရတာ ငါ သိတယ်
တက်ပုံ”

သတ္တု ကိုလှစိန်ဗျူဟာထဲ ရောက်သွားတော့ ...

“တောက် ... မင်း ငါ့ဆိုင်မလာနဲ့ မုန့်ကြိုးလိမ့်”

“မင်းဆိုင်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မေရီလေးရဲ့ဆိုင်ကိုလာတာ”

ဖြစ်လဲ၊ မကျေနပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

“တော်ပါတော့ ကိုလှစိန်ရာ”

ကျွန်တော်က ကိုလှစိန်ကို တားရပါသည်။

မေရီ ကလည်း ကောင်တာပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့အစ်ကို
တားပါတယ်။

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ လူကြားလို့မကောင်း၊ သူငယ်
အချင်းချင်းတွေပဲဟာ”

မေရီ စကားကြောင့် ကိုလှစိန် က လှမ်းပြောပါတယ်။

“ဒီက ကိုကိုက မပြောနဲ့ဆို မပြောပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် လှစိန်”

“မထူးဘူးကွာ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် သတ္တု ကြောင်သွားပါတယ်။
တော့ သတ္တု မေရီ ဆိုင်ထဲအတင်းဆွဲခေါ်သွားတော့ အထဲဝင်
ပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့်မတည့်ရတာလဲ ကိုလှစိန်”

ကိုလှစိန် က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ပြီး ...

“ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်က သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်
တွေဗျ”

“လုပ်ပါဦး”

ကိုလှစိန် က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပါတယ်။ လူပျိုပေါက်
တုန်းကပေါ့တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ဖြင့်တူချစ်မိကြပါသည် တဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးက သတ္တု တို့
အဖွဲ့ကပါ။ ကောင်မလေးကလည်း နှစ်ယောက်လုံးကို ဦးစား
သည်။

သတ္တု နဲ့ ကိုလှစိန်ကလည်း တစ်ဦးနဲ့အဆင်ပြေရင် တစ်ဦး
ဆက်ဆက်ပေးရမယ်လို့ ကတိခံပြီး အခင်မင်မပျက်ကြ။

အဲဒီမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်မလေးက အခြားတစ်ယောက်
အာနောက်လိုက်ပြေးသွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ အသည်းကွဲခန်းက
ဆော့တာပေါ့။ နှစ်ယောက်သား ကိုလှစိန်အိမ်မှာ ရေဘင်နဲ့ အတူ
သောက်သား အရူးအမူးသောက်ကြပါတယ်။ ကိုလှစိန် မိဘတွေ

အသိပြန်သွားသည်မို့ မရှိကြ။ ဘီယာပုလင်းတွေ၊ အရက်ပုလင်း
လေးပျံ့အောင်သောက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျက်
တာပေါ့။

ပြဿနာက အဲဒီမှာ စတော့တာပေါ့။ တစ်ရေးနီးတော့ ကို
စိန် ခေါင်းမထူနိုင်။ ဒါပေမယ့် ဆီးက အရမ်းသွားချင်နေသည်။ ကို
စိန်လည်း မထူးတော့ပြီလို့ လက်နဲ့ ဘေးဘီစမ်းကြည့်ပြီး ဘီယာထဲ
ကျန်ပုလင်းထဲ အဆင်ပြေသလို ဆီးသွားလိုက်ပါတယ်။ ပြီး
အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။

ကိုလှစိန် အိပ်ပျော်သွားပြီး မနက်လင်းတော့ သတ္တု က အ
နီးပြီး ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်တာမို့ ပြန်ဖြေမယ်လို့စဉ်းစားမိပြီး ကို
စိန် ဆီးသွားထားတဲ့ပုလင်းကို စိန်ပြေနပြေ သောက်လိုက် အရ
ကိုစမ်းကြည့်လိုက် ပြန်သောက်လိုက်ဖြစ်နေရင်း ကိုလှစိန်နဲ့ ဆေး
ကိုနှိုးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဘီယာက တစ်မျိုးပဲလို့ပြောတော့ ကို
စိန် က သူ ဆီးသွားထားတဲ့ပုလင်းမှန်းသိပြီး ပြောပြမိလို့ ကိုလှ
သတ္တု ကမ္ဘာမကျေ ဥဒါန်းမကျေတဲ့ အပြုံးအတေးတွေ ဖြစ်
ခဲ့ပါသည်တဲ့လေ။ အဲဒီကစပြီး သတ္တု အရက်ဆိုရင် လုံးဝမသောက်
ဝိုဆိုးသည်က ဘီယာပုလင်းမြင်ရင် သူ့စိတ်တွေ ဒေါသပိုပိုဖြစ်
ပါသည်။ ဘီယာကြော်ငြာတဲ့ကောင်မလေးတွေဆို ဒေါသဖြစ်သ
ဘာလားမသိ။ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတတ်ပါတယ်။

ကိုလှစိန် ပြောပြတော့ သူတို့ ရယ်လိုက်ကြတာ။

“နေပါဦး ကိုလှစိန်၊ မနှင်းအေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ယူဆ
မလိုဖြစ်ဖူးတယ်ဆို ...”

ကိုလှစိန် မျက်နှာက ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့်။

“အနှင်း ကို ငါ သိပ်ချစ်တာ တကယ်ပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲသွားကြတာလဲ ကိုလှစိန်”

ကိုလှစိန် က သက်ပြင်းချသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး
နှိတ်ကာဖွာထုတ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ကျော်ရဲအောင်လိုလို၊ ခန့်စည်သူ
လိုလို စတိုင်နဲ့ ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ပြောပြသည်။

“နှင်းပျောက်တဲ့နေ့သီချင်းသံကြားတိုင်း၊ နှင်းကလေးတွေမှ
ဟုတ်ရဲ့လား စာသားကိုကြားတိုင်း အရိုင်းဆန်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရင်ခွန်သံကို
ငါ ရင်နာနေမိတယ်”

“ငိုတော့ငိုမချလိုက်ပါနဲ့ ကိုလှစိန်ရယ်”

“တစ္ဆေနှုတ်ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ငါတို့ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်မှာ
တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေရင်ကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ဆသားတွေကတော့ လေးစားလောက်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုမိုးကြီးက ရယ်သည်။

“သူနဲ့ငါ ဘာကြောင့်ကွဲသွားရတာလဲဆိုတော့ ဗေဒကို ယုံတဲ့
အစွဲအလမ်းပေါ့ကွာ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အံ့သြရပါသည်။ ကိုလှစိန်ခမျာမှာတော့ အံ့ကို
တင်းတင်းကြိတ်ရင်း အလွမ်းအဆွေးကို ခံစားရပုံကမြင်၍မကောင်း။

“ဟို မသာမ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် ကြောင့် ...”

“ဘယ်သူ ...”

ကျွန်တော်က ဘာမှမသိတော့ နားမလည်။ ကိုမိုးကြီးကတော့ သိပုံရသည်။

“ဟို နတ်ကတော်အခြောက်က အောင်ဇေယျ(၁)လမ်းက အခြောက်လေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မိုးကြီးရား အဲဒီအခြောက်ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ အချုပ်ထဲပို့ကတည်းက ငါ့ကို အငြိုးထားတာ ငါမသိဘူး။ တစ်နေ့ အနှင်း သူ့ဆီ နတ်မေးသွားတယ်”

ကိုလှစိန် က ခဏနားလိုက်ပြီး ရေခွေးသောက်လိုက်သေး သည်။

“ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် ဆိုတဲ့အခြောက် ဟောလိုက်ပါလေရော”

“ဘယ်လိုဟောလိုက်လို့လဲ”

“မနှင်းအေးနဲ့ ရည်နေသူက မနှင်းအေး ထက် အသက်ကြီး တယ်တဲ့၊ မနှင်းအေး သူ့ကိုယူလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့ ယူရင် ကိုယ်တော်ကြီး တွေက မကြိုက်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်က ကိုယ်တော်ကြီးလဲ”

ကျွန်တော်က ယောင်ဝါးဝါးနဲ့မေးတော့ ကိုလှစိန် က ...

“သူ့အမေလင် ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

ကိုလှစိန် ဒေါသကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရယ်မိကြပါသည်။

“ငါ့ကို ဝက်သားမစားရဘူးတဲ့၊ အမဲသားဆို ဝေလာဝေးတဲ့၊ ဒါဆို အနှင်းကိုပြောတယ်၊ ဝက်သားနဲ့အမဲသား မစားရတဲ့နတ်က ဘာနတ်လဲလို့မေးတာပေါ့”

“အေးလေ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ၊ တစ်မျိုးဆိုတစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါပဲ၊ ဒီအခြောက်က လည်တယ်ကွ၊ တာလီပန်နတ် တဲ့”

“ဗျာ တာလီပန်”

နှစ်ယောက်သား အဲဒီနတ်ကို မကြားဖူးကြပါဘူး။

“အဲဒီနတ်က ခေတ်သစ်နတ်တဲ့၊ နာမည်ကြီးတာ မကြာသေး တဲ့၊ ငါပဲ ခွဲပြီး ဆိုမာလီနတ်တို့၊ အာဖဂန်နတ်တို့ရော ရှိသေး တဲ့ ဆိုတော့ အနှင်း က သူ့ယုံကြည်မှုကို စော်ကားရမလားဆိုပြီး သေချာတက်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး စာရေးဆရာ၊ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် ဆိုတဲ့ အခြောက်က နောက်ထပ်စည်းမျဉ်းတစ်ခု နတ်သေးတယ်၊ ငါ အဆိုးတွေဝင်နေတယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုယ်မှာ ပူးဝင် နတ်နတ်ဆိုးက တစ်ဖက်က နံချပ်ကူကိုင်ပြီး တစ်ဖက်က စမူဆာ ခိုင်ထားတဲ့ မေရောက်ဖုံနတ်ဆိုးတဲ့”

“တရုတ်သိုင်းဝတ္ထု သိပ်ဖတ်တဲ့ နတ်ကတော်လားမသိဘူး”

ကိုမိုးကြီးက အရွံတိုက်ပြီးမေးသည်။

“နံချပ်ကူကိုင်ထားတဲ့အတွက် နံရိုးအသစ်ချတ်ချတ်ဝယ်ပြီး

လုလဲတာတောင် မရနိုင်လောက်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေကြုံမယ်လို့
စမ္မုဆာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ပြဿနာဟာ သုံးဖက်သုံးတန်ကလာကံ
မြင်လို့ ရပ်ကွက်ရုံးခန်းတရားရုံးအချုပ်ခန်းကို ဘယ်လိုမှ သွား
မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“အဒီဟော့ ...”

ကျွန်တော် စကားထောက်ပေးတော့ ကိုလှစိန် သက်ပြင်း
သည်။

“ငါ့အလုပ်က ရပ်ကွက်အတွင်းရေးမှူးလေ၊ ရပ်ကွက်ရုံးထဲ
အချုပ်ခန်းတို့ဆိုတာ ငါ မသွားလို့မဖြစ်တဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်တာပဲဗျ”

“ငါက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ငြင်းတော့ အနှင်းနဲ့ငါ ပြဿနာတစ်
တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အဲဒီအခြောက်ရဲ့အိမ်ပေါ် တစ်
ပြီး ပွဲကြမ်းတော့ ငါ အချုပ်ခန်းရောက်သွားသေးတယ်”

“ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြလဲ”

“အကျိုးဆက်က ငါ နတ်ကတော်အခြောက်ကိုလုပ်မိလို့ အ
အဖေက ကားတိုက်ခံရတာပါလို့ စွပ်စွဲတယ်”

“ဟာဗျာ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အနှင်း က တစ်ယူသန်ဗျ စာရေးဆရာ၊ ပြီးတော့ အခြောက်
ရဲ့အဘော်ကလဲ သူ့ခေါင်းထဲကို သံမှိုတစ်ခုလို ရိုက်သွင်းပြီး

ကျွန်တော် အချုပ်ကထွက်လာတော့ အနှင်း ဒီမှာမရှိတော့ဘူး။ သူ့
နှလုံးရှိတဲ့ မန္တလေးလိုလို၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်လိုလို ပြောင်းသွား
ပြန်တဲ့”

စကားဆုံးတော့ ကိုလှစိန် မျက်ရည်ဝဲချင်နေပါသည်။

အခြောက် ပါးစပ်ကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားတဲ့ ကိုလှစိန်
ခွဲနှလုံးသားဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

“ဒါလို .. ဘုရားရဲ့တံခါး ...”

ရေဘင်စကားကြောင့် ကိုလှစိန် မရယ်မိအောင်နေရပါသည်။ သူတို့ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့ ဦးမြင့်သိမ်း ရွာသိုးသိုးနဲ့ ရေဘင်ကို အခုလိုတုံ့ပြန်ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘာပြောတာလဲ”

ရေဘင်က ရေချိန်မကိုက်သေးပါ။ ဘယ်သူကိုရစ်ရမလဲ စဉ်းစား လျှောက်လာရင်း ကိုလှစိန်နဲ့တွေ့တော့ ပိုက်ဆံချေးနေရာမှ အခုလို ပေါင်ခံစားတဲ့ဦးမြင့်သိမ်း သူတို့ဆီလာတော့ ခရီးဦးကြိုစကား ဆို လိုက်ခြင်းပါ။

“ကန်တော့ .. ဘုရားတကာလို့ ပြောတာပါ”

ဦးမြင့်သိမ်း ဒေါသကို ပြန်သွတ်သွင်းလိုက်ရင်း ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဒီကောင်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ ဒီ တောင် ရေချိန်မကိုက်သေးဖူးဆိုလို့ ...”

ကိုလှစိန်က ရေဘင်ကို ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးတော့ ဦးမြင့်သိမ်းက ရေဘင်ကို နှိပ်ကွပ်ချင်တာနဲ့ ...

“လူပျိုကြီးကတော့ လူမိုက်အားပေး လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ရပ်ကွက် အတွက်လည်း အကျိုးမပြု၊ မိန်းမအတွက်လည်း အကျိုးမပြုတဲ့ ဒီလိုကောင်မျိုးများဗျာ ...”

“အဟသ် .. ဟစ် .. ဟစ်”

ရေဘင်က စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ရယ်တောင်ရယ်နေပါသေး သည်။

“ဘုရားရဲ့တံခါးကြီးကရော ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပယ်မလား အောင် အငယ်မယားလေးနဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်ထဲမှာ ဝူအောင်း အဓိဋ္ဌာန်ထိုင်နေတယ်ဆို ...”

“ဟာကွာ ... ကျုပ်သွားဦးမယ် လူပျိုကြီး .. တောက်”

ဦးမြင့်သိမ်း ‘တောက်’ခေါက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ‘ရေဘင်က တဟစ်ဟစ်ရယ်ပါသည်။ ဒီကောင်ရယ်သံက သိတဲ့အတိုင်း လူအမြင် ထတ်တဲ့ရယ်သံ ...။

“မင်းကွာ .. လူကြီးကို

“အာစရိက ဘာသိလို့လဲ၊ ပုတီးစိပ်တဲ့လက်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲ

မှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြားလုံးထုတ်နေပေမယ့် ကောင်မလေးတွေဖြင့်
ရင် လက်ညှိုးနဲ့လက်မက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီ”

“မင်းကွာ ပုတီးစိပ်ပါများလို့ အကြောလိုက်နေမှာပေါ့”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ရေဘင်က မကျေမနပ်ဟန်နဲ့ ...

“ဘာမှ အကြောလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့တဏှာအာရုံနဲ့
ကိရိယာတွေ ထကြွနေတာဗျ”

ကိုလှစိန် ဒီတစ်ခါတော့ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါသည်။ ရေဘင်
က ကိုလှစိန်ကို ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကရော ဟိုနေ့က ဘုန်းကြီးကျောင်းကွေ့မှာ ညနေ
စောင်းကြီး မေရီနဲ့စကားပြောနေတာ ကျွန်ုပ်တွေ့တယ်နော်၊ ဘာလုပ်
နေတာလဲ”

ကိုလှစိန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်နဲ့ တဟဲဟဲရယ်ရင်း ခါးပုံစကို
လိမ်နေတော့ ရေဘင် က

“ဪ... အလိမ်ခံရလို့ကိုး...၊ မေရီကို ဘယ်သွားလိမ်တာလဲ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့လိမ်ရမှာလဲ .. ဟဲဟဲ”

ကိုလှစိန် က လိုရင်းကိုမပြော၊ လက်ဝါးချင်းပွတ်နေတော့...

“ဪ... သိပြီ၊ မေရီကို ပွတ်သွားလို့...၊ ဘာပွတ်သွားတာလဲ

ကားလား .. စက်ဘီးလား ...”

“ဒီကောင်ကွာ ...”

ကိုလှစိန် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ခေါင်းကုတ်တော့...

“ဪ... သိပြီ...၊ မေရီက မယ်သီလရှင်ဝတ်မလို့ ဘုန်းကြီး

ကျောင်းကို လူပျိုကြီးက လိုက်ပို့ပေးတာထင်တယ်၊ ငယ်ပါသေး

သေးဗျ”

“ဟေ့ကောင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

ရေဘင်စကားကြောင့် ကိုလှစိန်က စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ...

“မင်းပြောတာတွေ တလွဲစိပ် ရေဘင်၊ မေရီ ဘုန်းကြီးကျောင်း

ပြန် လမ်းမှာတွေ့လို့ သူ့အစ်ကို သတ္တုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုတစ်

စကားများတာတွေ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ...”

မေရီအစ်ကို သတ္တုနဲ့ ကိုလှစိန်က ကျောင်းတော်ကရန်စရှိခဲ့ပါ

သည်။

အမှန်က ကိုလှစိန် မေရီအကြောင်း ပြောချင်နေတာ ရေဘင်

ဘာကြောင့် တမင်ကလိနေခြင်းပါ။

ရေဘင် က ရယ်ရင်း...

“ကျွန်တော်သိပါတယ် လူပျိုကြီးရယ်၊ လူပျိုကြီး မေရီကို

ဟစ် .. ဟစ် .. ဟစ်”

ရေဘင်စကားသံကြောင့် လူပျိုကြီး ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ မေရီ

နိပ်လေးကို ဖြင်ယောင်ရင်း ...

“ငါလေ အဲဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရင်ထဲမှာ
ပြောမပြတတ်အောင်ချစ်ခဲ့မိပြီ ရေဘင်၊ အဲဒါ ငါ ဘာလုပ်ရ .. ရ-
ရေဘင်ကို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ဖို့ လှည့်ကြည့်တော့ ရေဘင် မရှိတော့
ပါ။

ရေဘင် အဝေးရောက်နေပါပြီ။

“ခွေးမသား .. သေချင်းဆိုး .. ဖိလင်တောင်ပျက်တယ်”

“စာရေးဆရာ”

“အင်မယားနှစ်ယောက် နေ့လယ်ခင်း အေးအေးဆေးဆေးလေး

“အိုက်မယ်လို့ကြုံပြီး ဖျာလေးခင်းရုံပဲရှိပါသေးတယ်။

“အယ်သူလဲ မေခိုင်”

“ဆီဘူး ကိုကို”

“အိုက်တော် အိပ်ခန်းထဲကထွက်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်တော့ ခြံထဲ

“အဲဒါလားတဲ့ ရွှေပျင်းလေး ...

“အိုက်.. ကိုရွှေပျင်းလေး၊ လာထိုင်”

“အိုက် က အလိုက်တသိနဲ့ ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ခည့်ခံပေးပါတယ်။

“အိုက်လို့လား ကိုရွှေပျင်းလေး”

ကိုရွှေပျင်းလေးက အခန်းကို ဝေဝဲကြည့်ရင်း ...

“ရှိတာမှ သိပ်ရှိ ဆရာရေး ဒီလိုမျိုး ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အဆုံဖြစ်နေလို့”

“ဘာကိုလဲဗျ”

“မာရာဒိုနာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကောင်လဲလို့ ငြင်းခုံကြ သိတဲ့လူ ဓာတ်ပုံရတဲ့လူ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူက ဓာတ်ပုံမရတဲ့ ကြိုက်တာဝယ်ကျွေးကြေး လောင်းထားတယ်ဗျ၊ ဒီကောင် အဲဒီဓာတ်ပုံရဖို့ ကိုလုစိန်ဆီပြေးပြီ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒီကောင် ဓာတ်ပုံမရဖို့အတွက် စာရေးဆရာတွေမှာသာရှိတာ ဒီကောင် မသိဘူး၊ စွတ်ဆက်အထင်ကြီးတဲ့ ရွှေပျင်းလေးကြောင့် ...

“မရှိပါဘူးဗျ ကျုပ်မှာ ...”

ကျွန်တော့်အငြင်းစကားကြောင့် ရွှေပျင်းလေး မျက်နှာက သွားပါတယ်။

“ဟာဗျာ မပေးချင်ရင် မပေးချင်ဘူး ပြောပါဗျာ”

“တကယ်မရှိတာပါ ကိုရွှေပျင်းလေးရယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့တော့မကောင်းပါဘူး စာရေးဆရာရယ်၊ ဓာတ်ပုံမှာရှိတယ်လို့ ကျုပ် သတင်းရထားတယ်”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အတို့အထောင်အုန်းမောင် ကိုယ်တိုင် ပြောတာဗျ၊ လုပ်ပါဗျာ”

အုန်းမောင်တို့ကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်ပါပေသည်။ မထူးတော့

“ထေဗျာ ကျုပ် ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်တာပဲ စာရေးဆရာရယ်”

ကျွန်တော်လည်း မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာမို့မာရာဒိုနာ ဆိုတဲ့ ဆယ့်သမားပုံကို ရှာရန် ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်ဆီ သွားပြီး ဖိုင်တွဲ ဆောင်းတွေထဲမှ ဓာတ်ပုံတွေကို ရှာကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မာရာဒိုနာရဲ့ပုံက တစ်ပုံမှမတွေ့၊ ဒါပေမယ့် ကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မာရီလင်မွန်ရီးရဲ့ပုံကို တွေ့မိပါသည်။ သူ့ကို ကိုင်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရမိသည်။ ဒီလူနှစ်ယောက် မာရာဒိုနာ ဆိုတာ အထီးမှန်း၊ အမမှန်း သိပုံမရသလို ဘာကောင်မှန်း သိသိပုံမပေါ်။

ဒီစွဲမရှိ၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီး သည်။ ကျွန်တော် ကကောင်းတဲ့ မာရီလင်မွန်ရီးရဲ့ပုံကိုယူလာပြီး ကိုရွှေပျင်းလေး ဆီပေးကာ ...

“ခင်ဗျား ကံကောင်းသွားတယ် ကိုရွှေပျင်းလေး၊ ကံကောင်ချင် ခင်ဗျား ခိုင်တဲ့ထဲမှာ တစ်ပုံတွေ့တယ်”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

သွတ် ... အားကြီးလှတဲ့မိန်းမပါလား၊ ဒါကြောင့် မာရာဒိုနာ

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာ နာမည်ကြီးတာကိုး၊ ကျေးဇူးအရမ်းကိုတင်တယ်ဗျာ သွားမယ်ဗျာ”

“လက်ဖက်သုပ်လေး စားဦးလေ”

“မစားတော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဟိုကောင်ကို သွားကြားရဦးမယ် ကိုရွှေပျင်းလေး ထွက်သွားတော့ မေခိုင် က ...

“ကိုကို ခုနပေးတာ မွန်ရိုးပုံ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ...”

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ပခုံးတွန့်ကာ ...

“မတတ်နိုင်ဘူး မေခိုင်ရေ”

“ကိုကိုဟာလေ ...”

ဒီဟက်အခြမ်းမှာ ဒီလိုဖြစ်နေသလို ...

အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း...

“လုပ်ပါဗျာ ကိုလှိုင်နဲ့၊ ခင်ဗျား မကူညီလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကော

စာရေးဆရာဆီ ပြေးပြီ”

“မာရာဒိုနာပုံမှ ကျုပ်မှာမှမရှိတာ ရွှေပျင်းကြီးရယ်”

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အသိဆုံးပါ၊ ကျုပ်ကို သတင်းပေးတဲ့သူ

သတင်းပေးပြီးပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟဲ ဟဲ အုန်းမောင်”

တိုလှစိန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါရင်း ဒီလူကတော့ကွာလို့ ဦးမိပါသည်။

ရွှေပျင်းကြီးက မကျေနပ်ဟန်ရှိသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက မပေးချင်ဘူးလား”

“တကယ်မရှိတာပါဗျ”

“ရှိပါတယ်ဗျာ”

“အဟုတ်မရှိတာဗျ”

“ရှိပါတယ်ဗျာ”

တိုလှစိန် မနေသာတော့ ပြောလို့မရတဲ့အဆုံး တစ်ခုခုတော့ ထီးပေးလိုက်မယ်တွေးပြီး သူ့စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပါသည်။

အတိတ်ခန်းမှာရှာတော့လည်း မာရာဒိုနာပုံ မတွေ့။ အဲဒါ ... တစ်ခု

တွေ့တယ်၊ အိန္ဒိယရဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်ပွဲဝင်သူ ဒဲကောင်း

တွေ့တာမဝနို့ ပုံ၊

ဓထူးဇာတ်ခင်းပြီမို့ အဲဒီပုံပဲ ယူလာခဲ့ပါတယ်။

“ရော ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ပုံ”

“ဟင် ကုလားကြီး”

တိုလှစိန် က ပြီးဖြန်းရပါတော့သည်။

“ဟ... အဲဒါ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ သူရဲ

ကောင်းဗျ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ကျေးဇူးဗျာ၊ ကျုပ် သွားဦးမယ်”

ရွှေပျင်းကြီး လစ်ပြီ၊ ကိုလှစိန် သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါး
သည်။ ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဖြစ်နေမည်မသိ။

ရွှေပျင်းကြီးလည်း ဓာတ်ပုံကိုကိုင်ရင်း အားရဝမ်းသာနဲ့ သူ့
ရှိရာကို ပြန်လာပါသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ တစ်ဖက်က အားရဝမ်းသာ
ပြေးလာတဲ့ ရွှေပျင်းလေးကို တွေ့မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ရွှေပျင်းလေး မင်း ရွှံ့ပြီ ငါ မာရာဒိုနာပုံ ရခဲ့တာ
မင်း ငါကြိုက်တာ ဝယ်ကျွေးတော့”

ရွှေပျင်းလေးကလည်း ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ရင်ကော့ပြီး
“ဘယ်ရမလဲ ရွှေပျင်းကြီးရား၊ ငါလဲ ဓာတ်ပုံရခဲ့ပါတယ်ကွ”

“ဟာကွာ ...”

ရွှေပျင်းကြီး သူနိုင်တယ်ထင်ပြီးမှ သရေပွဲဖြစ်သွားတဲ့အတွက်
မကျေနပ်နိုင်ပုံဖြစ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် မင်း ကလိမ်ကကျစ်မကျနဲ့နော်”

“ဘာ ကလိမ်ကကျစ်ကျရမှာလဲ၊ ငါ့ဆီမှာ မာရာဒိုနာပုံအစစ်
အစစ်၊ ရေမရောဘူး၊ ကိုအေးလှိုင် ဆိုင်က အရက်လို မဟုတ်ဘဲ
ပြစမ်း မင်းပုံ”

ရွှေပျင်းလေးက ရွှေပျင်းကြီးလက်ကပုံကို ယုံကြည်ကာ ဟက်
ခတ်ပက်ရယ်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ မင်း ရွှံ့ပြီ၊ ရွှေပျင်းကြီး၊ မင်းပုံက
အိုနာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီမှာ မာရာဒိုနာအစစ်က ...”

ရွှေပျင်းလေးက သူ့လက်ထဲကဓာတ်ပုံကို ရွှေပျင်းကြီးကိုပြ
သွား ...

ရွှေပျင်းကြီး က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါတော့သည်။

“သောက်ရူး ... မင်းပုံက ဘယ်ကနို့ကုလားပုံလဲ မသိဘူး၊ ဟား
ငါ့ကို ဒီလိုလာပတ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ဘင်္ဂလားသူရဲကောင်းကွ”

အိန္ဒိယက သူ မေ့ပြီ၊ ကုလားဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ သူ ဘင်္ဂလားလို
အင်နဲ့ ရမ်းစွတ်ပြောပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ရွှံ့တာ”

“ငါ မရွှံ့ဘူး၊ မင်း ရွှံ့တာ”

“ဟေ့ကောင် မင်း မညစ်နဲ့နော်”

“ညစ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“လုပ်ချင်တာက ဒီလိုကွ”

“ခွပ် ...”

လက်သီးနဲ့ထိုးကြရင်း နပန်းဖက်လုံးပါသည်။ နောက်တော့

သူတို့မိန်းမတွေဖြစ်တဲ့ မမြီးတို့နဲ့ မနီတွတ်တို့ပါ ရောက်လာတာက ကြီးကျယ်လာပါတော့သည်။

“မြီးတို့ တဲ့ဟေ့၊ အထီးလိုလဲ ဖိုက်နိုင်တယ်၊ ပဝါမကု ရေရှာဟေ့၊ အာဂမိန်းမတဲ့ဟေ့”

“အေး ... ဒီကလဲ နီတွတ်တဲ့ဟေ့၊ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ကသုံးယောက်မွေးလာတာ၊ နီတွတ်ဆီလာရင် အလီရွတ်ပြီး အနီတွတ် လက်ဝါးစက်သေနတ်နဲ့မှားမယ်”

“ဗုန်း”

“ဒွင်း”

ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားမှာ နုန်းပွဲကြီးက ဆူဆူညံညံ အကျီတွေပြဲတဲ့သူက ပြဲ၊ ထဘီ မနိုင်သူက မနိုင်။

ရေဘင် က အာလေးလျှာလေးနဲ့ ...

“ရှေ့ကလူ ဖယ်ပါဗျို့”

ငပစ်ကလည်း အားကျမခံ ...

“ဝင်ဆွဲလေ၊ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ...”

“ဟာ ဒီကောင်တွေ၊ ဟိုကောင်တွေ ယောက်ျားတွေကို ဝင်ငါတို့က မိန်းကလေးတွေကို ဝင်ဆွဲမယ်”

ဦးမြင့်သိမ်းရဲ့အသံကြီးက တံတွေးမျိုချသံကြီးပါ။

“အရေးထဲ ခင်ဗျားကလဲ အမျိုးသမီးရေးရာ ရောက်ချင်သေးတာမလား”

တယ်”

“ဟ... မြင်လို့မှမကောင်းဘဲ”

ဦးမြင့်သိမ်း စကားကြောင့် ကိုမိုးကြီးက ...

“မြင်လို့သာမကောင်းတာ ခင်ဗျားမျက်လုံးက ခြောက်ဆယ်ဝပ် မီးအားလောက်ရှိတယ်”

ရပ်ကွက်ထဲက ယောက်ျားမိန်းမတွေ ဝင်ဆွဲပြီး ဒီနှစ်တွဲကို ခွဲခန်းကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ကိုလှစိန် မသိသေး။ ပြဿနာရဲ့စာစ်မြစ်အစဖန်တီးသူ ကိုလှစိန်နဲ့ ကိုကိုကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌ က လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းပါတယ်။

ကိုလှစိန်က ကိုကိုကြီးအိမ်ဝင်ခေါ်ပြီး လမ်းမှာ ...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စာရေးဆရာ”

“မသိဘူးလေ၊ သူတို့ဘာသာ အတင်းပုံတွေရှာခိုင်းတာကိုး၊ ကျုပ်က ဒီလောက်မဖြစ်ဘူးထင်လို့ နားအေးရင်ပြီးရောဆိုပြီး တွေ့တဲ့ပုံ ပေးလိုက်တာ”

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲဗျ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ရုံးရောက်မှ မီးစင်ကြည့်တာမှမလဲ”

ကိုလှစိန် စကားကို ကိုကိုကြီးလည်း လက်ခံမိပါသည်။ ရုံးထဲရောက်တော့ ကိုယ့်လူတွေ ဖူးရောင်နေပါပြီ။

“ဘယ်သူမှန်းလဲ၊ ဘယ်သူမှားလဲ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဗျာအား...”

ကျွတ် ကျွတ်”

ရွှေပျင်းလေးက ကိုကိုကြီးကို အပိုင်ပဲဆိုတဲ့အပြောနဲ့ ပြောသည်။

ရွှေပျင်းကြီးကတော့ ကိုလှစိန် ရောက်လာတော့ အားရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျေနပ်နေပါသည်။

“ကဲ ... လုပ်စမ်းပါဦး မာရာဒိုနာ ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ၊ ဗိနော ဆရာလား”

ဥက္ကဋ္ဌကလည်း အမှုကို မဆုံးဖြတ်နိုင်အား။ သူလည်း သိချင်နေပုံရသည်။ ကိုလှစိန် က အကြောင်ရိုက်ပြီး ...

“မသိဘူးလေ၊ သူတို့ အတင်းရှိပါတယ်ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံရှာ လာ တောင်းတော့ ဂန့်ပုံ ပေးလိုက်တာ”

ရွှေပျင်းကြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ကိုလှစိန်ကို မကျေနပ်ဟန်ကြည့်သည်။ ရွှေပျင်းလေးက သူနိုင်တယ်ထင်ပြီး ကျေနပ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆယ်ပြားက ကိုကိုကြီးကို လှမ်းမေးသည်။

“ဒါဆို စာရေးဆရာရဲ့ပုံက အမှန်ပေါ့”

“ဒါလဲမဟုတ်သေးဘူး”

ရွှေပျင်းလေး မျက်နှာပုပ်သိုးသွားပါတယ်။ ကိုကိုကြီးက ရွှေပျင်းလေးကို မျက်နှာချိုသွေးပြရပါတယ်။

“ခင်ဗျားကလဲ စာရေးဆရာလုပ်ပြီးဗျာ ...”

ဥက္ကဋ္ဌက အောင့်သက်သက်နဲ့မေးတော့ ကိုကိုကြီးက တမင်မရှိချန်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ပါ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ တကယ်ဆို ရုပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ဗဟုသုတပြည့်စုံဆုံးလို့ထင်တာပါပဲ”

ကိုလှစိန်ကလည်း ကိုကိုကြီးအကွက်ကို သိတာကြောင့်...

“ဒါ မှန်တာပေါ့”

ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း ဒီနှစ်ယောက်ပြောမှတော့ စိုင်းပို့ကြကပ်ပေါ့။

“ဒါ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌ သိလောက်တယ်”

ရွှေပျင်းကြီးက အားရဝမ်းသာနဲ့ ...

“ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ မဟော်သဇာလောက် ပညာရှိတယ်ကြားတယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဖွင့်ထားတဲ့ မဟော်ဂနီပရိဘောဂလုပ်ငန်းမှာ မဟော်ပါတယ်၊ ပြောပါ”

ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ရွှေပျင်းကြီးက လွှတ်ပါတော့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ အံသွားထဲ အသားစညပ်သလို အနေရအထိုင်ရ ကျပ်နေပါပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌက ကိုလှစိန်ကိုကြည့်တော့ ကိုလှစိန်က မျက်ရိပ်ပြသည်။ ဆရာနဲ့တပည့် မြွေမြွေချင်း အရှည်သိတယ်မို့ ...

“အဟမ်း ကျုပ်ပြောပြမယ် နားထောင်၊ မာရာဒိုနာ ဆိုတာ

တရားစကားနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဘာသာစကားတိုက်ဗျ'

“ဟင် ...”

“ဒီလိုလား ...”

ကိုကိုကြီး ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် မရယ်မိအောင် ချုပ်ထိန်းထားရပါသည်။

“မာရာ ဆိုတာ မာတာက ဆင်းသက်လာတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ မာမိဆိုတာ အမေ၊ ပါဠိစကားမှာ မာတာ ဆိုတာ အမေ၊ တရုတ်စကားမှာ မာမား၊ မြန်မာလို မိခင်၊ ကုလားလို အမာ။ ဟုတ်တယ်နော်၊ အားလုံး မနဲ့ စကား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အခုမှပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရတော့တယ်”

ရုံးခန်းထဲက ပရိသတ်ရဲ့ အသံတွေကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှစိန်က အားကိုးတကြီးကြည့်ပြီး အခုမှ သွားလေးဖြူကာ နဖူးကချွေးကို သုတ်နိုင်တော့တယ်။

“ဒီနာ ဆိုတာ ...”

ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒီနာ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို အလှူရှင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်၊ ကဲ ... ခုနစကားနဲ့ ပေါင်းကြည့်တော့ ...

ကျောင်းဆရာလေသံနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ပြောတော့ အားလုံး က ဝင်ယမ်းပြီး လက်ဝိုက် ...

“အမေ့အလှူရှင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ် ဆရာကြီး”

ဥက္ကဋ္ဌက သမိန်ပေါသွပ်လို တည်းညှင်းရယ်ပြီး ...

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ အမေရဲ့အလှူရှင်ဆိုတာ အဖေပေါ့ကွာ”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားကြပါသည်။ “မာရာဒီနာ” ပြဿနာ ခြင်းခန်းပြီးတော့ အားလုံး ထွက်သွားကြတဲ့အခါ ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုကိုကြီး၊ သာဒွန်းနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရယ်ပဲကျန်ပါတယ်။

ကိုလှစိန်နဲ့သာဒွန်း ကိုကိုကြီး သုံးယောက်သား ခွက်ထိုးခွက်ထိုး ရယ်ကြရင်း ကိုကိုကြီးက ...

“ပိုင်တယ်ဗျာ၊ ဥက္ကဋ္ဌတို့ကတော့ ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး စာရေးဆရာရေ၊ ဒီအရပ်နဲ့ဒီဇာတ် က၊ ရှုမှာပဲ၊ သိဦး မာရာဒီနာ ဆိုတာ ...

ကိုကိုကြီးက ရယ်သံနဲ့ပင် ...

“အာဂျင်တီးနားက နာမည်ကျော်ဘောလုံးသမားလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

“ကဲ... ကျုပ် မပြောဘူးလား စာရေးဆရာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကြမ်းတွေ ဒီရပ်ကွက်မှာရှိပါတယ်လို့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက ...

“ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်ထဲ အလှူငွေလိုက်ကောက်တော့လေ ပြီးတော့ မဏ္ဍပ်ထိုး၊ အသံခွေစက်ဌားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ညနေကျရင် အလှူခံထွက်ဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီဦး”

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလှစိန် ဥက္ကဋ္ဌကို နှုတ်ဆက်ကာ ရုံးခန်းထဲထဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဒါလှူခံ ... အလှူခံခင်ဗျာ”

“ဟေ့ အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မကုလားမ”

ကိုလှစိန် အော်သံကြောင့် ...

“လူကြီးတွေ မရှိကြဘူး ဦးကြီး”

ကလေးမလေးတစ်ယောက်က အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး အခုလို

ပြောတော့ ကိုကိုကြီးက ...

“ဘယ်သူပြောခိုင်းလိုက်တာလဲ သမီး”

“အမေ”

ကျွန်တော် ကိုလှစိန်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်တော့ ကိုလှစိန် အကင်

အာ ...

“ဗျို၊ မကုလားမ၊ ကျွန်တော်တို့ အလှူခံတွေမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆရာတော်က တစ်အိမ်ထောင်ကို ဆန်သုံးပြည်ပေးခိုင်းလို့ ခင်ဗျားကို တိုက်လဲလားပေးတာ”

“လာပြီ”

အသံက နောက်ဖေးမှာ ရုပ်က လျင်မြန်စွာမြန်သလားမမေးမှ အိမ်ရှေ့ကိုအရောက် ...

“အောင်မယ်လေး တော့ ...”

အိမ်ရှေ့ကိုအရောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာချထားတဲ့ ကလေးကစားစရာအရုပ်ကို နင်းမိကာ ချော်လဲပါတော့သည်။ ဒါတောင် ကုန်းရုန်းထပြီး ...

“ဟို ... အော်လံခင်တင့် အောက်မေ့လို့ အိမ်က အကြီးမကို ညာခိုင်းမိလိုက်တာ၊ ကန်တော့ ကိုလှစိန်၊ ဟို ခုန ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဆန်ပေးမယ် တိုက်ခို”

“ဒီအတိုင်း မရဘူးဗျ၊ တိုက်ခိုင်းငွေ သွင်းရမယ်”

“ဘယ်လောက်သွင်းရမှာလဲ”

ဒေါ်ကုလားမ က ထဘီကြားမှာညှပ်ထားတဲ့ငွေအကြွေကို ထုတ်သည်။ ကိုလှစိန်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“ဆန်သုံးပြည်ကို ငွေသုံးထောင်သွင်းရမယ်”

“သွင်းမှာ ဟင် ... ဆန်တစ်ပြည်ကို ငွေတစ်ထောင်နှုန်း အပြင်

ဘောင် အဲလောက်မှမရှိတာ”

“အလကားစ၊ တာပါ၊ ကျုပ်တို့ ဘုံကထိန်ပွဲအတွက် အလှူငွေ တောင်းတာ”

ဒေါ်ကုလားမ က ကိုလှစိန်ကို မျက်နှာစောင်းဝိုးပြီး ...

“စောစောကတော့ အဲလိုမပြောဘူး၊ ဆန်ဆိုလို့ ဒီကလူကို ဘေးမင်းသား ဂျူမုန်နဲ့ တန်းတွေ့လိုက်ရသလို ဝမ်းသာသွား လှဆိုး သူ သိပ်လျှို့ဝှက်တာပဲ၊ ရော့ ...”

ဒေါ်ကုလားမ ပြီးတော့ တစ်အိမ်တကွ တစ်အိမ်ဆင်း၊ ရသည့် မရသည့်အိမ် မရနဲ့ လိုက်ကောက်ခံခဲ့ပါသည်။

“အော်လံခင်တင့်တို့အိမ်ရောက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ခေါ်ဗျာ”

ဘိုမိုးကြီး စကားကြောင့် ကိုလှစိန် က အော်လံနဲ့လှမ်းအော်

“ဟို”

“အလှူခံဗျို၊ ခင်တင့်ရေ ...”

အိမ်ထဲမှာ ဘာသံမှထွက်မလာ၊ ကိုလှစိန် ယပ်အော်တော့ အိမ်ထွက်လာသည့်ခြေသံနဲ့အတူ ရေဘင် ...။

ရေဘင် က ...

“ဪ... ကိုလှစိန်တို့၊ စာရေးဆရာပါ ပါလာပါလား၊ အလှူခံ ဘယ်၊ ခဏလေး ...၊ လှူရမှာပေါ့၊ ရေဘင်တို့က အရက်သာ

တက်တာ သဒ္ဓါတရား သက်သန်ပါတယ်၊ ခဏ ...”

ရေဘင် အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကိုလှစိန် က ...

“ဒီကောင် အပြောအဆိုသာ လက်ပေါက်ကပ်တာ၊ သဒ္ဒါတကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်တင်နဲ့တော့ ကွာပါဗျာ”

ရေဘင် က ဆာလာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို မနိုင်မနင်း လာပါတယ်။

ကိုလှစိန် အပါအဝင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး နားမလည်။

“ကဲ ယူသွားကြတော့ဗျာ”

ရေဘင် က ကိုလှစိန်ရှေ့ပေးတော့ ကိုလှစိန် က အိတ်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာတွေလဲ၊ ဟင် ... အရက်ပုလင်းအခွံတွေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်မှာ လျှာစရာမှမရှိတာ၊ ဒါကြီးထဲမှာ လိုက်၊ အနဲဆိုင်မှာ ဝင်ရောင်းလိုက်၊ ဒီအိတ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး လေးထောင် အသာလေးရတယ်၊ ကျုပ်လောက် ဒီထဲမှာ ဘယ် လှူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

အံ့လည်းအံ့ပါရဲ့ ရေဘင်ရယ်။ ကိုကိုကြီးက ကိုလှစိန်နား အကပ်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုလှစိန်”

“မတတ်နိုင်ဘူး သယ်သွားရမှာပဲ၊ ရှေ့ရောက်မှ အနဲဆိုင်”

...ဆဲနဲ့လဲရမှာပဲ၊ ဖိုးနီ သယ်ခဲ့ကွာ”

အလှူခံအဖွဲ့က ဖိုးနီကို သယ်လာခိုင်းပြီး အနဲဆိုင်မှာ ဝင်ရောင်း ဆောင်နေလို့ မှာခဲ့ရပါတယ်။

ဧကန်တစ်အိမ်၊ နတ်ကတော်ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်တို့အိမ်။ ယ်မိရှေ့ သူတစ်ယောက်မှမရှိပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ် ချွတ် အများကြီး။ ဘေးအိမ်က မိချောကို လှမ်းမေးကြည့်တာ တုတ်တုတ်ကပ်ပြောပါတယ်။

“လေးမြို့နယ် မိန်းမလျှာများ အစည်းအဝေးဆိုလားမသိဘူး၊ ခုမှာလုပ်နေတယ်”

“ဘာကြီး ...”

မိချောက ကိုလှစိန်ဖြစ်ပုံကြောင့် ရယ်ပြီး ...

“ဒီလေးမြို့နယ်မှာ လွှဲလွှဲက အကြီးဆုံးပဲ”

“ဘာကြီးတာလဲ”

“အခြောက်ရာထူး၊ အခုလဲ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးဆိုလား၊ လေး မသိပါဘူး”

ကိုလှစိန်နဲ့ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်က ဥဒါန်းမကျေတဲ့ ရန်ငြိုးတွေရှိသည်။

“ဒီမိန်းမလျှာ မဟုတ်တာလုပ်လို့ကတော့ သိမယ်၊ လာ သွား ဆင်းနားထောင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟာဗျာ ကောင်းပါ့မလားဗျ”

ကိုကိုကြီးစကားကြောင့် ကိုမိုးကြီး က ...

“ဟာဗျာ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာတွေများလုပ်လဲ တာဝန်စပ်စု ... အဲလေ လေ့လာရမှာပဲ”

အားလုံး ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းနဲ့ အိမ်ရှေ့က သံဆန်ခါတုလို့ ကိုကာကို အသာဟကာ ချောင်းကြည့်ကြသည်။

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် က ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ သဇင်ပန်းတွေဝေအောင် မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ ခြောက်ချင်တိုင်းခြောက်နေပါတယ်။ သူ့ကိုယ် သတင်းကြေညာတဲ့ အမျိုးသမီးများထင်လားမသိ၊ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် က လက်ထဲကစာရွက်ကိုကိုင်ပြီး စုလွှတ်ပါပြီ။

“ဖောင်းကြွလာကြတဲ့ ... အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြွရောက်ကြတဲ့ မိန်းမလျာအပေါင်းတို့ကို ကျွန်မ ဒီနေရာက စကားပြောရစေ”

“ဘယ်နေရာကပြောချင်လဲမသိဘူး”

ကိုမိုးကြီးက ခပ်တိုးတိုးဆိုတော့ ကျွန်တော်က တိုးတိုးနေသတိပေးရပါသည်။

“နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့မိန်းမလျာအစည်းအဝေးမှာ အချောတကောတွေအနေနဲ့ အခြောက်များပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဆွေးနွေးရကိစ္စပါ။ မာမိလောကက အချောတကောက်တွေ၊ နာမိလောကက အချောတကောက်တွေ၊ ပွဲစားအချောတကောက်တွေက စပြီး ဟောပြောရမယ်။

“ဟာသီးဆေးပြား အခြောက်တွေက စပြီး အချင်းချင်း ဝိစကိဗျာရသောက်ပြီး သစ္စာဆိုရပါမယ်”

“ဟုတ်ပါပေတယ်၊ မှန်ပါပေတယ်”

အခြောက်တစ်ယောက်က ကန့်ကလျ လက်သီးလက်မောင်းနဲ့ ဆိုသည်။

“မိန်းမလျာများလုံခြုံရေးအတွက် မိန်းမလျာများ လုံခြုံရေးအတွက် လိုက်နာဖို့နဲ့ အထူးလုံခြုံရေးမိန်းမလျာများတပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့တည်ဖို့ အင်္ဂလန်က မိန်းမလျာကိုယ်စားလှယ် မစ္စအိန်ဂျလီဂျီ... လူ ...”

“အောင်မယ်လေးတော့ ခေါင်းပြတ်ကြီး”

ထိုလူစိန်ရဲ့ ခေါင်းက ပြတင်းပေါက်ကနေ ပေါ်လာတာကြောင့် မလျာတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

“ဟိတ် အားလုံး တိတ်”

“ဪ ... ဒင်းကြီးကို ...”

“ဒင်ကြီးနတ်မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စတာလူစိန်”

“လူစိန်တွေ လူဂိန်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်... အားနဲ့တဲ့ မိန်းမလျာရှိတဲ့နေရာကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ ရှင်ကို မိန်းမလျာများရေးရာ တိုင်ကြားရမယ်။

ထိုလူစိန် ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကုန်... ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ထွက်ခဲ့ကြ၊ ဒီဟာမတွေကို ရုံးခန်းခေါ်
ဆူပူမှု၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြံစည်မှုနဲ့ ရဲစခန်းပို့မယ်”

ကိုလုစိန် စကားကြောင့် ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် မျက်လုံးပြူးရပြီး
မလျာတစ်ယောက်က ...

“ဟယ် ... မာမီသွဋ် ကြာပြီ ... မဟုတ်ပေါင် ကြည်ဖြာတို့
ရဲကြီးနဲ့ပေးတွေ့မယ်တဲ့၊ လုပ်ပါဦး ဟင် ...”

ကိုလုစိန် လုံးဝ ကြည့်မရတော့။

“နင်တို့ကို အဲဒီရဲကြီးရဲ့ ...”

မိန်းမလျာတွေ ပြူးကုန်သည်၊ မျက်လုံး ... အသကုန်အော်
သည်။

“ဘာလဲ”

“လက်ထိပ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ နည်းနည်းပဲလွဲသွားတယ်”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် လေသံပျော့ရပါပြီ၊ ကိုလုစိန် မေးစေ့ကို
ကာ ...

“စိန်စိန်ကလဲ ထွဋ်တို့က အချင်းချင်း ဟာပဲ ... ဟာပဲ”

“သွား ... ငါ့အနားမကပ်နဲ့”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် ငိုမဲ့ ငိုမဲ့ လုပ်ပြကာ ...

“စိန်စိန် ပြုသမျှနုရမယ့်ဘဝပါ စိန်စိန်ရယ်”

ကိုလုစိန် စိတ်တွေညစ်ကာ ခေါင်းတဖြင်းဖြင်းကုတ်မိပါပြီ။

“စိန်စိန် ရန်ငြိုးရန်စ ဆိုတာ မထားကောင်းပါဘူး”

“အောင်မယ် ငါက နင့်ကို အပြုံးနဲ့မျှားဖမ်းတယ်ထင်လို့လား။

ကိုလုစိန် ဆိုတဲ့ကောင်က အမှန်တရားတွေအတွက် ဘဝပျက်ချင်
မိပေ ...”

“ဟယ် အတော်ပဲ ...”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ...”

ကိုလုစိန် ကမန်းကတန်းပြောတော့ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျက်ရင် ကယ်ချင်လို့ပါ၊ ကော်နီလိုလေ”

“မေခလာ ပြောစမ်းပါ”

မိန်းမလျာတစ်ယောက်က ဝင်ဖြေရှင်းပေးရပါသေးသည်။

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်ရဲ့ တောင်းပန်မှုကြောင့် သူတို့ ပြန်ထွက်

ခဲ့ရပါသည်။ အလှူခံထွက်လာကြရင်း လမ်းမှာ ငိုကြွေးချက်မနဲ့

ထွက်လာတဲ့ မူကြိုဆရာမ မစိုးမြိုင်နဲ့တိုးပါတယ်။ သူ့တင်ပါးဆုံ

ကို လှုပ်တိလှုပ်ရမ်း လျှောက်လာပြီး ကိုလုစိန်ရှေ့ ရောက်

တော့ ...

“အောင်မယ်လေး ကိုလုစိန် လုပ်ရက်တယ်၊ ကောင်းကြသေး

တယ်”

“ဟဲ့ စိုးမြိုင် တိုးတိုးအော်လေ၊ အော်ရင်လဲ ငါ့နာမည် မခေါ်ဘဲ

နဲ့အော်လေ၊ နင်အော်ပုံက ငါ ခေါင်းကြိမ်းတယ်ဟဲ့”

“ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး”

ကိုလှစိန် မျက်လုံးပြူးကာ ...

“နင့်ကို ဘယ်သူက ...”

“မဟုတ်ဘူး”

မစိုးမြိုင် အငိုရပ်ကာ ကမန်းကတန်းတားရပါသည်။

“ကျွန်မကို အမြဲဒုက္ခပေးတယ်၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ ...
ကောင်းခြင်းမစားရ၊ ခဏခဏဒုက္ခပေးတဲ့လူ၊ အရေးယူပေးပါ”

ကိုလှစိန် ကိုမိုးကြီးကိုကြည့်သည်။ ကိုမိုးကြီးလည်း ဘယ်သူ
ဖြစ်မှန်းမသိပါ။

မစိုးမြိုင်မှာ ရည်းစား၊ လင်ယောက်ျားလည်း မရှိပါ။ အပျိုကြီး
တကယ့်အပျိုကြီးစစ်စစ်၊ ပါနီ မရောတဲ့ အပျိုကြီး။

“နင့်ကို ဘယ်သူ ဘာများ ... အဲလေ ... စော်ကားမော်ကား
လိုက်လို့လဲ”

စိုးမြိုင်က တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ မူကြိုသင်နေတဲ့ ရေခင် ဆိုတဲ့ ကလေး ...”

“ဟဲ့ ရေဘင့်သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာမှ သပ်ကိုဟုတ်၊ ဖအေတူသား၊ အော်ကြောလေး
လေး၊ ဒီကလေးရှိနေသရွေ့ ကျွန်မ မူကြိုပိတ်မယ်၊ အဟင့် ...”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကျွန်မကို သိပ်ဒုက္ခပေးတာ၊ ချော
ဆွဲစရာ ရိုက်လို့လဲမရတဲ့ ဗြဟ္မာဦးခေါင်းတံဆိပ်ပါတဲ့ ကလေး၊ ဒီနေ့
အိပ်ပုံကိုကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မက ကဗျာတစ်ပုဒ်သင်ပေးတယ်၊ ကျွန်မ
တစ်ကြောင်းဆိုရင် ကလေးတွေအားလုံးကို တစ်ကြောင်း လိုက်
ဆီခြင်းတာပေါ့”

“ဘာကဗျာလဲ၊ ဆိုပြပါဦး”

ကျွန်တော် ဝင်မေးမှ ပိုဆိုးသည်။

“မဆိုချင်ပါဘူး၊ အဟင့် ...”

ကိုလှစိန်ကလည်း သိချင်နေပုံကြောင့် ...

“ဆိုပြစမ်းပါဟ၊ ကလေးကို ငါတို့ ဆိုဆုံးမလို့ရအောင်”

“မရယ်ရဘူးနော်”

အိညောင်အိညောင်အသံလေးနဲ့ ရှိုက်ရင်းပြောသည်။

“အေးပါဟာ”

“ကျွန်မက ကဗျာတစ်ကြောင်း စုဆုံတာပေါ့ ...၊ အိပ်ရေးဝ
အောင်အိပ်တဲ့အခါ ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းမွန်မှာ”

ကိုလှစိန်က စိုးမြို့ ကဗျာဆုံးတော့ ...

“အဲဒီတော့ ...”

“ဒီပြင်ကလေးတွေ မဆိုခင် ဒီမျောက်မူးလဲလေးက... အိပ်ရေးဝ

အောင်အိပ်တဲ့အခါ ‘ဝ’လာမှာ တဲ့ .. အီးဟီး”

စိုးမြိုင်က သူ့တိုယ်လုံးဝဝကြီး လုပ်သည်အထိငို ...၊ ကျွန်တော်က ရယ် ...။

“နောက်တစ်ကြောင်း ဆိုသေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ကျွန်မက ...၊ အစားစားရင် ချင့်ချိန်စားမှ ကျန်းမာမှာလို့ ဆိုရော .. ဒီကလေးက ချိန်ခွင်လေးနဲ့ချိန်စားပါ .. ‘ဝ’လာမှာတဲ့ အီး .. ဟီး .. ဟီး”

စိုးမြိုင် စကားလည်းဆုံးရော အလှူခံကြတဲ့အဖွဲ့တွေ ရယ်လို့ မဆုံးတော့။

“ကဲ ... မရယ်ကြပါနဲ့တော့။ ကဲ ... စိုးမြိုင် နင် အိမ်ကိုပြန် ငါ ညနေကျရင် အော်လံခင်တင့်တို့လင်မယားကို ရုံးခန်းခေါ်ပြီး သေသေချာချာဆုံးမခိုင်းပါ့မယ်”

“ကလေးကိုတော့ မရိုက်နဲ့နော်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကလေး ကျွန်မ မူကြိုမှာဆိုရင် မူကြိုပိတ်တယ်”

“သေသေချာချာဆွေးနွေးပါဦးမယ်ဟာ”

စိုးမြိုင် ထွက်သွားတော့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ...

“တကယ်မလွယ်တဲ့ကလေးပဲဗျာ”

ဒီကလေးက ညဏ်ရည်သိပ်ကောင်းတဲ့ကလေးဗျ။ ဖအေတု ညကျရင် သေသေချာချာတော့ ပြောယူရမယ်ဗျ။ ကဲ ... နံတာလဲ အိမ်စေ့လောက်ရှိပြီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲတန်းသွားတင်”

အားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့ ထွဋ်ထွဋ် လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးဟ”
 သတ္တုက ကိုချစ်ညိုတိုင်းကို ရေနွေးအိုးထပ်ဖြည့်ပေးရင်း ဆို
 ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ အခြောက်ထွဋ်ထွဋ်ကို လှမ်းအော်ပြော
 တော့ ...
 “တုတု .. နင်က ဒါကို အလကားတိုက်မှာမို့လို့လား”
 “တိုက်ရမှာပေါ့ဟာ”
 ထွဋ်ထွဋ် က ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ သတ္တု က ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို
 ရှင်းပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးပါသည်။
 “လုပ်ပါဦးဟေ့ .. အကောင်းဆုံးလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်”
 “ခြောက်မိနစ်အတွင်းလုပ်ပေးနော်၊ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထား
 တာလေးနဲ့...”

ထွဋ်ထွဋ် စကားကြောင့် သတ္တုက နားမလည်တာကြောင့်...
 “ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ထွဋ်ထွဋ်က တစ်သျှူးစနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ရင်း ...
 “ဪ .. ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဇာတာက မကောင်းတော့ ဗေဒင်
 ဆရာက ယတြာချေခိုင်းလို့ဟ ...”
 စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်ချပေးပြီး ရေနွေးအိုးကို မာ
 ဩကာ ရေနွေးမရှိမှန်းသိ၍ ရေနွေးအိုးထပ်ဖြည့်ရန် ယူမယ်လုပ်
 တာ...
 “သားသား .. လက်ဖက်ခြောက်များများနော်”
 ထွဋ်ထွဋ် က သတ္တုဘက်လှည့်ရယ်ရင်း ...
 “ခြောက် ပါအောင်လို့လေ”
 “ထမင်းစားပြီးပြီလား”
 “စားခဲ့တယ်၊ ငါးခြောက်နဲ့”
 သတ္တု ရယ်ချင်မိပါသည်။
 “အခု ဘယ်လဲ”
 “ဘုရား”
 “တိုင်စီဌားမှာလား၊ ကိုလှအေးကားရှိတယ်”
 “ဟင့်အင်း .. ခြောက်ဆယ်ခြောက် လိုင်းကားစီးမှာ”
 ထွဋ်ထွဋ်စကားကြောင့် သတ္တု က သဘောကျစွာရယ်တာ...

“နင့်ဟာကလည်း ထွဋ်ထွဋ် ...”

“မလုပ်လို့မဖြစ်လို့လုပ်ရတာ ခြောက်ခြောက်ရေ ... အဲဒါတုတုရေ...။ ဟိုနေ့က ငါတို့အခြောက်တွေ ငါ့အိမ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်တုန်း ဟို ပဲလင်းမြေရပ်နဲ့အကောင် ငါ့ကိုမွေ့သွားတယ်လေ”

“ဟဲ့...”

“အဟီး ... ပြဿနာတွေမွေ့သွားတယ်လေ”

“တယ်သုလဲ ...၊ ရေဘင်လား”

သတ္တုက ရေဘင်ပဲဖြစ်နိုင်တာမှို့ပြောတော့ ထွဋ်ထွဋ်မုက်နာ ကို မဲ့ရဲ့ပြီး ..

“တယ်သုရှိရမှာလဲ၊ နင့်ရဲ့အချစ်တော် ‘အလေးအိန်စေး’ပေါ့”

“ဘာကြီး ... အလေးအိန်စေး”

ထွဋ်ထွဋ်က သတ္တုကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဟဲ့ .. အခြောက်ဘာသာစကားနဲ့ပြောတာ၊ ‘အလေးအိန်စေး’ဆိုတာ လှစိန်လို့ပြောတာ”

လှစိန် ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတာနဲ့ ဖင်က ဒဏ်ရာဟောင်း (ဆောရီး)ရင်က ဒဏ်ရာဟောင်းက စစ်ခနဲလို ...

“တော် တော် ...၊ ဒီကောင့်နာမည် ငါ့ဆိုင်ရှေ့မှာ လာမပြောစိန် ဆိုရင် ငစိန်တောင်မစားဘူး”

ထွဋ်ထွဋ် ပါးပါးနပ်နပ်လေးပြီးလိုက်ပါသည်။ အခွင့်ရေးရတု

လှစိန် ဆိုတဲ့ကောင်ကိုတီးဖို့ သတ္တုနဲ့ သူမ အဲ .. အခြောက် စည်းလုံးရမည်။

“နင်ကသာ မကြားချင် မပတ်သက်ချင်ဖြစ်နေ .. ဟိုကောင်ဘာရည်မိန်က ...”

“လှစိန် ပါဟာ”

“နင်ပဲ ဒီကောင့်နာမည် မကြားချင်ဘူးဆို ...”

“အေး ဟုတ်သားပဲ”

“ဒီကောင်က နင်နဲ့ အမျိုးတော်ချင်နေတာ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် တုတုရဲ့ ...၊ ဒီကောင်က မေရီကို ကျိတ်ပိုးနေတာ”

“ဘာ ...”

“ဒုန်း”

“အောင်မလေး .. ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ အမေဂျမ်း လက်တစ်ကမ်းမှာ ကပ်ဝေါလ်လျှောက်နေတာကျနေတာပါဟယ်”

ရေနွေးခွက်က မှောက်ပြီး ထွဋ်ထွဋ်ပေါင်ပေါ်စီးတော့ ထွဋ်ထွဋ်မျက်စောင်းလေးနဲ့ထိုးကာ ပြောပါသည်။

“နင်ပြောတာ အဟုတ်ပဲနော် ထွဋ်ထွဋ်”

သတ္တုက ဒေါသနဲ့ပြောတော့ ...

“ထွဋ်ထွဋ်တို့က ခြောက်ပေမယ့် ခြောက်ပါးသီလ လုံပါတယ်”

“ငါးပါးသီလ ပြောစမ်းပါဟာ”

“ဪ... လူများသားသမီးကို မဖျက်ဆီးဘူးလေ .. ကိုယ့် အဖျက်ဆီးခံတာ”

သတ္တုက “အရေးထဲ” လို့ပြောမိရင်း လှစိန်ကို စိတ်နာတာရှည် အခြောက်ကို မျက်စောင်းလိုမ့်ထိုးမိသည်။

“ကဲ ကဲ .. ငါလည်း လိပ်ဦးသွားတူးဦးမယ်၊ အဲလေ .. ဘုရား သွားဖူးဦးမယ်၊ သတ္တု၊ ဒီကိစ္စဆိုတာ ညင်ညင်သာသာကိုင်တွယ် တယ်”

“ဟဲ့ ...”

“ပြဿနာကိုပြောတာဟဲ့ ... သွားပြီ”

ထွဋ်ထွဋ် ထွက်သွားပြီးတော့ သတ္တု စိတ်ထဲက ကြိမ်းပါးမိမိ သည်။

“သတ္တု ဆိုတဲ့ကောင်က ဖယောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သတ္တုက သတ္တု၊ မာတာမှ တောင်ခနဲ ... စိတ်ကွစိတ် ..”

အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ လူနှစ်ယောက် အငြင်းအခုံဖြစ်-

ကြောင့် ကျွန်တော် အမြန်လျှောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်

မေခိုင်က လူကြီးတစ်ဦးကို ဆွဲထားပါတယ်။ ဆိုက်ကားဆရာ

တင်ရတဲ့လူကလည်း လက်ကာကာ စကားတွေပြောနေတာ

သည်။ မေခိုင် ဆွဲထားတဲ့လူကြီးကိုကြည့်တော့ ...

“အိုးမိုင်ဂေါ့ ... ဘုရားသခင်.. ဘကြီး ...”

ကျွန်တော့်ရွာက ဘကြီးသာစိန်လှ။ အနားရောက်တော့ ...

“သာစိန်လှကွ သာစိန်လှ ... အလိမ်ခံရမှာမို့လို့ မုန့်ကြိုးလိမ်

တင်မစားတဲ့ကောင်၊ မကြောက်လို့ တစ်ယောက်တည်းလာတာ”

“ကျုပ်ကလီလိမ်ရအောင် စပယ်လိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်းလိမ်...

ဟုတ်ပါဘူး၊ ဝင်းသိန်းဗျ ... ဝင်းသိန်း”

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ဘကြီး”

“ဟာ စာရေးဆရာ”

ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ကိုဝင်းသိန်း က ကျွန်တော့်ကိုမြင်အောင် အားနာဟန်ရှိသည်။ ဘကြီးက သူ့လက်ထဲကစာရွက်ကိုပြပြီး

“ငါကွာ စာမတတ်လို့ အဝေးပြေးဂိတ်ကနေ ဒီရပ်ကွက်အထိ ဟိုလူမေး၊ ဒီလူမေးပြီး ဒီအထိ ရောက်လာခဲ့တာ”

“ဘကြီးက တကယ်ကပ်စေးနှံကော်တာရာ ...။”

“ငါက ဒီလမ်းထဲအထိရောက်လာပြီးပြီ မင်းအိမ်ရဲ့နံပါတ်က ဘာလဲ၊ တွေ့တယ်၊ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ ငါမသိလို့ နည်းနည်းလျှောက်ရင်း ဒီဆိုက်ကားသမားနဲ့တွေ့တော့ ‘ဟေ့ မောင်ရင် ဒီလိပ်စာဟိုအိမ်နံပါတ်နဲ့ပုံစံချင်းတူတယ် ဟုတ်လား’ မေးတော့ ဒီကောင်မဲ့ကို အိမ်လိပ်စာကိုဖတ်ပြပြီး ‘ဘကြီးပြောတဲ့အိမ်က ခုနစ်ရာခုနစ်အခွဲ ဘကြီးစာရွက်ထဲကလိပ်စာက ရကောက်ရကောက်နှစ်ဘူး’ လို့ပြောတော့ ငါလဲ နှမြောတဲ့ကြားက မင်းအိမ်လိပ်စာကို ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်းပါကွာလို့ အကူအညီတောင်းရတာပေါ့”

ကျွန်တော် ဇာတ်ရည်လည်ပါပြီ။ ကိုဝင်းသိန်းက ရှက်ကိုးကန်းပြီးပြသည်။

“အဟဲ ...”

ကျွန်တော် ဘကြီးဆက်ပြောမှာစိုးလို့ ပိုက်ဆံနှစ်ရာ ထုတ်

ဆု ကိုဝင်းသိန်းက မယူ။

“အလကား နောက်တာပါဗျာ၊ ဒီဘကြီးက အရမ်းကပ်စေးနှံလို့ နည်းလေးပညာပြမိတာ၊ စာရေးဆရာဘကြီးဆိုတော့ မယူဘဲပါဘူး”

ဘကြီးက သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်သေးပါ။ ကိုဝင်းသိန်း နှုတ်ဆက်ဆွက်သွားတော့ ဘကြီးအိတ်ကို သယ်လာရင်း ...

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဘကြီး နေရာတကာ ကပ်စေးမနဲ့ပါနဲ့၊ သင့်တာသုံးပါဆိုတော့လဲ ...”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့၊ အဲဒီလို ဆရာမလုပ်လို့ ရွာမှာ ချီလို့နဲ့ ငါ ပြဿနာတက်ပြီးပြီ”

ဘကြီးချက်ညိုဆိုတာ ဘကြီးရဲ့ညီတစ်ဝမ်းကွဲပါ။

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဘကြီးတို့ညီအစ်ကိုကလဲ ဘယ်တော့မှ တည့်မရှိဘူး”

“ဟ... ငါ မမှားဘူးကွ၊ ဒီကောင် သက်သက်လွန်တာ”

ဘကြီးက တိုက်ပုံရွတ်တော့ ကျွန်တော်က လှမ်းယူပြီး ချိတ်မှာ ချိတ်ပေးသည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ချက်ညိုက ငါ့ဆီက ရွာစွန်က ငါ့ရဲ့ နန်းခြံကို ဝယ်တယ်၊ ဝယ်ပြီး သုံးလကြာတော့ မရန်းသီးတွေက တော့ ငါက ငါ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ မရန်းသီးတွေ သွားခူးတာပေါ့”

“ဘာလို့သွားခူးရတာလဲ၊ ဘကြီးနဲ့မှမဆိုင်တော့တာ၊ အချက်ပိုကို ရောင်းပြီးပြီပဲ”

“ဟ ... ငါက ခြံကိုသာရောင်းတာ၊ မရန်းပင်တွေကိုမှ မရောင်းတာ”

“သေပါတော့ ဘကြီးရာ”

“ဘာကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ယောင်လို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး၊ ဘကြီးရ၊ အကတကယံခွတ်တရွတ်ပဲဗျာ၊ အခုရော ...”

“ဒီကောင်ကို ခြံဖိုးပြန်ရှင်းပေးလိုက်ပြီ”

ကျွန်တော် ဘကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်မိတာ အမှန်ပါ။

“ကဲ ... ဘကြီး ခဏနေ အနားယူပြီး ရေချိုးလိုက်၊ ပြီးရင် စားဖို့ပြင်ကြတာပေါ့”

“အေး ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ လမ်းမှာ ဒ်ပေါက်ဆိုင်စားဖို့ပဲ ...”

“ဟင် ... ဘာလို့မစားတာလဲ”

“န့မြောလို့ ...”

ကောင်းကွာ ...လို့ မပြောမိအောင် ပါးစပ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။

❖❖❖❖❖❖❖❖❖

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်ပြန်လာတာထင်သည်။ ကိုလှစိန် ကြိတ်ကြိုက်နေတဲ့

အလှူခံခွက်သဲကို နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ထည့်ကာ ကိုလှစိန်

တံတံလေး တစ်ချက်ကြည့်ကာ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ကူး

သွား မိုက်ကိုကိုင်ပြီး အော်ဖို့ပြင်နေတဲ့ ဦးဖေသန်း လက်ထဲက

ဆို ဖျတ်ခနဲယူလိုက်ပြီး ...

“သာဓုပါခင်ဗျာ သာဓု၊ အခုလို လှူဒါန်းရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူး

ဆို နတ်ပြည်ရောက်ရင်လဲ လှပတဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညို

ထင်ဘေးခွဲ နတ်သားလေးနဲ့ ဖူးစာဆုံရပါလို့အိမ်ဗျား”

အရိုက် ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပါသည်။

ကိုလှစိန် ကလည်း ဒီ မေရီ ဆိုတဲ့ ယုန်မလေးကိုမြင်လို့ သူ့ဘဝ

ရွှေသမင်စာပေ

ဆိုင်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး သူတို့ပိုင်နယ်ထဲက ဒီနေရာမှာ မဏ္ဍပ်ထားတာပေါ့။

ဆိုင်အပြင်ပိုင်းကနေ သတ္တုက ကိုလှစိန် ကို ဘုရား နှိုသည့်။

“မင်းကို သိပ်ကြည်ပုံမရဘူး လှစိန်၊ သတ္တု ပုံကိုကြည့်”

ကိုလှစိန် က သတ္တုကို ကလိချင်တာကြောင့် မိုက်ကိုပြောကာ ...

“သဒ္ဓါတရားကိုမှီပြီး တရားတစ်ခုပြောရရင်တော့ ဟိုးရှေ့ပစ်သဏီခေတ် ရွှေလက်ရာတိုင်းပြည်ကြီးမှာ မေဝတီရီဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလူတွေရော၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရပ်ထဲကလူတွေက ပြုံးကုန်ကြသည်။ ကိုလှစိန်ကတော့ လွှတ်ပြန်

“မေဝတီရီရဲ့အစ်ကိုက ဘီလူးတစ်ကောင်လို ရုပ်ဆိုးပြီး တစ်ကောင်လိုညစ်ပတ်တဲ့ သတ္တုကုမ္ပဏီ ဆိုတဲ့ ဂျပမင်သားရုပ်

သတ္တု သည်းမခံနိုင်တော့၊ တစ်ဖက်က လမ်းကိုကူးလာသည်။

“သတ္တုကုမ္ပဏီ ဂျပမင်သားယုတ်ဟာ မေဝတီရီမင်းသမီးနဲ့ ဘာမှမတော်ဘူး၊ သူက မွေးစားသားဆိုတော့ ထီးနန်းကို ပိုက်ချင်တာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် လှစိန် ...”

“ဘာလဲ သတ္တုကုမ္ပဏီ ... အဲလေ ... တာလဲ တက်ပုံ”

သတ္တု က မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး ဒေါသသံနဲ့ ...

“မင်း ... ငါ့ကိုစောင်းပြောနေတာလား”

ထိုလှစိန် က အေးအေးဆေးဆေးပင် ...

“ဪ ... မင်းတို့ဆိုင်နဲ့ မဏ္ဍပ်က တစောင်းဖြစ်နေတော့ ... ပြောမှ ကြားရမှာကိုး”

“မင်းကွာ ...”

“တိုကို ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ သူတို့က ဘာသာရေးလုပ်နေတာ”

မေရီ က သူ့အစ်ကိုကို ဖျောင်းဖျောင်း ကိုလှစိန် ကို ...

“ကိုကြီး တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်”

“ကိုကြီးက သဘောထားကြီးပါတယ် မေရီလေးရဲ့ အချစ်ဦး... ချစ်ဦး ...”

“ဘာကွာ ...”

သတ္တု တဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေပါသည်။ မေရီ က ခစ်ခနဲရယ်

သည်။

“မဖြစ်ဘူးလို့ပြောတာကွာ၊ ကွမ်းစားနေလို့ လုံးသွားတယ်”

“မင်းကွာ ...”

“လာပါ ကိုကိုရယ်”

“မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား လှစိန်”

“မင်းလဲသတိထား၊ မင်း မေရီမျက်နှာရှိလို့ ငါ သည်းခံနေတာ”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ညီမနာမည် ဆွဲမထည့်နဲ့”

“ဟေ့ကောင် ဆွဲထည့်ရအောင် ငါက ရဲမှမဟုတ်တာ”

“ဒီကောင်ကွာ ငါ ဒေါသတွေ ဆွဲမထုတ်ချင်ဘူး”

“မင်း ဆွဲထုတ်လဲ ဒေါသက အရပ်ဗုပုလေးဖြစ်မှာ”

သတ္တု က ဒေါသဖြစ်ရင်း မေရီ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ကန့်ထိကန့်လန့်ပါသွားပါသည်။ ကိုကိုကြီးက မဏ္ဍပ်ထဲဝင်လာရင်း ...

“ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲဗျာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ယောက်ဖကို အချစ်စမ်းတာ”

ကိုကိုကြီးက ကွပ်ပျစ်မှာဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကရော မေရီကို ဖွင့်ပြောပြီးလို့လား”

“အမ် ...”

ကိုလှစိန် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ ကိုကိုကြီးက ရယ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ခေါင်းဝယ်ပြီးမှ လူနာအသက်ပြန်ရှင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

ဖြူ”

ကိုကိုကြီးစကားပုံကြောင့် ကိုလှစိန် လန့်ဖျပ်သွားကာ ...

“ဖွဟဲ့ ခင်ဗျားဥပမာကလဲ ...”

“ကဲ ... ကိုလှစိန် ဒီပရိုဂရမ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ထား ခင်ဗျား အသက်ကကြီးပြီနော်”

ကိုလှစိန် တွေဝေသွားရပါသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ စာရေးဆရာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ အချစ်နဲ့တွေ့သွားရင် လူတွေဟာ ဖဲရုံးတဲ့သူတွေပဲတဲ့”

“ဟာဗျာ ကဗျာဆရာလုပ်စမ်းပါ”

“ခင်ဗျားမျက်နှာက ဖဲရုံးတဲ့လူလိုဖြစ်နေတာကိုး”

ကိုလှစိန်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။

ပြီးတော့ ...

“ဒီကောင် သတ္တု လွှတ်အောင် ဘယ်လိုလိုက်စကားပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟာ ... အဲဒီအတွက်မပူနဲ့၊ ရေဘင် ရှိတယ်”

“ဟာ ... ညီလေးရေဘင် ...”

ရေဘင် က သိပ်သောက်ရသေးပုံမပေါ်။

“စာရေးဆရာ မြို့ထဲမသွားဘူးလား”

“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေမှ သွားမယ်ဗျ”

“မြို့ထဲရောက်ရင် ကျုပ်အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်ခွဲစမ်းပါ”

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“အသုရာလုလင် ဆိုတာ ...”

“ဟာ ... ယမကာလုလင် ...”

“အသုရာလဲ အရက်သမားပဲဥစ္စာ”

ဒီလူနဲ့တွေ့ရင်တော့ ခံရစမြဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလို့ ခိုင်းထီး ဆိုင် သိချင်း ညည်းရမလိုလို။

“ရှိစကားနားထောင်ရအောင် ငါက ယုန်မှမဟုတ်တာ”

ဘေးက ကောင်မလေးကို ကက်ကက်လန်အောင်ရန်တွေ့နေတဲ့ ငါးသည်အဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မေ့ခိုင်း ဝင်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်စားမိပါသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် အဒေါ်လက်ထဲကို တစ်ထောင်တန်အသစ် နှစ်ရွက် ပေးလိုက်တာ”

“ဟဲ့ကောင်မလေး နင် စွတ်ငြင်းမနေနဲ့၊ နင်မပေးတာ ငါ အသိဆုံး ပိုက်ဆံမရှိလို့ဈေးရောင်းစားတာဟဲ့၊ ပိုက်ဆံများရှိလို့ကတော့ ငါ့ရောင်ရင်း လုံခြုံရေးဗီဒီယိုကင်မရာနဲ့ရိုက်ပြီး နင်လိမ်တာကို ဖော်ထုတ်ပစ်တယ်”

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေတဲ့ ငါးသည်အဒေါ်ကြီး စကားကြောင့် ကောင်မလေးက အတော်ဒေါသဖြစ်သွားပုံရသည်။

“အဒေါ်ဘာသာ ဖဲပဲရိုက်ရိုက်၊ ဗီဒီယိုပဲရိုက်ရိုက် ကျွန်မအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အဒေါ်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးသား”

“ဟဲ့ သန်းတင် တဲ့၊ တစ်တင်တည်းရှိတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းပေါ်တင်စီးမခံဘူး၊ ငါ့ခေါင်းပေါ်က သန်းတောင် မတတ်သာလို့ အတင်ခံတာ”

မယုံရင် ဒီမိန်းကလေးကိုမေးကြည့်။

ငါးသည်အဒေါ်ကြီးက ငါးဝယ်ဖို့ပြင်နေတဲ့ ကျွန်မကို ရည်ညွှန်းတော့ သူမ အမှန်တရားဘက်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်၊ ဒီကညီမ အဒေါ်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်တာ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်”

“ဘာ ...”

ငါးသည်အဒေါ်ကြီး ကြိုးအော်လိုက်ပုံက ကြောက်စရာ။

“အဲမယ် အလိုတူအလိုပါတွေပါလား၊ နင်က သူ့ဘက်ကပါရအောင် နင်က ဘာကောင်မမို့လဲ”

မေခိုင် ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ ကောင်မလေးက မေခိုင်ကို အားနာဟန်ရှိသည်။

“ဒေါသတွေသိပ်ထွက်မနေနဲ့၊ ထိုင်နေရင်း လိပ်ခေါင်းပါထွက်

သွားမယ်”

“နင်တို့လို မလောက်လေးမလောက်စားတွေကများ ငါ့ကို...”

ငါးသည်အဒေါ်ကြီးက နည်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အကြမ်းလျှာကြမ်းကြီးနဲ့ ဈေးခင်းနေရာမှ ထဖို့ပြင်တော့ သူမတို့ နှစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ကောင်မလေးကတော့ ခပ်အည်တည်ပါပဲ။

“ရှင်နော် ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ တိုင်လိုက်ရမလား”

“ဟဲ့ကောင်မ နင့်အစ်ကိုက ဘာမို့လို့လဲ”

“ကျွန်မအစ်ကိုက မူးယစ်ကရှင် ...”

အဒေါ်ကြီး နည်းနည်းတော့တွန့်သွားပါသည်။

“တစ်ဈေးလုံး ဆူညံပွက်နေတာပဲ၊ ဒေါ်သန်းတင် ခင်ဈေး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

စည်ပင်ရဲတွေရောက်လာတော့ သူမတို့ အားရှိသွားပါသည်။ ကောင်မလေးက ဖြစ်ပုံတွေကို ပြောပြတော့ ...

“လာ ဈေးရုံးခန်းကို သုံးယောက် လိုက်ခဲ့ကြ”

ပတ်ဝန်းကျင် ဈေးရောင်းသူအချင်းချင်းက ကျွန်မတို့ကို အားပေးပါတယ်။ ကန်စွန်းရွက်သည်ကောင်မလေးဆိုရင် ...

“အစ်မ အမှန်အတိုင်းပြော၊ ဒီအဘွားကြီး အာကျယ်အာကျယ်နဲ့ တလိမ်ကကျစ်ကြီး”

“အေးလေး ဟိုတစ်နေ့ကလဲ ငါးရောင်းတဲ့ဒေါ်မြင့်နဲ့ နပန်းထဲ
ကြသေးတယ်၊ နေရာလှကြလို့လေ”

“ဒေါ်မြင့် အလေးနဲ့ဆော်လိုက်တာ အဘွားကြီး ငိုကြွေးချက်ပေါ့
ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ကောင်းတယ်”

ဒီအဒေါ်ကြီးက တစ်ဈေးလုံးနဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရပါသည်။
ကောင်မလေးက မေခိုင်ကို ကျေးဇူးတင်နေပါသည်။

“မမ အမှန်အတိုင်းပြောတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“မလိုပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ
ကဲ ဆက်ပြီးရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပေါ့”

ဈေးရုံးခန်းရောက်တော့ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုကြားရတော့ အရာရှိက-

“ဘယ်သူမှားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်တယ် ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး
ဒီကညီမတွေကို ခင်ဗျား ဝယ်ပြီးသားငါး ပေးလိုက်”

“ဪ... ရှင်တို့က ကောင်မလေး နုနုထွတ်ထွတ်လေးတွေနဲ့
သူတို့ဘက်လိုက်တာလား”

ဈေးအရာရှိ ဒီစကားကြောင့် မျက်နှာရဲတွတ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ ဒေါ်သန်းတင်၊ ခင်ဗျား
အကြောင်း ကျုပ် မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ဈေးခတောင်းတာတောင်
ခင်ဗျားက ကလိမ်ကကျစ်နဲ့ တွန့်တိုနေတာ အားလုံးအသိပဲ၊ ဘာလဲ
ခင်ဗျားက ဈေးဆက်မရောင်းချင်ဘူးနဲ့တုတယ်”

“ဟို ... ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ စကားမှားသွားလို့ပါ၊ စိတ်မရှိ
ဘူးနော်၊ ကိုချစ်ခင် က သမာသမတ်ကျတာပါ၊ သမာခိချိန်ခွင်ကြီး
ထဲ တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ ...”

“ခင်ဗျား ကြပ်ကြပ်သတိထား ဒေါ်သန်းတင်၊ အောင်စိန်
ဒေါ်သန်းတင်ဆိုင်လိုက်သွားပြီး ဒီကညီမတွေငါးထုပ်တွေ သွားယူ
အေးလိုက်”

ဒေါ်သန်းတင်က ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ကာ
အေးတော့ စည်ပင်အရာရှိ ကိုချစ်ခင် ဆိုသူက ...

“ဘယ်သူမှားလဲ၊ ဘယ်သူမှန်လဲ ဒေါ်သန်းတင်နဲ့ဖြစ်ပြီဆို
အတည်းက ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမတို့ဘက်ကပါရင်
နဲ့ ဒေါ်သန်းတင်ပြောတဲ့စကားမျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ပြဿနာ
ဆို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းလိုက်ပါမှ ...”

“ရပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ကျေးဇူးလဲအရမ်းတင်ပါတယ်”

“မေရီ ဆိုရင် ဒီအဒေါ်ကြီး အော်လိုက်တာ လန့်သွားတာပဲ၊
အကယ်ပဲ ဆရာရဲ့”

မေရီလို့ ရည်ညွှန်းတဲ့မိန်းကလေးကြောင့် ကိုလှစိန်ရဲ့ကောင်မ
လေးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ကိုချစ်ခင် က မေရီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ဆို မှတ်မိပုံနဲ့ ...

“ညီမလေးက ‘ရွှေလက်ရာ’ဆိုင်က သတ္တုရဲ့ညီမ မဟုတ်လား”

မေရီ က ရယ်ရင်း ...

“ကျွန်မ သတ္တု ရဲ့ ညီမပါ”

“ဟင် ခုနပြောတော့ ညီမအစ်ကိုက မူးရစ်ကဆို ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်ကို သောက်လိုက်တော့ မူးပြီး ရစ်လို့

အားကြီးလို့ တချို့က မူးယစ်လို့ပဲ အစ်ကိုကို ခေါ်တာပဲ ဆရာ

“သေလိုက်ပါတော့”

“ရှင် ...”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ယောင်လို့ ဒါနဲ့ ဒီကညီမက ...”

မေခိုင်ကို ရည်ညွှန်းပြီး မေးတော့ ...

“ကျွန်မက မီးပွားလေးရပ်ကွက်၊ အောင်သဲစွာလမ်းကို မကြာခင်ကပြောင်းလာတဲ့ လင်မယားပါ”

“ဒါဆို ညီမယောက်ျားက စာရေးဆရာ ကိုကိုကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုချစ်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဆရာစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တာဗျာ၊ အခွင့်သင့်တာပဲ၊ ကိုလှစိန်ဆီလာမှ ဝင်ပြီး မိတ်ဆက်ဦးမယ်”

“ဪ ... ကိုလှစိန်နဲ့ သိတာပေါ့”

ကျွန်မက မေရီ ရှိမှန်းသိလို့ပြောမိတော့ မေရီ က ရှက်ကိုးရှက်

... ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။

“သိပ်သိတာပေါ့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်က ငယ်ပေါင်းတွေဗျာ၊

သဘောကောင်းတာ၊ အရမ်းလဲရှက်တတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့

ညာညာတုံတုံနေတတ်တဲ့ကောင်၊ ယောက်ျားယူပါဆို ... အဲ ...

ထူထပ်ဆို ဟိုဟာမကြိုက်၊ ဒီဟာမကြိုက်နဲ့ ကြေးကများသေး”

အတွက်ထဲဝင်ပြီမို့ မေခိုင်ကလည်း ...

“ဆိုကိုနဲ့က အရမ်းခင်တာ၊ ကိုကိုပြောပုံအရတော့ သူ ကောင်မ

တစ်ယောက်ကို သိပ်ကြိုက်နေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မပြောရဲလို့

...”

“ဟာ ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ပြီ အဲဒါတွေကြောင့် မစွဲတာ တွေ့

သတိပေးရမယ်”

သွားယူတဲ့ အောင်စိန်လည်း လာပြီမို့ ငါးထုပ်တွေကို ခြင်းထဲ

ထဲပြီး ...

“သွားဦးမယ် ကိုချစ်ခင်၊ နောက် ကိုလှစိန်အိမ် လာလဲ ဂင်နဲ့ပေါ့”

“စိတ်ချ၊ ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ လာဖြစ်အောင်လာဦးမယ်”

“သွားမယ်နော်”

မေရီ ကလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး အတူထွက်လာတော့ ...

“အစ်မ အမျိုးသားက ဆရာကိုကိုကြီးကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေရီက ရယ်သည်။ မေခိုင် စဉ်းစားမိပါသည်။ ကိုလှစိန်ရဲ့
ကို တွေ့မြင်ရရင် ကလန်ကလားဗျိုင်းကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ခိုဖြူ
တစ်ကောင်လို တစ်ယောက်တခြားစီ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး
ချင်းမို့ ကိုလှစိန်အပေါ် ညွတ်ကျနေမှန်း သိပါသည်။

“မာရစာအုပ်တွေဆို မေရီတို့တစ်အုပ်စုလုံး အသေကြိုက်
ကိုလှစိန် ဆိုတဲ့လူက ရပ်ကွက်အတွင်းရေးမှူးဆိုလား ...”

မေခိုင် ရယ်ချင်တာကိုထိန်းရင်း အစ်အောက်မေးနေတဲ့
ကို သာသာလေးပိုပြောမိပါသည်။

“တကယ်ပဲ မေရီရယ်၊ ကိုလှစိန်က အရမ်းသဘောကောင်း
ရပ်ကွက်ထဲမှာဆို ကိုလှစိန်ရဲ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကြည့်ပြီး သမက်
ချင်သူတွေက အများကြီး စဉ်းစားကြည့်လေ ...”

မသိမသာ မေရီ ကို အကဲခတ်တော့ မေရီ က စိတ်ဝင်စား
နားထောင်နေပါတယ်။

“ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံရယ်၊ သူ့အိမ်ကြီးမှာ အဆောင်
ထားတဲ့ လခရယ်၊ နယ်က အမွေပိုင် ဆန်စက်တွေနဲ့ ဥစ္စာပေါ့
မချောပေမယ့် ကြည့်ကောင်းတဲ့ရုပ်ရည်လေးတော့ရှိပါတယ်”

“သူက ကြင်နာတတ်လားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

မေခိုင်အမေးကြောင့် မေရီ က အယောင်ယောင်အမှားမှား

ပြန်ဆယ်ရင်း ...

“အသိအပျိုကြီးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမလို့”

“ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုတ်ကြိုက်နေတယ်လေ”

မေရီ ငိုငိုသွားပါသည်။

“တော်တော်စွဲလမ်းပုံရတယ်၊ မနေ့က အိမ်ရောက်လာတုန်း

တယ်၊ သူ မနေနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

“ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က သူ ဝမ်းပျက်နေတယ်”

“ရှင် ...”

မေခိုင် ရယ်ချင်တာကို ထိန်းရင်း ...

“အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်းကို ထမင်းစားနေရင်း တွေးမိလို့

သွား”

“ဘာဆိုလို့လဲ အစ်မရယ်”

“စဉ်းစားရင်း ရှောက်သီးသုပ်ချဉ်ပေါင်ဟင်းကို အများကြီးစားမိ

သွားတဲ့”

ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“ကဲ အစ်မ ညီမလေး သွားဦးမယ်”

“အိမ်ကို အလည်လာဦးလေ”

မေရီ က ပြုံးရင်း ...

“မနက်ဖြန်ညနေဘက်ထွက်ခဲ့မယ်”

“အစ်မ စောင့်နေမယ်နော်၊ လက်ဖက်သုပ်ထားမယ်”

မေရီ က ခေါင်းညိတ်ပြီးထွက်သွားပါသည်။ ဒီသတင်းကို ကိုလုစိန် သိရင်တော့ အတော်ပျော်မှာ။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုကိုကိုပြောပြတော့ ကိုကိုက ရယ်သည်။

“ငှက်မကတော့လေ စာရေးဆရာမိန်းမလို့ မပြောရဘူး၊ အကွက်ကိုစေ့နေတာပဲ၊ ဒီလူကြီးကို ဒီည ညည်းရမယ်”

“ဟော ... အသက်ရှည်ဦးမယ် ကိုကို ... ကိုလုစိန် ...”

မေခိုင် စကားမဆုံးခင် အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ကိုလုစိန် ရောက်၊

“ဘာတွေ ငယ်မူပြန်နေတာလဲဗျ ဒီလင်မယား ...”

“ခင်ဗျားကို ဒီည တစ်ဝိုင်းတိုက်ခိုင်းမလို့ဗျ”

“တိုက်ဆို တိုက်ပါမယ်ဗျာ”

ကိုလုစိန် က ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး သာမန်လိုပြောပေမယ့် ကိုလုစိန် က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးရင်း ...

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို ခင်ဗျား ကျေးဇူးရှင်စာရင်းမှာ ထည့်သွင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကိုလုစိန် မေးတော့ မေခိုင် က ဈေးထဲမှာ ချက်ပုံတွေကို ပြောပြပါသည်။ မေခိုင် အကြောင်းစုံကိုပြောပြတော့ ကိုလုစိန်ရဲ့ မျက်နှာ လမင်းကြီးလို ဝင်းပသွားသည်။

“တကယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ မေခိုင်ရား၊ နင့်ကိုလေ ဆွဲမွှေ့ရမ်းချင်တယ်”

ကိုလုစိန် ဖြစ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရယ်ရင်း ရေဘင် က ...

“ခင်ဗျား ဆွဲမွှေ့ရမ်းရင် စာရေးဆရာကလဲ မေရီ ကို ဆွဲမွှေ့ရမ်းပေါ့ဗျ”

“ဟာ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

ကိုလုစိန်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ပါ ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။

“ဒီအတိုင်းဆို ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူတွေထဲမှာ ငါးသည်ဒေါ်သန်းခင်က ထိပ်ဆုံးကပါရမယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်”

ရေဘင် ကပါ ထောက်ခံစကားဆိုသည်။

“နောက်တစ်ယောက်က ငါ့သူငယ်ချင်း သူတော်ကောင်းကြီးမေခိုင်၊ ဒီကောင်လာမှ မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“အေးပါ၊ ကဲ ... အစီအစဉ် ...”

ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြောတော့ ရေဘင် က အတိုက်အခံ

မျိုးကြီး လေသံနဲ့ ...

“ကဲ ... ဆက်ဆွဲလိုက်ကြရအောင် ကိုလှစိန်”

ကိုလှစိန်ကလည်း စောနုညလေသံနဲ့ ...

“အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

ဒါပေမယ့် မေခိုင် က ...

“ဆိုင်မှာမနေသွားရဘူးနော်”

မေခိုင် စကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ...

“စိတ်ချ သွားဝယ်ပြီး ဒီမှာပဲသောက်မှာ၊ ကဲ ရေဘင် ..
ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ငါတို့သောက်ဖို့စားဖို့သွားဝယ်၊ ရော့ ... ဝိုက်
ဪ ... ဒါနဲ့ မင်း မိုးကြီး ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ယက်စ ... ဘော့စ်”

ရေဘင် တို့က မြန်သလားမမေးနဲ့ လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ ရေဘင် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာပါ အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံတ
ကြားရပါတယ်။

“မေခိုင် ... ညီမလေး ...”

“ဒါ ခင်တင့်အသံထင်တယ်၊ အိမ်ထဲခေါ်လိုက်ဟာ မေခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလှစိန်”

မေခိုင် အပြင်ထွက်ပြီး ခင်တင့်ကို သွားခေါ်ပါတယ်။ ခင်တင့်
တော့ မေခိုင်နဲ့အတူ ခင်တင့် ပါလာပါတယ်။

“ကိုလှစိန်ပါ ရောက်နေတာကိုး၊ အိမ်ကတစ်ယောက်ပဲရအောင်”

“ထိုင်စမ်းပါဟာ၊ နင့်ယောက်ျား ငါတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ သွားဝယ်

နင်ပါ တစ်ခါတည်းစားသွား”

“အစားအသောက်ဆို အားပေးရမှာပေါ့၊ ဘာပွဲလဲ၊ စကန္တ စာရေး

တာကြီး လာလည်တဲ့အထိမ်းအမှတ်လား”

ခင်တင့်စကားကြောင့် ကိုဟိုကြီးရဲ့မျက်နှာ ရဲ့ မဲ့သွားပါသည်။

“ငါ့ဘကြီးလောက်ကပ်စေးနဲ့တာ ငါ အသိဆုံးပါဟာ”

“ဒါနဲ့ ဘကြီးလဲ မတွေ့ပါလား”

“သူ့အမျိုးအိမ် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် သွားနေရဲ့”

မေခိုင် က ခင်တင့်ကို ရှင်းပြရပါတယ်။

“ဒီလို မခင်တင့် ကိုလှစိန်ရဲ့ ကြင်ရာတော်ရွေးချယ်ရေးစီမံကိန်း

အောက် အကြံအခါတော်ပေးသူက ဒီက ကိုကိုလေး၊ အစီအစဉ်

မြှောက်ဖို့က ကိုလှစိန်၊ အကြံပေးအရာရှိက ကိုရေဘင်နဲ့ကိုမိုး

ဦး၊ ဝိုင်းပြီးစားသောက်ပေးရမှာက ကျွန်မနဲ့ မခင်တင့်”

“အို... ဟုတ်တာပေါ့၊ မေခိုင်ပြောတဲ့အစီအစဉ် ကောင်းတယ်၊

အဲဒီ စားမယ်”

ကိုလှစိန် က ပြုံးတဖြိုးဖြိုး ...။

“၀ါ ခုနပြောမယ်ဆိုတာ ဆက်ပါဦး”

ဖန်ခွက်ချင်း ချီးယားစံလို့အော်တိုက်ကြသည်။ ကိုလုစိန်က

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ၊ ကွဲကုန်ဦးမယ်”

တစ်ကျွက်စီသောက်ကြပြီး ဖန်ခွက်ကိုချကာ ရေဘင် က ဆီ
ကပေးလိုက်တဲ့အရက်ပိုစတာကိုဖြန့်သည်။ အရက်ပိုစတာထဲ
မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးက ဗိုက်နာသလိုလို၊ လေထိုးသလိုလို
ကော့လိမ်တွန့်ပျံ့နေပုံက ဘာကိုကြေညာမှန်းမသိ။

“တစ်နှစ်တာ အသောက်နိုင်ဆုံးဆု ဆိုပြီး အရက်ဆိုင်က
လိုက်တာဗျ”

မေနိုင်နဲ့ခင်တင့်ကတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်စားနဲ့ကြပြီး ခင်တင့်
က ခေါက်ဆွဲကြော်စားတာကိုရပ်ပြီး ...

“ရှင်ပဲ မအိုဆေး ဆို ...”

“ဘာလဲ မအိုဆေး ...”

ကိုကိုကြီးက မသိလို့လှမ်းမေးတာကြောင့် ရေဘင် က စပ်ဖြဖြ

—

“ဒီအရက်သောက်မှတော့ မအိုခင် သေသွားကြတော့ အိုချိန်
ဆုလိုက်ဘူးလေ စာရေးဆရာ”

ရေဘင်စကားကို သဘောကျစွာရယ်မိကြသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကြော်ငြာတွေထဲမှာ အရက်ကြော်ငြာနဲ့ ထိကြော်
ငြာတော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့အကောင်းဆုံး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးကြီး”

“ဘာဖြစ်မှလဲ ကိုလုစိန်၊ အဓိကကုန်ပစ္စည်းကို မကြော်ငြာဘဲ
ဆုတို့ကြော်ငြာချင်တဲ့ဟာကို ကော့ပျံ့လန်နေအောင် ကြော်ငြာပြနေ
တဲ့ဟာကိုး ...”

ကိုမိုးကြီးစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ရေဘင် က
အထားဆက်ပါသည်။

“ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ ကြော်ငြာတစ်ခုရှိ
သေးတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“ကြော်ငြာရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အိုင်ကျူမေးခွန်းလေးက ကောင်းပါ

တယ်။ ဟိုကြော်ငြာလေဗျာ ... ဒီနေ့ဟာ ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်ပြီး မနက်ဖြန်ဟာ
ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာလေ။ လူတွေက ကာ
လမ်းဖြတ်ပြီး ကြော်ငြာကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစား၊ ကားသမားကလဲ
ကြည့်ပြီးစဉ်းစား၊ ဘယ်တော့မှ မသာပေါ်မလဲမသိဘူး။”

ရေဘင် ပြောပုံအမူအရာကြောင့် ရယ်လိုက်ကြရတာ။ ကိုမိုးကြည်
ကဆို ...

“မင်းတို့ဟာကလဲ အရက်သောက်ပြီး ရယ်ရတာ အမှူးတောင်
ပြောတယ်”

“အဲဒါလဲ နည်းစနစ်ပဲ”

ပုလင်းတစ်ဝက်ကျိုးပါပြီ စကားအရှိန်ကလည်းကောင်းစပြု
သည်။ မေခိုင်နဲ့ခင်တင့်က စကားဝိုင်းမှာနားထောင်သူသက်သက်

“ကိုလှစိန်ကြီးတစ်ယောက် မနှင်းအေးကိုပိုးရင်း ကိုလှစိန်
အဆောင်က ဟိုချာတိတ်မျောက်မှူးလဲဘူးကောင်နဲ့ ကျွန်တော့်
သရဲဆိုပြီး ခဲနဲ့ထုကြသေးတယ်နော်”

ရေဘင် စကားကြောင့် ကိုလှစိန် က အမာရွတ်ကိုစမ်းတိုင်း
မဟော်သမာကို သတိရတဲ့ ကေဝဠာပုဏ္ဏားလို သူ့ကျိုးစောင်းက အ
ရွတ်စမ်းရင်း လွမ်းချင်နေသေးသည်။ ဒါကို ကိုကိုကြီးက ရိပ်မိကာ

“သရဲဆိုလို့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု မပြောပြမယ်၊ နယ်မှာ
ဗျာ .. လူတစ်ယောက်က ငါးအင်းခွေပိုင်တယ်ဗျာ၊ သူက သရဲ

တယ်၊ ညတိုင်း သရဲနဲ့အတူ ငါးသွားဖမ်းတာပေါ့၊ ပြီးရင် သရဲ
အူအညိုနဲ့ ငါးဖမ်းပြီးပြန်လာပေါ့။ တစ်နေ့ သရဲနဲ့အတူ ငါးသွားဖမ်း
သရဲက ရှေ့က၊ သူက နောက်ကပေါ့။ သရဲက ချုံဖုတ်တစ်ခုကို
ကြည့်ပြီး မသင်္ကာတာနဲ့ ချုံဖုတ်ထဲကိုဝင်ကြည့်တယ်၊ ချုံဖုတ်ထဲက
အူအညိုတွေမှတစ်ဆင့်လဲမြင်ရော သရဲက နောက်လှည့်ပြေးပါတော့တယ်၊
သရဲမွေးတဲ့လူက မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ “ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”
နဲ့ မေးတော့ သရဲက မောသံကြီးနဲ့ “ခင်ဗျား မတွေ့ဖူးလား သရဲ
ခြောက်လို့ဗျ” တဲ့၊ ကဲ ... အဲဒါပဲ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ရယ်လိုက်ကြတာ ဆူညံသွားပါသည်။

“သရဲကို သရဲ ပြန်ခြောက်တာပေါ့”

မခင်တင့်က မျက်ရည်ထွက်အောင်ရယ်ရင်း ပြောသည်။ ဒီ
အခါ ကိုလှစိန် ဝင်ပြောပါတယ်။

“ဒါဆို ကျုပ်လဲပြောရမယ်၊ တစ်နေ့ ဟိုကောင် စည်ပင်က
နဲ့ခင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ အရက်သောက်ကြပါလေ
ဗျာ၊ သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်လိုက်ကြတာ ည ဆယ်
နာရီကျော်သွားပါလေရော။ ဆိုက်ကလဲ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ဆိုင်၊
သူငယ်ချင်းကလဲ စီးပွားရေးပြေလည်တဲ့သူဆိုတော့ ပြန်ခါနီး စေ
နာလွန်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်ငါးသွား ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ငါ့အတွက်၊
နဲ့ခင်မိသားစုအတွက်ဆိုပြီး ပေးတာ၊ ဟိုကောင် ချစ်ခင်က ပျော်

တာပေါ့၊ မိန်းမကို မျက်နှာလုပ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး ငါကတော့ အထက်ကို ကျသွားတယ်။ ပထမတော့ ချစ်ခင် ကြောင်သွားပြီး ဆိုက်သမားကို ကြည့်တယ်။ ဆိုက်ကားသမားမျက်နှာက သွေးဆုတ်နေသလို ပြောတော့ ချစ်ခင် က အရက်လေးသောက်ထားတော့ သရဲလဲ၊ ညာသရဲလဲ၊ မကြောက်ဘူး၊ ဘာဘူးပေါ့၊ ငါလဲ ပြောမရဘူးလို့ လွှတ်ထားလိုက်ရော။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့လမ်းခွဲပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးတားပြီးစီးလာတယ်။ ချစ်ခင် က ရှေ့မှာထိုင်၊ ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲဘူးငါးဘူးကို ထပ်ပြီးတင်လာတယ်။ ငါက နောက်ကစီးတာပေါ့၊ တစ်လမ်းလုံး အေးဆေးပဲ။ မူးမူးနဲ့ သီချင်းတွေအော်ဆိုပေါ့၊ ဒီအခိုက်မှာ ကန်ကြီးထောင့်လဲရောက်ရော ဆိုက်ကားသမားက “အစ်ကို ကျွန်တော် ကြက်သီးတွေထ၊ သလိုဘဲ၊ ချမ်းလို့နဲ့တုတယ်” လို့လဲ ပြောရော ငါလဲ အလိုလိုကြက်သီးထလာတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ချစ်ခင်ပေါင်ပေါ်က ခေါက်ဆွဲဘူးငါးဘူးထဲက အလှူသုံးဘူးက ရွတ်ခနဲနေပြီး သူ့အလိုလို အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ချစ်ခင်က သူ့ဘာသာ မှောက်ကျသွားတယ်ထင်တာပေါ့၊ ဆိုက်ကားရပ်ပြီးကြည့်တော့ တစ်ဘူးက ဘူးမပွင့်သေးဘူး၊ နှစ်ဘူးကတော့ မရတော့ဘူး။ ချစ်ခင်က တစ်ဘူးကောင်းသေးတယ် လှမ်းမင်း ကောက်လိုက်ဆိုလို့ ငါလဲ လှမ်းကောက်ဖို့ပြင်တုန်းရှိသေးတယ်။ ချစ်ခင် ပေါင်ပေါ်က နှစ်ဘူးက လူတစ်ယောက်လှမ်းဆွဲလိုက်သလို

အထက်ကို ကျသွားတယ်။ ပထမတော့ ချစ်ခင် ကြောင်သွားပြီး ဆိုက်သမားကို ကြည့်တယ်။ ဆိုက်ကားသမားမျက်နှာက သွေးဆုတ်နေသလို ပြောတော့ ချစ်ခင် က အရက်လေးသောက်ထားတော့ သရဲလဲ၊ ညာသရဲလဲ၊ မကြောက်ဘူး၊ ဘာဘူးပေါ့၊ ငါလဲ ပြောမရဘူးလို့ လွှတ်ထားလိုက်ရော။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့လမ်းခွဲပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးတားပြီးစီးလာတယ်။ ချစ်ခင် က ရှေ့မှာထိုင်၊ ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲဘူးငါးဘူးကို ထပ်ပြီးတင်လာတယ်။ ငါက နောက်ကစီးတာပေါ့၊ တစ်လမ်းလုံး အေးဆေးပဲ။ မူးမူးနဲ့ သီချင်းတွေအော်ဆိုပေါ့၊ ဒီအခိုက်မှာ ကန်ကြီးထောင့်လဲရောက်ရော ဆိုက်ကားသမားက “အစ်ကို ကျွန်တော် ကြက်သီးတွေထ၊ သလိုဘဲ၊ ချမ်းလို့နဲ့တုတယ်” လို့လဲ ပြောရော ငါလဲ အလိုလိုကြက်သီးထလာတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ချစ်ခင်ပေါင်ပေါ်က ခေါက်ဆွဲဘူးငါးဘူးထဲက အလှူသုံးဘူးက ရွတ်ခနဲနေပြီး သူ့အလိုလို အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ချစ်ခင်က သူ့ဘာသာ မှောက်ကျသွားတယ်ထင်တာပေါ့၊ ဆိုက်ကားရပ်ပြီးကြည့်တော့ တစ်ဘူးက ဘူးမပွင့်သေးဘူး၊ နှစ်ဘူးကတော့ မရတော့ဘူး။ ချစ်ခင်က တစ်ဘူးကောင်းသေးတယ် လှမ်းမင်း ကောက်လိုက်ဆိုလို့ ငါလဲ လှမ်းကောက်ဖို့ပြင်တုန်းရှိသေးတယ်။ ချစ်ခင် ပေါင်ပေါ်က နှစ်ဘူးက လူတစ်ယောက်လှမ်းဆွဲလိုက်သလို

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလူက သူ့အချစ်နဲ့ အခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီးချစ်လိုက်တာ၊ ရုပ်အကောင်အထည်နဲ့ချစ်ပြတာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သည့်လေးနဲ့ မတ်ဆိုတ်ပို့လိုက်တာ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

သူပြောတော့ ဟုတ်သလိုလို့ ကိုမိုးကြီးက ကိုကိုကြီးကို မေး

ဆတ်ရင်း ...

“ခင်ဗျားအတွက် ကုန်ကြမ်းတွေ စာရေးဆရာ”

ကိုကိုက ရယ်သည်။ ကိုလှစိန် က ကိုကိုကို လှမ်းမေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်ကတည်းက စာပေဝါသနာပါတာလဲ
စာရေးဆရာ”

ကိုလှစိန် အမေးကြောင့် ကိုကိုက ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ဖြည့်ရင်း

“ကျွန်တော် ခြောက်တန်းနှစ်က မန္တလေးမှာနေတယ်၊ ကျွန်တော်
တို့အိမ်နားမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမ နေတယ်၊ ဆရာမက
ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာပျ။ ဆရာမက တစ်ယောက်တည်း
တော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခေါ်ထားရော၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမက
တနင်္ဂနွေဆို ကျောက်ဆည်က သူ့မိဘတွေဆီပြန်တယ်။ တစ်
ဆရာမကလေ ငါ့သားကိုထားထားခဲ့ရတာ ငါ့သားလေး ပျင်းနေ
ပဲ၊ ဆရာမ ဒီတစ်ပတ်ပြန်ရင်လိုက်ခဲ့တဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ပျော်တာ
ကလေးပီပီ ဆရာမ ပြန်တော့ ကျွန်တော် လိုက်သွားခဲ့တယ်၊ ဆရာ
အဖေက စာရေးဆရာကြီး ကျောက်ဆည်ဖိုးထူး ဆိုတာပေါ့”

“ဪ...”

ကိုမိုးကြီး သိပ်ရသည်။

“ဆရာမအိမ်ရောက်တော့ စာအုပ်တွေများ နည်းတာမဟု
ဘူး”

ကိုလှစိန်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား အဲဒီမှာနေပြီး စာအုပ်တွေဖတ်ရင်း စာပေ
ဝါသနာပါခဲ့တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ခေါင်းခါကာ ...

“မလောနဲ့လေ လာမယ်၊ ဆရာမအိမ်ရောက်တော့ ဆရာမ
အဖေက မင်း စာရေးဆရာ ကျောက်ဆည်ဖိုးထူးကို သိသားတဲ့ ငါက
ဆဲ အမှန်အတိုင်း မသိဘူးလို့ပြောတာပေါ့၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊
အတိုးကြီး ဒေါသထွက်ပြီး ဆရာမကို ‘ဟဲ ... ထွေးနိုင် ... နင့်တပည့်
ဆို အိမ်ထဲမဝင်စေနဲ့’လို့ နှင်ထုတ်တာ၊ အဲဒီကစပြီး စာပေဝါသနာ
ပါခဲ့တာပျ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြကာ ...

“မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်ဗျာ”

“ကဲ ကဲ မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုလှစိန်အတွက် အဆင်ပြေပေလို့
ဆိုသားစ”

ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်ကြသည်။

မေခိုင် က ...

“ကိုလှစိန် မနက်ဖြန်ကျရင် မပြောရဲမဆိုရဲ လုပ်မနေနဲ့နော်”

“မေခိုင် ငါ လှစိန်ဟ”

“အပြောကောင်းတယ်၊ အစားကြမ်းတယ်၊ ဈေးပါးစက်စက်

တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ ကိုလှစိန်”

ရေဘင် နှိပ်ကွပ်တဲ့စကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ...

“မနက်ဖြန် ကြည့်လိုက်ကွာ”

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

ကိုလှစိန် က ရဲဝံ့တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပါသိသည်။

“[၂] မေရီ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲမဟုတ်လား”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

မေရီက ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်နေရင် ဘာလောက်အကျိုးလေးနဲ့ ခေါင်း

ညှပ်ပြီးစပ်ပင်ကို ဘီးကုပ်နဲ့နောက်လှန်ပြီးတင်ထားသည်။ ပါးပြင်

မှာ ပါးကွက်က ထင်ထင်ရှားရှား။

မင်းသမီးတစ်ယောက်လို အရမ်းချောမောကြီးမဟုတ်ပေမယ့်

မလှလှထဲမှာ စာရင်းဝင်သည်။

“ကိုကို ဒါ မေ့ခိုင့်သွယ်ချင်း ...”

မေရီ က ရိုရိုသေသေခါးကိုင်းရင်း ...

“သမီးနာမည်က မေရီမိုးလို့ခေါ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာပရိသတ်တစ်ယောက်ပေါ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဆရာကိုကိုကြီးဆိုပြီး အကြီးကြီးထင်နေတာ”

သုမ ပြောပုံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်သွားတော့ သူမကမန်းကတန်း ...

“ဟိုလေ ... အသက်ကိုပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပ်မကြီးပါဘူး”

“ရှင် ...”

“အသက်ကိုပြောတာ”

မေရီ က သွက်သည်။ နောက်တော့ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြစ်မယ့် လူရင်းတစ်ယောက်လို သုမ စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလှစိန်ကို မျှော်နေပေမယ့် ဒီလူက ရောက်မလာ။

“လာ မေရီ၊ မီးဖိုချောင် လိုက်ခဲ့၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း စကားပြောရတာပေါ့၊ အားမနာနဲ့နော်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ”

“စိတ်ချ မမမေခိုင်”

ကျွန်တော်က စာစောင်တစ်ခုဖတ်ရင်း ကိုလှစိန်ကို မျှော်နေသည်။ ဟော ... ပုဂ္ဂိုလ်က လာပါပြီ၊ အိမ်ပေါ် ကုပ်ချောင်းချေတက်လာတဲ့ ကိုလှစိန်ပုံစံကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိပါသည်။

...ဝတ်ထားပုံက၊ ပန်းရောင်အင်္ကျီဆိုတာ ဝတ်တဲ့သူ အတော်တယ်၊ ကြောင်စိစိနိုင်လွန်းတဲ့အရောင်ကိုး။ အောက်က မင်္ဂလာသင်တွေမှာဝတ်တဲ့ ပိုးထည်ဝါမှိုင်းမှိုင်းပုဆိုးနဲ့ ခေါင်းမှာ အုန်းဆီလွှာစာ ဘယ်လောက်တောင်လိမ်းထားသည်မသိ နဖူးပေါ်စီးကျသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးကရုံမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုလှစိန်”

“အဟဲ ... ရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားနဖူးက အုန်းဆီတွေကို သုတ်လိုက်ဦး”

“မေခိုင် ရေ...”

ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ပါပါနဲ့လှမ်းအော်တော့ မေခိုင် က သိသည်။

“လာပြီ ကိုကို၊ ဒီမှာ ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနေလို့”

တအောင့်နေတော့ မေခိုင်နဲ့အတူ မေရီက ရေခွေးဗန်းကိုကိုင်သွက်လာပါတယ်။

“ဟောတော် ...”

ကိုလှစိန်ပုံစံကြောင့် မေခိုင် အံ့သြတဲ့အသံတောင်ထွက်ကျလာခဲ့ပါတယ်။

မေရီက ကိုလှစိန်ကို ခိုးကြည့်ရင်း ကျိတ်ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာတာလဲ ကိုလှစိန်၊ မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ မှား

လာတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာဂျာ ...”

ကိုလှစိန်တစ်ယောက် စကားတောင်မပီတော့ပါဘူး။

“မေရီ ဒါ မမပြောတဲ့ ကိုလှစိန်”

သူတို့ချင်းသိပေမယ့် မေခိုင် က တမင်မိတ်ဆက်ပေးသည့်

“မေရီ ခဏနေဦးနော်၊ ကိုကို နောက်ဖေးက လျှပ်စစ်မီးဖို

ဖြစ်လဲမသိဘူးနော်၊ ခဏ ...”

“ကျုပ် လုပ်ပေးမယ်လေ”

အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ကိုလှစိန်ကြောင့် မေခိုင် မသိ

အကြိတ်ပြရင်း ...

“ဪ ... ဧည့်သည်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ ဖြစ်

မလား၊ ဧည့်ခံဦးမှပေါ့”

မေခိုင်နဲ့ကိုကို က နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။

မေရီ က ခေါင်းငုံ့နေပါသည်။

ကိုလှစိန် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ စားပွဲပေါ် ချထားတဲ့

ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကိုကြည့်ကာ ထုတ်

လုပ်ရာ လက်ဖက်သုပ်တစ်စွန်းကို ခပ်စားမိသည်။

ပါးစပ်ထဲ တစ်ချက်နဲ့ နှစ်ချက်စားအပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည့်

ငရုတ်သီး ...၊

အမန်းကတန်းနဲ့ အသင့်ညှဲထားတဲ့ရေနွေးပူကို ယူအသောက်...

“ရူး ...”

ဥပုလောင်လောင်ရေနွေးကြောင့် လှည့်ထွေးထုတ်လိုက်ရ

...

မေရီ က စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ပျာပျာသလဲလဲ ...

“အရမ်းပူသွားလား အစ်ကိုကြီး”

“အပူ... ဝူ...”

ကိုလှစိန်ဖြေပုံကြောင့် မေရီ က ခေါင်းငုံ့ရယ်ပါသည်။ ကိုလှစိန်

အညှိုးတော့ အားတက်သွားပါတယ်။

“မေ ... ရီ”

အသံတွေက တိုက်ဖွိုက်ရောဂါရှင်လို တုန်တုန်ယင်ယင်။ မေရီ

အခုမကြည့်ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါကိုချေနေရင်း ...

“ခွင်”

“အစ်...ကိုကြီး ...လေ ...ထုတ်ပြချင်နေပြီ”

“ဘာကြီး”

မေရီ လန့်ဖျပ်ကာ မော့ကြည့်မိသည်။ ကိုလှစိန် ဘာပြောရမှန်း

...

“ဟိုလေ အချစ်ဆိုတာကို ထုတ်ပြချင်တယ် ပြောတာ”

“ဘာကွာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဒီလို ရှက်ရမ်းရမ်းတဲ့အသံလေးက ရင်မောစရာ
 “တကယ်ပြောတာပါ မေရီ မေရီအတွက်ဆို ဘုန်းကြီးကျေး
 က သရက်သီးကို ခိုးပေးရ ခိုးမွေးရ ခိုးပေးရပါတယ်”
 မေရီက ခပ်ခနဲရယ်သည်။
 ကိုလှစိန် စိတ်ထဲမှာ ‘ချစ်’ခနဲနေအောင် ရယ်လိုက်သလို
 “ဖြေပါဦး မေရီလေးရယ်”
 မေရီက မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း ...
 “စဉ်းစားပါရစေဦး အစ်ကိုကြီးရယ်”
 “စဉ်းစားတာ မကောင်းဘူး မေရီရဲ့၊ ကြော်စားတာ ကောင်း
 “အစ်ကိုကြီးနော်”
 “မေရီလေးနော်”
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ရည်ရွှမ်းတဲ့ တထွာမျှ
 လေးတွေနဲ့ အကြည်တော်ဆိုက်နေတုန်း ...
 “အဟမ်း ... အဟမ်း”
 နောက်ဖေးဆောင်က အသံပြုဝင်လာတဲ့ လင်မယား
 ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်ခါနီးမှ မီးပျက်သွားသလို ကိုလှစိန် ခံ
 သည်။ မအိမ်လည်မျက်နှာနဲ့ ကိုလှစိန်ပုံစံကြောင့် မေရီက ပြ
 “ဧည့်သည်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်ခံရဲ့လား၊ မေ
 မေရီ က ကိုလှစိန်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကိုကိုက ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ မသိသလိုပြောသည်။
 “ကိုလှစိန် ဧည့်ခံလိုက်တာ ဒီက ညီမတောင် စကားနည်းသွား
 လို့ပဲ၊ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”
 “ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလဲ ...”
 မေရီ က ခေါင်းငုံ့ရယ်သည်။
 ဟိုလူကြီးက အနေရခက်သလိုလို။
 “မေရီ ... ညီမလေး စားဦးလေ”
 မေခိုင်အသံကြောင့် မေရီက ခေါင်းမောပြီး ...
 “မစားတော့ဘူး မမ၊ ညီမလေး ခဏဆိုပြီးထွက်လာတာ၊ ဆိုင်
 ခိုင်ပေးရဦးမယ်”
 ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ကိုလှစိန် ပျာပျာသလဲ ...
 “အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေးမယ် မေရီလေး”
 “မပို့နဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ မေရီလေး ကိုယ့်ဘာသာပြန်တော့မယ်၊
 ဘာကြာ ကိုသတ္တု၊ မြင်ရင် မကောင်းဘူး”
 သူ့ဘာသာ မေရီလေးလို့ရည်ညွှန်းပြီးမှ မေရီ ရှက်နေမိပါသည်။
 “ခိုင် က မေရီ အရှက်ပြေစေရန် ...
 “မမ လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ် မေရီ”
 “ကျေးဇူးပဲ မမ”
 မေရီနဲ့မေခိုင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတော့ ကိုလှစိန် ဂန့်ခေါ်ငြိမ်း။

“ခင်ဗျားပုံစံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟဲဟဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ”

“မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားပုံစံက လဒ်ကြီး အစာရှာသလိုဖြစ်နေတဲ့ ပေါက်နေလို့”

တိုလှစိန်မျက်နှာ ချုံ့မဲ့သွားပါသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ”

“မလောပါနဲ့ ကိုလှစိန်ရယ်”

တိုကို့စကားကြောင့် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရေဘင် က ...

“မေခိုင်လဲ ဝိုင်းပို့ပေးထားတာပဲ ကိုလှစိန်ရယ်”

တိုလှစိန် က လာနေတဲ့ဆိုက်ကားကို လမ်းဖယ်ပေးရင်း ...

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ကျုပ်က မေရီအကြောင်းကို ပြောနေတာဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီတစ်ခါ ဘုံကထိန်ပြိုင်ပွဲဝင်ရင် ဘာအရုပ်ချိုးရင်ကောင်းမလဲလို့ ခင်ဗျားကို အကြံဉာဏ်တောင်းတာ စာရေးဆရာ”

“ဪ ... ဒါလား”

“အော်ဒါမမှာဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်မှာ”

ပြောတာကတစ်မျိုး၊ ကြားတာကတစ်မျိုးဖြစ်နေတာကြောင့်
ကိုကို ရယ်မိပါသည်။ သုံးယောက်သား အလှူခံမဏ္ဍပ်ဆီလျှောက်
လာနေရင်း လမ်းမှာ DJ ညိုကြီးတို့နဲ့တွေ့ပါတယ်။ DJ ညိုကြီးရယ်
စပ်စပ်သုံးယောက်ရယ်က စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကိုင်ရင်း အငြင်း
နေကြပါတယ်။

“ဟဲ့ အတိတ်က ‘ပန်းဆိုးတန်းသို့ခြေတစ်လှမ်း’ ”

အကြီးမမြတ်မြတ်ဆွေရဲ့ စကားကြောင့် မညိုကြီး က ...

“ပန်းဆိုးတန်းဆိုတော့ အတော်ပဲ၊ ကိုလှစိန် ...”

မညိုကြီးက သူတို့သုံးယောက်ကိုမြင်တော့ အားရဝမ်းသာ
လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ...

“ဒီအတိတ်လေး ကောက်ကြည့်ပါလား၊ ဒီစာရွက်က သိပ်
တာ၊ မနေ့က မအုန်းသန်းတောင် သုံးရာဖိုးရသွားတယ်တော့”

မညိုကြီး စကားကြောင့် ရေဘင် က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“နင်တို့ ဒီအလုံးတွေပဲ အာရုံရောက်၊ နင်တို့စာရွက်ထဲက အတိတ်
စိမ်းလို့ အဲဒီခြေတစ်လှမ်းက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဖာတန်းက စာကမ်း
လို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပဲလိုတာလို့ပြောတာ”

ရေဘင် စကားကြောင့် မြတ်မြတ်ဆွေ က ...

“သေနာကျကြီး လူကိုများ ပိုးစိုးပတ်စက်”

“အေးလေ၊ သူသာ သေမင်းသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းနေတာ”

ဝိုင်းပြောကြတဲ့စကားကြောင့် ရေဘင် က တဟားဟားရယ်
ရင်း ...

“ဟဲ့ သေမင်းကို ငါ သွားလို့မရဘူး”

“အံ့မယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့ခြေလှမ်းကယိုင်နေလို့ သေမင်းမံတွင်းဆီ
မရောက်ဘဲ ဟိုကျွေလိုက်၊ ဒီကျွေလိုက်နဲ့ သေမင်း ဖမ်းမရဖြစ်နေ
တာ”

သူတို့ကိုကျော်လာရင်း ...

“ခုနကစကား ဆက်စမ်းပါဦး၊ ဘာအရပ်ချိုးမလဲ၊ ဘယ်လိုပြိုင်ပွဲ
ဝင်မလဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး စာရေးဆရာရဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ကားက ဘာကားလဲ၊ သစ်တင်တဲ့ကားမျိုးလား”

“အဲဒီကားလိုလဲရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုပက်လက်ကား ရရင် ကားရဲ့နောက်ပိုင်း
အစွန်းမှာ မြို့ရိုးပြာသားလို ဘုံစုနစ်ဆင့်ထားမယ်ဗျာ”

“ဟာ ဂွတ်အိုင်ဒီယာပဲဗျ”

“အဲဒါကြောင့်လဲ စာရေးဆရာဖြစ်တာပေါ့ဗျ၊ ဒါနဲ့ ဒီအရပ်တို
ဘယ်သူမျိုးတာလဲ၊ ခင်ဗျား မျိုးမှာလား”

“ဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ
ကိုမိုးနဲ့ပေါင်းပြီးလုပ်ရမှာပဲ”

ကိုကိုကြီး စကားကြောင့် ကိုလှစိန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့-

“ကိုမိုးက ပန်းချီသမားဆိုတော့ သူလဲ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မှာ
ပေါ့”

သူတို့သုံးယောက် မဏ္ဍပ်ထဲဝင်တော့ ဥက္ကဋ္ဌက ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူတို့ သွပ်ပုံးလေးရပ်ကွက်ကတော့ ကျွဲရုပ်
ကြီးမျိုးထားတာ လှမှလှဗျာ၊ ကျွဲရှေ့နှုတ်ချောင်းကွေးပြီး ရုန်းထွက်
နေတဲ့ပုံက ကောင်းကင်ကို ပျံတက်တော့မလားအောက်မေ့ရတယ်
ဗျို့”

သွပ်ပုံးလေးဆိုတော့ ကိုလှစိန် မခံချင်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီ သွပ်ပုံးလေးရပ်ကွက်ရဲ့ ဘုံကထိန်ဦးစီးဦးဆောင်
က သတ္တု ကိုယ်တိုင်လေ။

“ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကို ပြီးအောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလို့လဲ”

“မြန်မာ့အလှ၊ မြန်မာ့အမွေ၊ မြန်မာ့စိတ်ဓာတ်”

“မောင်လှစိန်ရယ် ပြောမယ့်အရေးကို ...”

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ရယ်သည်။

“ခမ်းနားတောက်ပတဲ့မြို့ရိုးပြာသာဒ် ဘုံခုနစ်ဆင့်ကို ကျုပ်တို့
လူတွေပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်အောင် လုပ်ပြမှာဗျ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွားပါ
တယ်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

“အိမ်ကိုကြီး ညီလေးကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား”
 တင်မောင်မောင်တင်က ငိုတော့မလို ပြိုတော့မလိုမျက်နှာနဲ့
 ပြောတော့ သတ္တုရဲ့ တပည့်ကျော်နစ်ဦးထဲက တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပုံပျက်
 က ...
 “မင်းအာစရိ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်နဲ့လေ၊ ပုံပျက် သိတယ်
 ပုံပျက် အဆင်ပြေအောင် အာစရိ သိအောင်ပြောပြပေးမယ်”
 သတ္တု က မာဖီးယားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လို ခူးချိတ်ထိုင်ပြီး
 တင်မောင်မောင်တင် တိုက်တဲ့ ဘီယာပုလင်းကို ပုလင်းလိုက် ဆွဲ
 သောက်နေပါသည်။ ပုံပျက်ရဲ့ ညီဖြစ်သူ ပန်းပျက် က အလိုက်သိန္နာ
 အလူးကြော်တစ်ခုကို ခွံ ကျွေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ ရေဘင်နဲ့ပစ်က သူတို့ဆရာလှစိန်နဲ့
 ပြီး မေရီ ကို ခိုးပြေးဖို့ကြိုးစားနေတယ်လို့ သတင်းရတယ်”
 “ဘာ ... မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”
 ပန်းပျက် က ပုံပျက် ကို မင်းပြောလိုက် အမူအရာနဲ့ ကြည့်
 ...
 “အဲဒီရုပ်ကွက်ထဲကသတင်းကို လိုချင်ရင် အတို့အထောင်
 ခုနီးမောင်ဆီသွား ...”
 “သေချာတယ်နော်”
 “သိပ်သေချာတာပေါ့ အာစရိရာ”
 “အစ်ကိုကြီး ...”
 “ဟာ ဒီကောင်က တစ်မှောင်ကွာ၊ မင်းစိတ်ချ၊ ဝါညီမ မင်းရင်ခွင်
 ဆဲ ရောက်ကိုရောက်စေရမယ်၊ တင်မောင်မောင်တင် ... တောက်...
 အရေးထဲ ဒီကောင်နာမည်က တစ်မျိုး”
 တင်မောင်မောင်တင် ဆိုတာ သွပ်ပုံးလေးရုပ်ကွက်မှာ သံဖြူ
 ချပ်ရေပုံးလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ၊ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ
 အချမ်းသာမှုဖြင့် ယောင်ဝါးလျှောက်လုပ်နေသူ၊ ဒါပေမယ့် သတ္တု
 အလိုချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခွန်းပဲ၊ သတ္တုရဲ့ ငယ်မွေးကျွန်ယုံတော်
 ...
 “မင်းတို့ လှစိန်နဲ့ အပေါင်းအဖွဲ့တို့ရဲ့ သတင်းကို မျက်ခြည်ပြတ်

ရွှေဘယ်အောင်

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ထာဝရဓမ္မာရုံဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဆယ့်နှစ်ရာသီ အလှူကောက်ခံတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုလိုတာလား”

ဦးဖေသန်းက ကိုကိုဘကြီးဆိုတော့ အရေးပေးပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရ၊ ထာဝရဆိုတာ ဘုရားရဲ့တရားတွေကို တည်မြဲရှင်သန်တဲ့အထိကို ဆိုလိုတာပါ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ထာဝရနှိပ်စက်နေတဲ့ ကိုဖေသန်းရဲ့အသံဆိုလိုတာလားလို့”

အဲဒီလို အသေးအမွှားတွေ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ ဘကြီးအဖေမယ့် ဘကြီးက ရေဘင်နဲ့တော့ တော်တော်ကိုတည့်သည်။ လူသိသပ်နှစ်ယောက် ပေါင်းမိတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။

ရေဘင်နဲ့ဘကြီးလမ်းအတူလျှောက်ရင်း မိန်းမလျှာ ထွင်လှိုင်နဲ့ လမ်းမှာဆိုတော့ ရေဘင် က ...

“ဟဲ့ အချောတကောက် လည်စလုတ်ကြီးခပ်ကြီးကြီးနဲ့ လည်လှည့်ပြီး မီးရှို့ပြီးလို့ အထုပ်ကြီးနဲ့ပြန်လာသလား”

ထွင်လှိုင်လှိုင် က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ...

“မှင်စာသရဲမကြောက်လဲ မသာရေဘင် ဖင်တုန်ချင်၊ လည်ကိုနင်း သောက်ကုမြင်း ...”

ထွင်လှိုင်လှိုင်က ဤသို့ဆိုတော့ ဘကြီးက ကောက်ကာက စာချိုးပါ၏။

“အရပ်ကရှည် ပဲလင်းမြွေ၊ အသားမည်းမည်း အခြောက်သရဲ” ထွင်လှိုင်လှိုင် ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ ဘကြီးကို အဲဒီဦးနဲ့ မေခိုင် ကုန်းချောပါတော့သည်။

“ညည်းမို့လို့အေ ကပ်စေးကလဲနဲ့၊ လူ့ဂ္ဂစာကြီးကို အိမ်ပေါ် ခေါ်ထားရတယ်လို့”

“ဒါကတော့ ကိုကိုဘကြီးကို အထွင်ရဲ့”

မေခိုင်စကားကြောင့် ထွင်လှိုင်က မဲ့ကာရဲ့ကာနဲ့ပြောပါတော့သည်။

“ခြေနှစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးအေး၊ ပြီးတော့ စားလိုက်သောက်လိုက်တာ မဆုံမပြီဆို”

“အထွင်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပဲကြားနေရတာပေါ့အေး၊ နင့်ယောက်ျားကလဲ အခု တစ်ခါ စာမရေးဘူးဆို၊ ဟို ... လှစိန် ဆိုတဲ့ ကုလားအုပ်မီးဖုတ်ထားကောင်နဲ့တွဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် အနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင် ... အထွင် သိတယ်”

“အထွင်မသိတာ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကိုယ်တော်တို့တွေက အထွင်ကို ညည ...”

“ဘာလဲဟင် ...”

“အိပ်မက်ပေးတယ်ပြောတာပါ အိုင်ရယ်”

ဘေးမှာနားထောင်နေတဲ့ အကိုအထောင်အုန်းမောင်ကလည်း အစွမ်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ် မေခိုင်ရဲ့၊ ရေဘင်တို့၊ လှစိန်တို့နဲ့ပေါင်းတာ စာဆရာအတွက် စီးပွားပျက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေဘင် ဆိုရင် အလုပ်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်သောက်နေတာ၊ သူ့မိန်းမက စီးပွားရှာတဲ့သူလေ၊ ဘာထူးလဲ၊ ကိုယ့်စိန်ဆိုရင် ဘဏ်တိုးနဲ့အဆောင်လခနဲ့ သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေနေတာ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ကိုယ့်လက်လှုပ်မှ ကိုယ်စားရတာ၊ အခုကြည့်၊ ဘကြီးဆိုတဲ့ ဒီလူကြီးကို ဆေးခန်းပို့ရ၊ ဟိုပို့ရ ဒီပို့ရနဲ့ စာရေးချိန် ဘယ်မှာလဲ၊ နောက်ပြီး ဘုံကထိန်မှာလဲ ဆရာက ပါလိုက်တာတယ်”

သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပါတယ်။

“ဒါခြေအနေကတော့ မလွယ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး”

ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်က ရေကန်မှာ ချိန်းတွေ့ကြရင်း မေရီ ကိုလှစိန်ကို ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေရီ”

“ကိုကိုက တင်မောင်မောင်တင် ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပေးစားဖို့ အားထုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဟာကွာ ...”

ကိုလှစိန်ရဲ့ စိုးရိမ်သွားတဲ့ဟန်ပန်ကြောင့် မေရီ က မျက်စောင်းနီရင်း ...

“တကတဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“မေရီလေးရယ် အစ်ကိုကြီးက မေရီတစ်ယောက်တည်း ချစ်ဖူးတာ”

“သွားပါ။ ဒါဆိုရင် မနှင်းအေးနဲ့တုန်းက ...”

ကိုလုစိန် ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ...

“အဲဒီတုန်းက အစမ်းမောင်းကာလ၊ လိုင်စင်နက်ကြီးပါ လေးရယ် ...”

“ဟွန်း ... ပြောတတ်လိုက်တာ”

“ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ မေရီ”

ကိုလုစိန်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ မေရီလက်သန်းကိုကိုင်ချင်မယ့် မေရီ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မထိတထိ လှမ်းကိုင်နေတော့ မေရီတော်တော်အမြင်ကတ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ အကြံရသွားပါသည်။ မေရီ ကိုလုစိန် ခြေထောက်အောက်ကိုကြည့်ကာ ...

“ဟင် .. မြွေလားမသိဘူး”

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ”

ကိုလုစိန် ကြောက်ပြီးဖက်မယ်ထင်လို့ သူမကပြောပေမယ့် အာကသူရဲကောင်းကြီးက မကြောက်တဲ့အပြင် မြွေလိုလိုသဏ္ဌာန်တူတဲ့ အုန်းဆံကြိုးကြီးကို မြေကြီးထဲကဆွဲထုတ်ပြီး ရမ်းကာ ...

“ဟား ဟား .. အုန်းဆံကြိုးကြီးပါ မေရီရယ်”

မေရီကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးပေမယ့် မြွေတို့ ဘာတို့မကြောက်

မေရီ က ကိုလုစိန်လက်ထဲက အုန်းဆံကြိုးကို လှမ်းယူကြည့်

“မြွေအတိုင်းပဲနော်၊ ဟင် .. တီကောင် .. အောင်မလေးတော့”

မေရီ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကိုလုစိန်ကို အားကုန်ဖက်ထားပါသည်။ ကိုလုစိန်က တဟားဟားရယ်ပြီး ...

“မြွေတော့မကြောက်တတ်ဘဲ တီကောင်မှ လာကြောက်နေရမေရီလေးရယ်”

မေရီက ရှက်ရှက်နဲ့ ကိုလုစိန်ကိုဖက်ထားရင်း ...

“မေရီ ... မေရီတပည့်တွေဆီက ကိုကိုတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေ ခိုင်းထားတယ်”

“ဟေ့ကောင် လုစိန် မင်း ငါ့ညီမကိုလွှတ်”

အနားနားက ဟိန်းထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သားက သွားကြပါတယ်။ သတ္တုနဲ့ အပေါင်းအပါတွေက ကန်ပေါင်ရိုးမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခါးထောက်ကြည့်နေပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ညီမကို လွှတ်စမ်း”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက ငါ့ကိုဖက်ထားတာ”

သတ္တု ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ မထူးပြီမို့ ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါ့ညီမကိုလွှတ်လိုက်ကွာ”

“မေရီလေး ခဏလွှတ်ပေးလိုက်၊ ယောက်ဖစကားကို နား

ထောင်တဲ့အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီး ပြန်ဖက်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း နောက်ဆုတ်”

သတ္တုစကားကြောင့် ကိုလုစိန် နောက်ကိုကြည့်ပြီး ...

“နောက်ဆုတ်လို့တော့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“နောက်ဆုတ်ရင် ငါ ရေထဲကျသွားမှာပေါ့”

“ဪ ... မင်းက ငါ့ကို ပမာမခန့် ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ညီမကို ဆွဲခေါ်ခွင့်”

ပုံပျက်နဲ့ပန်းပျက် က ဒီဇာတ်ထုပ်မှာ လူကြမ်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမှာမို့ ရုပ်ရှင်ကားထဲကလူဆိုးတွေလို အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ကို ဝင်ဆွဲပါတယ်။ သို့ပေမယ့် မေရီနားရောက်ခါနီးမှ ခုနက ဒေါ်မုန့်ဟင်းခါးရောင်းဖို့ခွတ်ပိုင်းထားတဲ့ ငှက်ပျော့ပင်ပိုင်းကို တက်နင်းကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ကာ ခိုက်ထိုးသလိုအဖြစ်၊ မေရီ ကလည်း ကိုယ်လေးကို ယဉ်းအရှောင် ...

“ဟား ဟား ကျပြီ ကျ ... ကျ...”

“ဝုန်း”

ရေထဲကို နှစ်ယောက်သား ဝရန်းသုန်းကား ကျသွားတော့

သတ္တု အတော်တင်းသွားပါတယ်။

“နမပေးတွေ ပြောလိုက်ရင်တော့ အရေခွံဆွဲခွာပြီး အသားကို ဆုတ်သီးနဲ့ဖျန်းမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ တင်..မောင်မောင်..တင်..”

တင်မောင်မောင်တင် က သတ္တု လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ ကိုလုစိန်ကို အက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ ပြေးသွားသည်။

“ကျား ...”

“ဝုန်း”

ကိုလုစိန်နားရောက်ခါနီးမှ သစ်ကိုင်းနဲ့မလွတ်ဘဲ နဖူးကိုရိုက်မိကာ သူလည်း ပုံပျက်နဲ့ပန်းပျက်နောက်ကို လိုက်သွားပါတယ်။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့လူတွေကို ...”

လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး ဒေါသကြီးထွက်ပြနေတဲ့ သတ္တုကြောင့် ဆိုလုစိန်က ...

“သူငယ်ချင်း ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူးလေ”

“မခေါ်နဲ့ လုံးလုံးမခေါ်နဲ့”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ သတ္တုက အော်ပြီး ...

“နင် တက်ခဲ့စမ်း မေရီ ဒီကုလားအုပ်ကြပ်တိုက်ထားတဲ့ ဒီထောင်ကို နင် ဘာကြည့်ကြိုက်တာလဲ”

“လည်စိ”

မေရီအပြောကြောင့် ကိုလုစိန် သူ့လည်စိကိုစမ်းကြည့်တာ

စပ်ပြီးပြီး။

“ယောက်ျားမှန်ရင် လည်စိကြီးရမယ်ဆိုလို့...”

“အေး ကြီးစေရမယ်၊ နင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး အပြင်မထွက်စေရဘူး၊ နင့်ကို ကထိန်ပွဲပြီးရင် တင်မောင်မောင်တင်...၊ သောက်ကောင် နာမည်ကလဲ ရှည်လိုက်တာ၊ ဒီကောင်နဲ့ပေးစားမယ်၊ လာ လိုက်ခဲ့”

“ခဏလေး ကိုကို”

“အေး...”

သတ္တု က ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိပြီးမှ ...

“အခုချက်ချင်း လာခဲ့”

မေရီက ဟန်းနီးမွန်းအပန်းဖြေထွက်တဲ့စတိုင်နဲ့ ကိုလုစိန်ကို ဖလှိုင်းကစ် လုပ်ပြပါတယ်။ ကိုလုစိန်ကလည်း ထို့အတူ ...

“နင်တို့နော် ... ဟင်း ဟင်း”

သတ္တု တပည့်ကျော်ကြီးတွေက ရေထဲက ကုန်းတက်လာကြသည်။

“ဒါ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူး ကိုလုစိန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စာရေးဆရာ”

ကိုမိုးက ဝါးတွေနဲ့ ဘုံခုနစ်ဆင့်ကို အရပ်ချိုးနေပါပြီ၊ အခုတော့ ဘစ်ဆင့်တောင်မပြီးသေး။

“ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ကျွန်တော် ညက အိပ်ရာထဲမှာ ...”

“ဟေ့လူ ...”

“ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဗျ၊ ကြိတ်ပြီး စကားများကြတယ်၊ မေခိုင် အစက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီကိစ္စတွေ ရေဘင် သိတယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ ရေဘင် တွေးပြီ”

ပညာရှိသူထာဘီ ရေဘင် က စတိုင်ကျကျ ခါးတောင်းကျွန်ုပ်ရင်
ဝါးတွေကိုနှာနေရာမှ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အတွင်းရန်သူတွေရှိနေပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်နဲ့ အုန်းမောင်”

“ဟေ ...”

ကိုမိုးကြီး လုပ်လက်စကို ခဏရပ်ပြီး နားထောင်ပါတယ်။

“ကျုပ်လွှတ်ထားတဲ့ ဂျီသားတွေအရ ...”

“ဆတ်သားတွေပြောစမ်းပါ ရေဘင် ရာ”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်နဲ့အုန်းမောင်က သတ္တု လွှတ်ထား
တဲ့ အတွင်းသူလို့၊ ဒါပေမယ့် မေရီရဲ့ချာတိတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို
လာပြောတယ်၊ မေရီကို အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ပေးမထွက်တော့တူးတဲ့ဗျ”

“ဟာဗျာ ...”

ကိုလှစိန်အသံကြီး ညောင်နာနာနဲ့ထွက်လာပါသည်။ ထိုင်လိုက်
ထ၊ လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ပုံကြောင့် ကိုကိုက ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ”

“လွမ်းနေတာလေဗျာ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ရေဘင် က ...

“ခင်ဗျားလွမ်းတာ ငှက်ကြီးဝန်ပို ကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ပုံစံပဲ၊ ငြိမ်

ငြိမ်ထိုင်နေပါဗျာ”

ကိုလှစိန် ပြန်ထိုင်နေရပါသည်။ ရေဘင် က ကိုကိုကြီးကို ကြည့်
တာ ...

“ဒီပွဲက ထရိုဂျင်စစ်ပွဲလို ဗျူဟာခင်းရမယ် စာရေးဆရာ”

“ဘာတွေစစ်ပွဲဖြစ်နေလို့လဲ”

“လာ ဘကြီး”

ဘကြီးကို ရေဘင် က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုဆိုကာ နေရာပေး
သည်။ ဘကြီးက ထိုင်ရင်း ...

“ငါလဲ ညနေ ရွာပြန်မလို့ မင်းတို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဟ ... မြန်လှချည်လား ဘကြီးရား၊ ကထိန်ပွဲပြီးမှ ပြန်ပါလား”

ဘကြီး ရေခွေးကြမ်းငှဲသောက်ရင်း ...

“မဖြစ်ဘူးကွ၊ မင်းအတွား မယ်လှ တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ
ဘူး ငါမရှိတုန်း ကိုရိုးယားကားတွေကြည့်ပြီး မော်ဒယ်လ်ရှိုးလျှောက်
နေမှ ထိန်းရခက်နေဦးမယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ဘခုခေတ် အဘိုးကြီးတွေက ခပ်ကဲကဲ ဆို
တော့ ...”

“ခွေးမသား ရေဘင် ...”

ဘကြီး ဆဲတော့ အားလုံး ရယ်ကြမိသည်။ ဘကြီးက ...

“နေပါဦး”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဘကြီးရဲ့”

ရေဘင့်စကားကြောင့် ဘကြီးက တုတ်ကောက်နဲ့ ရေဘင့်ခေါ်
ကို ရိုက်သည်။

“ခုနပြောတဲ့စကားလေး ဆက်ကြပါဦး”

ရေဘင် က ကိုလှစိန်ရဲ့ပြဿနာကို ချတော့မပြဘူး၊ ပါးစပ်
ပြောပြပါတယ်။

“အဲဒါပဲ ဘကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆုပ်လုပ်ရမလဲ”

ဘကြီးက ပြုံးသည်။

“ကဲ ဝမ်းသာတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

“ခုနက နောက်ဖေးမှာ မေခိုင် ချော်လဲတာ ခေါင်းပေါက်သွား
တယ်၊ တံတောင်ဆစ်လဲစုတ်သွားတယ်”

“ဗျာ ... ဟာ ဘကြီးဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမချော်လဲတာ ကျွန်တော်
က ဝမ်းသာရမလား၊ မဖြစ်ဘူး ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“နေပါဦးဟ၊ ငါ့စကားဆုံးအောင်နားထောင်ဦး”

“အေးလေဗျာ၊ ဘကြီးစကားလဲ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး”

“အဲဒါ အကွက်ပဲ”

ဘကြီးစကားကြောင့် ကိုမိုးက လှမ်းပြောသည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ ဘကြီးရ”

ဘကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ရယ်သည်။

“မင်းတို့ပြဿနာတွေ ရေဘင့်ဆီက ငါ ကြားပြီးလို့တမင် မင်း
ဘို့ဆီ လာတာ၊ မင်းတို့ကိစ္စကို အညှောင့်ထုတ်တာ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်နဲ့
အုန်းမောင် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“ဒီလိုလုပ် ...”

ဘကြီးက အစီအစဉ်တွေဆွဲပြပါတယ်၊ ဘကြီးဗျူဟာက အကွက်
ခွဲလောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ...

“ဟာ ဘကြီးရ ကျွန်တော်နဲ့မေခိုင်က ...”

“ခဏလေးပဲ ငါ့တူရာ”

ကိုလှစိန်ကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ကျုပ်ကိစ္စအတွက် ဒီလောက်တော့ ကူညီဗျာ၊ ဟုတ်လား”

“ရေဘင် ... မင်းက ဟိုဘက်ခြမ်းကို အပီလုပ်”

“စိတ်ချ၊ သွပ်ပုံးလေးအဖွဲ့က ကျွန်တော့်လူတွေချည်းပဲ”

“ကဲ ငါ့တူ မင်း အရင်ပြန်”

ကျွန်တော် ကိုလှစိန်အတွက် ရင်ကော့လို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုရဲ့၊ မေခိုင်မှ ရန်မဖြစ်ဖူးတာ”
 မေခိုင် က နုနု ခလုတ်တိုက်ထားလို့ မမြောက်သေးတဲ့သွေးတွေ
 ကို အသာစမ်းရင်းပြောသည်။
 “အရက်ပြန်ပုလင်း သေချာထောင်ထားနော်၊ အဲဒါမှ အနာထ
 လောလောလတ်လတ်လို့ထင်ရမှာ”
 မေခိုင် က ကြိုတ်ရယ်သည်။
 “ကဲ စ၊ တော့လေ ငါ့မိန်းမကလဲ ...”
 “ဟီး ဟီး”
 မေခိုင် က ရန်ဖြစ်ဟန်ဆောင်ခိုင်းကာမှ ရယ်နေတာကြောင့်
 ကိုကို စိတ်အတော်ညစ်သွားပါတယ်။
 “မလုပ်တတ်ဘူး ကိုကို”

“ဟာ မိန်းမကလဲကွာ၊ မုခ်သွင်း”
 “သွင်းတတ်ဘူး”
 “ဟိုတစ်ခါ ကိုကို သွင်းပေးတယ်လေ”
 “ဟိုကိုနော် ...”
 “ဪ... မိန်းမကို စာအုပ်ထဲကအမူအရာကို သွင်းပြတာလေ”
 မေခိုင် က မျက်စောင်းထိုးရင်း မျက်လုံး ခဏမှိတ်လိုက်ပါသည်။
 “ဟာ ထင်တာကို တိုတိုဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသံကို ကီးမြင့်
 ထိုးရင်း ...”
 “ကျွန်မက မိန်းမလေ၊ ရှင်က အလုပ်မလုပ်ဘဲ လမ်းသလားနေ
 ဆင် ရှင့်ကိုယ့်ရှင် ...”
 အရေးထဲ မေခိုင် က နာမည်မေ့နေတာကြောင့် ခပ်တိုးတိုး
 ဆက်ပေးရသည်။
 “ကုဋေရှစ်ဆယ်”
 မေခိုင်က နားစွန်နားဖျား ကြားကာ ...
 “ကုဋေခြောက်ကျပ်သုဋ္ဌေးသားများမှတ်နေလို့လား”
 “မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါတယ် လုပ်လိုက်ရ ...”
 ဘေးအိမ်ကလူတွေ အံ့သြသွားပါသည်။ ရေဘင် ကလည်း
 မိမိ DJညှိကြီးကို သူ့မိန်းမကတစ်ဆင့် ကိုကိုကြီးတို့ဘေး မလှ
 ချိန်ကို အကြွေးကောက်ခိုင်းထားတဲ့အချိန်၊ ကံကောင်းချင်တော့

စပ်စပ် အကြီးဆုံး မြတ်မြတ်ဆွေကလည်း ရောက်တဲ့အချိန် ကွယ်

“ဒီလင်မယားတွေ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

ညိုကြီးစကားကြောင့် မြတ်မြတ်ဆွေကလည်း ...

“ဒီလောက်အေးတဲ့လင်မယား ဘာဖြစ်ကြပါလိမ့်၊ ဟော အသံ ...”

သူတို့ နားစွင့်နေကြပါသည်။

“ဘာအကျိုးမှမပြုဘဲ ကိုယ့်တူအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ထမင်းစား တော့ ရွာထဲ ပြဿနာလိုက်ရှာတဲ့ ရှင်ဘကြီးကိုလဲ ကျွန်မ မသတိ တော့ဘူး”

“မင်း ဘာပြောတယ်ကွ၊ ငါ့ဘကြီးက ငါ ဒီဘဝရောက်အောင် ကျောင်းထားပေးထားတာကွ”

“ရှင်ကို ကျောင်းပဲထားပေးပေး၊ ထောင်ထဲပဲထားပေးပေး တာကြီးကို ဒီမှာမထားနိုင်ဘူး”

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“မိုက်ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗိုင်းနာမ ...”

ကိုကိုက ရယ်ရင်း လက်ထဲက ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ နံရံကို အ ကုန်ပေါက်လိုက်သည်။ မေခိုင်က မရယ်မိအောင်ထိန်းရင်း အော် တော့သည်။

“အား သေပါပြီ၊ ရှင် ... ရှင် ...”

ဒုန်းခိုင်းဝုန်းခိုင်းအသံတွေကြားရပြီး မေခိုင်ရဲ့အသံပြကြီးနဲ့ အော် အသံကို ကြားရပါသည်။ မေခိုင်က နဂိုပြောထားတဲ့အတိုင်း ကြီးနဲ့အော်ပါတော့သည်။

“တော်ပြီ ရှင်နဲ့ မပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ သတင်းကြားတဲ့အတိုင်း အဟာမကို ပေါင်းချင်လို့ ကျွန်မကိုရိုက်တာမဟုတ်လား”

“မင်း ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ”

“ကွာမယ်၊ အခုကိုကွာ ...”

“အေး ...၊ မင်းကို ငါ မနှင်ဘဲ မင်းသဘောနဲ့မင်း ဆင်းသွားတာ ပြီးတော့မှ အိမ်ပေါ်တက်မလာနဲ့”

“ဒီမှာကိုကိုကြီး ...၊ မေခိုင်တို့က ပြတ်ပြီဆိုရင် အီးတောင် အစ်တုံးပဲပါတယ်၊ ရှင် ကျွန်မဖို့လိုက်တဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက် တံထိုးဖို့ပြင်ထား”

အသံတွေရဲ့ပီပြင်မှုကြောင့် မညိုကြီး မျက်လုံးပြူးရပါသည်။

“ဟဲ့ တားကြပါဦး၊ သွား ကိုလှစိန်ကိုသွားခေါ်၊ ကိုလှစိန် ပြော ခင် ရလောက်တယ်”

မြတ်မြတ်ဆွေကလည်း ဒီသတင်းကို ဖောင်ပိတ်အမီ အရင် နှုတ်ဆုံးဖြန့်ဖို့အတွက် လစ်ဖို့ကြံစည်နေပါသည်။

“ဟော ... ကိုလှစိန်တို့အုပ်စု ရောက်လာပြီ၊ ကိုကိုကြီး သိကြီး

ငါ ပါလာလား”

မြတ်မြတ်ဆွေ သွားခါနီးမှ နောက်ဆုံးပိတ်သတင်းလေး ကြား
ချင်နေတာနဲ့ ခဏစောင့်နေလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ပေါ်ကနေ ပထမဦးဆုံးဆင်းလာသူက အဝတ်အိတ်ကိုကို
ပြီး အကျီလက်မောင်းတစ်ဖက် စုတ်ပြီနေတဲ့ မေခိုင်။ ဆံပင်က ဖိနိ
ဖားယား။ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရုံး၊ တံတောင်ဆစ်မှာလည်း ဒဏ်ရ
နဲ့၊ ကိုလှစိန်တို့အုပ်စုနဲ့ ခြံထိပ်မှာဆုံတော့ ...

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ မေခိုင်ရယ်”

မေခိုင် က ကိုလှစိန်ကိုမြင်တော့ ဒေါသပိုဖြစ်သွားပုံနဲ့ ...

“ရှင်တို့လဲ အလိုတူအလိုပါ”

“ဟဲ့ ငါတို့က ဘယ်ကပါလာရတာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူးလို့ထင်နေလို့လား ကိုလှစိန်၊ ရှင်တို့အချင်းချင်း
ပြောနေကြတာ ကျွန်မ အကုန်ကြားပြီးသား၊ ရှင် ကျွန်မယောက်ျား
နောက်မီးလင်းတဲ့ကိစ္စ ရှင်တို့အုပ်စု မြှောက်ပေးတာအကုန်သိတယ်”

မေခိုင်စကားကြောင့် မြတ်မြတ်ဆွေက မညိုကို ...

“ဒါကြောင့်မို့ မေခိုင် ပေါက်ကွဲတာကိုး၊ အေးလေ ... ကိုလှစိန်
ကလဲ လူကြီးဖြစ်ပြီး ...”

“သမီးရယ် စိတ်လျှော့လိုက်ပါကွာ”

“ရှင်ကြီးလဲ ကျွန်မကို ဆုံးမစရာမလိုဘူး၊ လူများအိမ်မှာ သထာ

...မသိ၊ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ စားချင်တိုင်းစား၊ လူလိုမသိတဲ့
ဆိုးကြီး ...

“နင် ... နင်နော် ...”

အဘိုးကြီးကို ထိန်းရ ဆွဲရပါသေးသည်။ ကိုကိုက အိမ်ပေါက်ဝ
နေ ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ ...

“ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဒီမိန်းမကို လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ရွံလွန်း

...”

မေခိုင်က တောက်ခေါက်ပြီး အထုပ်ဆွဲထွက်သွားတော့ မညို

...

“ဟဲ့ မြတ်မြတ်ဆွေ မေခိုင် ကို လိုက်ဆွဲပါဦးတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

မညိုနဲ့ မြတ်မြတ်ဆွေ မေခိုင်နောက်လိုက်ပြီး အတင်းချောမော
ခဲ့ပါတယ်။

“ဒီလို လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကို မေခိုင် အရှုံးဆုံးပဲ”

“သေချာလို့လား မေခိုင်ရယ်”

“အေးလေ၊ စုံစမ်းကြည့်ပါဦးဟယ်”

မညိုနဲ့ မြတ်မြတ်ဆွေတို့ရဲ့ စကားကြောင့် မေခိုင်က မျက်လုံးထဲ
ကို ပရုတ်စီသုတ်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ မျက်ရည်က ဝါခနဲ ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ သူကိုယ်တိုင်ဝန်ခံထားတာ”

မျက်ရည်တွေသုတ်နေစဉ်မှာ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်းနဲ့တိုးပါတော့တာနဲ့
“ဟယ် အိုင် ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

မြတ်မြတ်ဆွေ က သတင်းထူး သတင်းဦး ပြောချင်လွန်းလို့
လူရှာနေတာနဲ့ ကွက်တိ။ မြတ်မြတ်ဆွေက ပြောပြလိုက်၊ အဲဒီအိမ်မှာထားပြီး သူ့ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း၊ ကိုလုစိန်
က ငိုလိုက်နဲ့ သဖြစ်အပျက်တွေဆုံးတော့ ထွဋ်ထွဋ်က ထဘီမထင်ဘဲ
မကား ...

“ယောက်ျားတွေများ ဖောက်ပြန်တတ်လိုက်ကြတာတွေ
ဖောက်ပြန်ဖို့ လူမရှိရင် ဘဲဥကြက်ဥ ဖောက်ပြီး ရောင်းစားမယ့်
တွေ၊ အိုင် ဝမ်းမနည်းနဲ့ အလှိုင်ရှိတယ်၊ အခု ဘာလုပ်မယ်စဉ်း
လဲ၊ ဒဏ်ရာတွေကလဲဟယ် ...”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်းက ဒဏ်ရာတွေကို မသက်မသာကြည့်ဘဲ
မေခိုင် က နှုတ်ခမ်းစေ့ရင်း ငိုပါတော့သည်။

“မေခိုင် အမေဆီ မပြန်ချင်သေးဘူး၊ မေခိုင် ဒီရပ်ကွက်မှာ
မနေချင်ဘူး”

“ဘယ်ထွက်သွားမလို့လဲ မေခိုင်ရယ်”

မေခိုင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပုံနဲ့ ...

“မေခိုင်နဲ့သိတဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
ကောင်မလေးအိမ်မှာ သွားနေချင်တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ သူ့အစ်ကို
သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာတဲ့”

“ဘယ်ဆိုင်လဲ”

“ရွှေလက်ရာ”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ သတ္တု ဆိုတာ သူ့လူ၊ မေခိုင်
အဲဒီအိမ်မှာထားပြီး သူ့ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း၊ ကိုလုစိန်
ကောင်းကြောင်း မေခိုင်က သွေးပူပူနဲ့ပြောမှာပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဟို
ကောင်မလေး ကိုလုစိန် ကို စိတ်နာနိုင်သည်။

“ညီမလေး ဘာမှမပူနဲ့၊ သူ့အစ်ကို သတ္တုနဲ့ အလှိုင်နဲ့က
ဆုတ်တုတ် အကျိုးတူတွေ”
ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်း စိတ်ထဲမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ လုစိန်ရာလို့
ဦးပါးနေခဲ့ပါသည်။

“နိမ့် မျက်စိမှိတ်ပြလိုသာ ငါက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာ လှစိန် သူငယ်ချင်း၊ စာရေးဆရာရဲ့ မိန်းမ မဟုတ်လား၊ ခေါင်းမှာ အဆီရာတွေနဲ့”

သတ္တု အပါအဝင် သူ့တပည့်တွေက ထွဋ်ထွဋ်လှိုင်းရဲ့ စကား နားစွင့်မိသည်။

“သတ္တု ...”

“ပြော အလှိုင်”

“နင် အလှိုင် အခါပေးရင် ဘယ်နှစ်ခါများ မအောင်မြင်တာရှိလဲ အလှိုင် က သတ္တု ရဲ့ စီးပွားရေးအကြံပေးအရာရှိ။ အခုလည်း မေရီနဲ့လှစိန် မကွဲကွဲအောင် ဗျူဟာချမှတ်အခါပေးသူ။

“အောင်မြင်ရင် ပြီးတာပဲဟာ၊ ငါလဲ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှင်းရှင်း ဆင်းလင်းသိအောင် ပြောပြပါဦးဟ”

သတ္တု ဘာမှမသိ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ငိုကြွေးချက်မနဲ့ခေါ်လာတဲ့ မေခိုင်ကို အလှိုင်က ခေါ်လာပြီး သူ နင့်အိမ်မှာနေလိမ့်မယ်၊ စောင့်ရှောက်ထား ပြောသွားတာတစ်ခုပဲရှိသည်။ ညီမလေးက မေခိုင်နဲ့ သိကြသည်မို့ မေခိုင်ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဆေးလိမ်းပတ်တီးစည်းပေးရန် သုမအခန်းကို ခေါ်သွားပါသည်။

“မေခိုင်နဲ့ သူ့ယောက်ျား ကွာရှင်းလောက်တဲ့အထိ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတယ်၊ အခုဆို သူတို့တကြီးလဲ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး ရွာပြန်သွားပြီ သတ္တု။”

အလှိုင် က ကြားသမျှ သိသမျှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြတော့ သတ္တု က အဓိပ္ပာယ်သိပ်မပေါက်သေး။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အလှိုင်က ကနွဲ့ကလျနဲ့ မျက်စောင်းထိုးကာ သတ္တုပေါင်ကို ရိုက်ရင်း ...

“နင် သိပ်တုံးတာပဲ သတ္တုရယ်၊ အခုအချိန်မှာ မေခိုင်က သူ့ယောက်ျားရော လှစိန်ရောပါ သိပ်စိတ်နာနေတာ၊ နင့်ညီမနဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးလှစိန်အကြောင်းကို နင်ပြောတာထက် မေခိုင်သာမြဲလှိုက်ရင် ...”

သတ္တု တဖြည်းဖြည်းပြီးလာပါသည်။ နောက်မှ ဝမ်းသားအား နဲ့ ...

“ဟ... ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ၊ ငှက်ကမပစ်ရဘဲ သူ့အလိုလို အောက်ကိုပြုတ်ကျလာတာကွ အလှိုင် ... အလှိုင် ... ကောင်းလိုက် တဲ့ဦးနောက်၊ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ဦးနောက်၊ သတ္တုရဲ့ ချစ်စရာ ဦးနောက်လေး ...”

သတ္တု စကားကြောင့် အလှိုင် ကနွဲ့ကလျနဲ့ ...

“သူနော် နောက်မှ အလှိုင် ကို ပစ်မသွားရဘူး၊ အလှိုင်ဘဝမှာ သတ္တု ကလွဲပြီး အားကိုးစရာရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အလှိုင်လေးရယ်၊ ဒီကုလားအုပ်သရဲရုပ်နဲ့ကောင်နဲ့ ငါ့ညီမ လွဲရင်ပြီးရော”

“အစ်ကိုကြီးညီမလေးရော”

“မင်းကတော့ ငါ့ညီမ မရရင်တောင် အလှိုင်နဲ့တော့ သေချာ ပေါက် ရရမှာပေါ့ကွာ”

သတ္တု စကားကြောင့် တင်မောင်မောင်တင် မျက်နှာကြီး နှံ့နဲ့ သွားရပါတယ်။ အလှိုင်က မနို့တရိုအပြုံးလေးနဲ့ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ...

“တို့ ရင်တွေပန်းတွေတုန်လိုက်တာ သူရယ်၊ တို့က သဘော ထားကြီးတယ်နော်၊ ဘယ်သူလာလာ ...”

အလှိုင်ပုံစံကြောင့် ပုံပျက်နဲ့ပန်းပျက်က ရယ်သည်။

“မင်းတို့ သတိဝီရိယနဲ့နေ အလှိုင်”

“ရှန် ...”

“အုန်းမောင်ကို ကမ်းစရာရှိတာ ကမ်းလိုက်နော်၊ မနုမြောနဲ့”

“စိတ်ချပါ သတ္တုရဲ့၊ အဲဒီအပိုင်းအတွက်စိတ်ချ၊ ဒါနဲ့ ကောင်မ လေးရဲ့အခြေအနေကရော ...”

သတ္တုက စဉ်းစားဟန်နဲ့ ...

“ငါ့ညီမပုံစံက တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ သေကြောင်းကြံမယ် ပြောလို့ လား”

တင်မောင်မောင်တင်အမေးကြောင့် သတ္တု က ဒီကောင်မလေး ကို တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“မင်းအမေကြီးတော် သေကြောင်းကြံရမှာလား၊ ငါ စကားပြော ရင် အလှိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ဖြတ်မပြောနဲ့”

အလှိုင် က သတ္တု အရေးပေးတော့ ကျေနပ်နေပါသည်။

“အစားအသောက်လဲမပျက်ဘူး၊ မိဒီယိုခွေကြည့်တောင် မပျက် ဘူး၊ အခန်းအောင်းပြီး အိပ်လိုက် စားလိုက်နဲ့ ဝ၊ မတောင်ဝ၊ လာသလို ပဲ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

တင်စောင်မောင်တင် မျက်လုံးပြူးရပါသည်။

“ကြည့်လဲလုပ်ဦးနော်၊ ရိုးရိုးဝှာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

အလှိုင် က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ...

“သတိ ဆိုတာတော့ အမြဲရှိမှကောင်းမယ်နော်၊ တော်ကြ

ကိုယ့်ကို အချို့သတ်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ အလှိုင်ရယ်”

“ဒါ့အဲဟေ့”

မေရီ က မေခိုင်ခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းနေရာမှ ဟက်ဟက်ပက်

ရယ်တော့ မေခိုင် စိုးရိမ်သွားကာ ...

“တိုးတိုးလုပ်ပါဟဲ့”

မေရီ လျှာလေးထုတ်ကာ ဇက်ကလေးပုရင်း သတိနဲ့ပြန်ထိန်း

ဆီရပါတယ်။

“ဆရာတို့ကတော့ စာရေးဆရာလို့မပြောရဘူး၊ ဉာဏ်ချည်းပဲ”

“ဟဲ့ အဲဒါ ကိုကိုစိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး၊ ဘကြီးစိတ်ကူး”

“ဆရာဘကြီး ဆိုတာလား ...”

“အေးဟဲ့၊ နင်နဲ့တောင် မတွေ့လိုက်ရဘူးနော်”

မေရီ က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဆက်သွယ်ဖို့ကိစ္စကရော ...”

မေခိုင် က မျက်ခုံးရှုံ့ရင်း ...

“ကိုကိုပြောတာတော့ နင့်လူရှိတယ်ဆို၊ ရေဘင်ရဲ့တပည့်ပဲလေဟာ ...”

မေရီ စဉ်းစားရင်း သတိရသွားပုံနဲ့ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ ...

“ဪ.. သိပြီ စိန်ဦး... ဟုတ်တယ်၊ ရေဘင်နဲ့ တော်တော်ခင်တယ်ပြောတယ်”

“ပြီးတော့ ဘုံကထိန်ကော်မတီအဖွဲ့ထဲက ကိုညီစိုး ဆိုတာ ကိုလှစိန်နဲ့ တော်တော်ခင်တာတဲ့”

“ကိုညီစိုးကို မေရီ သိတယ်”

မေခိုင်ခေါင်းမှာ ပတ်တီးချည်နှောင်ပေးပြီး ဆေးပစ္စည်းတွေထဲ မေရီ သိမ်းနေစဉ် မေခိုင် က မေးသည်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီကျွဲရုပ်က တော်တော်ကြီးလား”

“ကြီးတာပေါ့ မေခိုင်ရယ်၊ လူနှစ်ဖက်စာလောက်ကိုကြီးတာ”

“ပြီးပြီလား”

မေရီ က စဉ်းစားရင်း ...

“နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဆို ပြီးပြီ တဲ့”

မေခိုင် က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြုံးသည်။

“အဲဒါပြီးရင် ဒီအရုပ်ကြီးကို ဘယ်မှာထားမှာလဲ”

“အခုလက်ရှိကတော့ စံပြထဲက လက်သမားဆရာအိမ်မှာထားတယ်၊ ရက်နီးပြီဆိုမှ ကားနဲ့တင်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကားပေါ်တင်ထားမယ်လို့ ကိုကို ပြောသံကိုတော့ ကြားမိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေခိုင်”

“ပြီးရင် ညီမ သိရပါလိမ့်မယ်၊ စောသေးတယ်”

သူတို့ဆွေးနွေးနေကြတုန်း တံခါးခေါက်သံကြားရပြီး ...

“ညီမလေး မေရီ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဟော ... ကိုကိုအသံကြားတယ်၊ မမ အမူအရာ ...”

မေရီ တံခါးဂျက်ဖွင့်ခါနီး မေခိုင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မေခိုင် က ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေဟန်လုပ်ပါတယ်။ မေရီက စိတ်ချပြီဆိုမှ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဘာလဲ ကိုကို”

သတ္တု က အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ငိုရွှက်နေဟန်ရှိတဲ့ မေခိုင်ထို ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဟန်နဲ့ ...

“မေခိုင်ကို စိုးရိမ်လို့ လာကြည့်တာမာ၊ အားမယေနဲ့လို့ နင်လဲ ခိုင်းအားပေးလိုက်ဦး၊ လိုတာရှိရင်ပြောနော်၊ ဟဲ့ ဟဲ့ အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မေရီ က မေခိုင်အတွက် စိတ်မကောင်းပုံနဲ့ မေခိုင်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချပါသည်။

“အစာရေးဆရာကလဲကွာ ကိုယ့်မိန်းမ ဒီလောက်ချောချောလှလှ

လေးရှိတာတောင် ဖောက်ပြန်ရတယ်လို့။ အေးလေ ...၊ လှစိန် ဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ အကျင့်မှမကောင်းတာ၊ ဒီလူတွေ မြောက်ပေးမှတော့ နဂို စိတ်မပါလဲ စိတ်က အလိုလိုညွတ်ပြီပေါ့”

“ဒီလူတွေနာမည် ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုကို၊ နာမည်တောင် မကြားချင်ဘူး။ ရွံလို့”

မေရီ စကားကြောင့် မေခိုင် က ...

“ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ယောက်ျားရော၊ လှစိန် ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ရုပ်ရော နာမည်ရော မကြားပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ် မေရီ၊ မေရီ ...”

“ရှင် မမ”

မေခိုင် က အဝေးကိုငေးကြည့်ရင်း အံ့ကိုကြိတ်သည်။ နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက်ကမ်းရောက်နေတဲ့လေသံက သတ္တု ကိုယ်တိုင်တောင် မေခိုင်အပေါ် ကရုဏာသက်မိပါသည်။

“ကိုသတ္တုနဲ့မေရီ မမနဲ့ သူ ကွာရှင်းတဲ့နေ့ကျရင် အသိသက်သေ အဖြစ် လိုက်ခဲ့ပေးပါလို့ မမလေ အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကို အားကိုး ရမယ်မှန်းတောင် မသိနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဪ... မမေခိုင်ရယ် ကျွန်တော်တို့ရှိပါတယ်ဗျာ”

မေရီ ကတော့ မရယ်မိအောင် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားရပါသည်။

“ပွဲမ်းလိုက်တာဗျာ”

ကိုကိုကြီးက ပြောလည်းပြော မိန်းမ မရှိပြီမို့ အခွင့်အရေးရကာ ဆယ်မှာထောင်ထားတဲ့ပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ ရေဘင် က ...

“ခင်ဗျားလွမ်းတာလဲ တစ်မျိုးပဲနော်”

ငပစ် က သူ့ဆရာ ရေဘင်ကိုမှီပြီး ..

“စာရေးဆရာအလွမ်း ဘီအီးကမ်း

ပုဆိုးမနိုင် ဘီယာဆိုင်

အလွမ်းကိုယ်ကျိုး နည်းလှသည် တဲ့”

“ဘယ်သူရေးတာလဲ ဒီစာ ...”

ကိုလှစိန် က တစ်ကျိုက်မော့ပြီး မေးတော့ ငပစ် က ...

“တောင်တွင်းကြီးဆရာဖျော်”

“ဆရာဖျော် ဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲဟာ”

ငဝစ် က ရယ်ရင်း ...

“အဲဒီ ဆရာဖျော် မဟုတ်ဘူး၊ တောင်တွင်းကြီးကလာပြီး ဘီအီးစပ်တဲ့ ကိုဖျော်ကိုပြောတာ”

“ကောင်းကွာ”

ကိုမိုးကြီးက ငဝစ် စကားကို သဘောကျစွာရယ်သည်။

ကိုလှစိန် က အသံနှိမ့်ရင်း ...

“ညနေက မေခိုင်ရဲ့ ရိုက်ချက်ကတော့ အကယ်ဒမီရှောင်”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ကိုကိုကြီးက ...

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဂုဏ်ပုဒ်လဲ မြောင်းထဲမှာ ပြန်နေပြီဗျ”

“စာရေးဆရာရယ် ပွဲပြီးရင် အဖြေထွက်လာမှာပါ၊ အခုအောင်ထားလိုက်”

“အောင်ရအောင် ကျုပ်က ပိုက်နာနေတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တော့ မိန်းမကိုလဲ အလွမ်းသား ...”

ကိုကိုကြီးစကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ...

“ခင်ဗျားပြောတော့ မိန်းမ အိမ်မှာရှိတာ မလွတ်လပ်ဘူးဆိုရင် ရက်သုံးရက်လောက် ယောက္ခမအိမ် ပို့ထားချင်တယ်ဆို”

ကိုကိုကြီးက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ရှိနေချိန်ကတော့ နားငြိတယ်ဗျ၊ မရှိတော့လဲ ကျုပ်တစ်ယောက်

ညည်းနေရတာ ဟာတာတာနဲ့ ...”

“အဲဒါပေါ့၊ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း ဆိုတာ”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတော့ ရေဘင် က ခြံကိုကြည့်ပြီး ...

“တိုးတိုးရယ်စမ်းပါ၊ ခြံထဲ ဟိုကောင် အတို့အထောင်အုန်းမောင်

လာပြီ၊ ခင်ဗျား အမူအရာမပျက်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချ၊ ကိုကိုကြီးဗျ၊ မင်းသားဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟောလိမ့်တောင် သွားဘူး”

အုန်းမောင် အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း ကိုကိုကြီးက ရင်ဘတ်က ငြိမ်သီးကို ဖွင့်ပြီးသား ...။

“သောက်ကြဗျာ ...၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော လေဒီ သစ်စက်စက်လေးအတွက် သောက်ကြ၊ ဪ... ကိုအုန်းကြောင် ခိုင်ဗျာ”

“အုန်းမောင်ပါဗျ”

“ဆောရီး လောသွားလို့”

အုန်းမောင်က အမြည်းကိုကြည့်ကာ သွားရေကျနေပါသည်။

“အမြည်းတွေက ကောင်းလှချည်လားဟ၊ သွားရေတောင်ကျ သယ်”

“သွားရည်ကျတာ ဘယ်ပွဲလဲ၊ မန်ယူနဲ့ချဲ့လ်ဆီးလား”

ရေဘင်စကားကြောင့် အုန်းမောင် စိတ်ညစ်သွားပါသည်။

“မင်းတို့ မူးနေပြီလား”

ရေဘင် က အုန်းမောင် အကျီစကို ကိုင်ပြီး ...

“ဘာ ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားတာလား”

“သားက ဘာပြောလို့လဲ”

“အရက်သမား အရက်သောက်ပြီးမမူးလို့ ရေသောက်ပြီး မှာလား”

“သား စကားမှားသွားလို့ပါ ကိုကိုရေဘင်ရယ်”

“အဲလိုပြော”

ရေဘင် က အကျီစကိုလွှတ်ပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။ အချိန်မှာ အုန်းမောင် ဒီက ဘာပဲလုပ်လုပ် ပေကပ်နေရမှာပါ။ တစ်က သတင်း၊ တစ်ခုက အရက်နဲ့အမြည်း။ ကိုကို က ရေဘင် ပြောပါသည်။

“ဟာ ကျုပ် မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မှာ သွေးထွက်သံယို မမြင်ချင်ဘူးဗျာ”

“ဟာ ဆောရီး စာရေးဆရာ”

အုန်းမောင် က ဒီသတင်းကိုသိချင်တာကြောင့် အရက်ငှဲရင်း

“ဘာသတင်းလဲဗျ”

ကိုကိုကြီးက ကိုလှစိန်ကို ပြောလိုက်လို့ မေးဆတ်ပြီလေ။ ကိုလှစိန်က ကိုကိုကြီးကို အားကျတဲ့ပုံစံနဲ့ ...

“ဒီလူ တကယ် ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ သူနဲ့ပြီနေတဲ့ကောင်မလေး

မေခိုင်ထက်တောင်ငယ်ဦးမယ်”

“ထပ်သရီး...၊ အိမ်က ကျီးကန်းမီးလောင်ထားတဲ့ဟာမကြီးကို ဆွဲမပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

အုန်းမောင် က အစအဆုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်တာမို့ စပ်စုတော့ ကိုကိုကြီး က ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိကာ နံရံကိုကြည့်မိတော့ တာတစ်ခုမှာ ရှာရာပိုဗာ က ရက်ကပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့။

“အဲ ... ပိုပိုဗာ ...”

“ဗျာ ... ပိုပိုဗာ... နာမည်ကြီးကလဲဗျာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

အုန်းမောင် က ခေါင်းခါရင်းပြောတော့ ကိုမိုးကြီး က ...

“ဟ ... ခေတ်မီသူတွေက အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မှည့်တတ်ကြတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်လေးဆို”

“ဟာ သူက မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်ထက် မြင့်တယ်၊ မော်ဒယ်လ် ကျောက်တုံးဗျ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် အုန်းမောင် က နားမလည်ဟန်နဲ့ ...

“ဘာလဲဗျ မော်ဒယ်လ်ကျောက်တုံး ဆိုတာ ...”

ကိုကိုကြီး က ဒုန်းဝေးရန်ကောလို့ အထင်သေးဟန်ကြည့်ပြီး...

“၂၀၀၉ ခုနှစ်က စပြီး မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်ဆိုတာ ခေတ်နောက်ကျ

သွားပြီ အသစ်တီထွင်ထားတဲ့ ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေနဲ့ လျှောက်
လှမ်းပေါ်မှာ မော်ဒယ်လ်ကျောက်တုံးတွေ ကြည့်သူတွေရင်ထဲ
ကျောက်တုံးတွေ တဝန်းဝန်းပြိုကျသလို ဆွဲဆောင်မယ့် အိုင်ဒီအီ
အသစ်တွေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းစေဘဲ လန်းနေရမယ်”

“ဟာ ... ကြည့်ဖူးချင်လိုက်တာဗျာ”

“ကြည့်စေရမယ်၊ ကဲ အိမ်ကဟာမကြီးကို နှင်ထုတ်နိုင်
အတွက်ရယ်၊ မကြာခင်ရောက်လာမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောက်တုံး
လေးအတွက်ရယ် ချီးယားစ် ...”

ခွက်တွေမြှောက်လိုက်ကြသည်။ အုန်းမောင်အတွက် ဒီနေ့
ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်ပဲ။

“ဥက္ကဋ္ဌ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရှေ့ကတော့ ကိုလှစိန် က သူ့ကိုခေါ်ရခြင်းအကြောင်း
ရင်းကိုမေးသည်။ ဥက္ကဋ္ဌမိန်းမ ဒေါ်လေးစိန်ကြည် က ရေခဲအိုးနဲ့
သက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် ချပေးပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်လှစိန်၊ ကဲ ရေခဲအိုးကြမ်းသောက်ဦး၊ လက်
သက်သုပ်စားကွာ၊ မင်းတို့ ဘုံခုနစ်ဆင့်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ
မောင်လှစိန်”

“စ၊ တော့နေပါပြီ ဥက္ကဋ္ဌ”

ဥက္ကဋ္ဌ က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဦးလေးလဲ မင်းတို့ကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ
တစ်ခုရှိတယ် မောင်လှစိန်”

“ဘာများလဲ ဦးလေး၊ အားမနာပါနဲ့ ပြောပါ”

“ဒီလိုကွာ ဦးလေးသိချင်တာ ဟိုစာရေးဆရာသတင်းကြားလို့ ကိုလှစိန် သိလိုက်ပါပြီ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို။

“စာရေးဆရာရဲ့ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုက ဦးလေးတို့နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ရပ်ကွက် သာရေး၊ နာရေး အဖွဲ့အစည်းကို ထိခိုက်လာတာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ် မောင်လှစိန်”

ကိုလှစိန် စကားဆုံးအောင် နားထောင်မိပါသည်။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာကြားရတဲ့သတင်းက စာရေးဆရာတင်မဟုတ်ဘူး မောင်လှစိန်၊ မောင်ရင်ပါ သူနဲ့ကြုံရာပါလိုလို သတင်းက ထွက်လာတယ်လေ”

ကိုလှစိန် ပြုံးနေမိပါသည်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ပြဿနာရဲ့ အထွတ်အထိပ်ကို ကွက်တိရောက်လာတယ်ဆိုချင်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်လာတာကို သိပါသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို ဘာဆက်လုပ်မလဲ တိုင်ပင်ချင်လို့ မောင်လှစိန်ကို ခေါ်လိုက်တာကွယ့်”

ကိုလှစိန် သက်ပြင်းချမိပါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ဦးလေးကို မတိုင်ပင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဥက္ကဋ္ဌက နားမလည်ဟန်ရှိသည်။

“ဦးလေးကြားသမျှအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ

အလောက်မဆိုးသွမ်းပါဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ဦးလေးလဲ ထင်တော့ထင်သားကွ”

ကိုလှစိန် ပြဿနာရဲ့ဇာစ်မြစ်ကို အစအဆုံး ရှင်းပြပါသည်။ စကားဆုံးတော့ ...

“စောစောကတည်းက ဦးလေးကို တိုင်ပင်မှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်လို့ ပြဿနာက ပိုကြီးကျယ်လာမယ်ဆိုရင် ဦးလေးလဲ ကူညီလို့ရတာပေါ့”

ဥက္ကဋ္ဌက အခုမှ စိတ်အေးသွားဟန်ရှိပါသည်။

“ကဲ ဘာအခက်ရှိကြလဲ”

“အခုလက်ရှိထိတော့ ဘာမှမရှိသေးဘူး ဦးလေး”

“အေးအေး၊ ကိစ္စကတော့ ဒါပါပဲ မောင်လှစိန်၊ ငွေရေးကြေးရေးအခက်အခဲရှိရင်လဲ ပြော”

“ဦးလေး ထုတ်ပေးမလို့လား”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌက ရယ်ပြီး ...

“ဘယ်ကလေး၊ အလှူငွေ ကောက်မှာပေါ့”

ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဒီကွတော့ရောက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမိုးကြီး”

ဘုံခုနစ်ဆင့်ပြာယာဒ်က ဘုံသုံးဆင့်အထိ ပြီးနေပါပြီ။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကိုကို၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်က ဘုံသုံးဆင့်နဲ့တင် ကားမောင်းတဲ့အမိုးပေါ်ကိုတင်လိုက်ရင် လမ်းပေါ်က ဓာတ်ကြိုးတွေနဲ့ လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုမိုးကြီး စကားကြောင့် စိတ်မှန်းနဲ့တင်တွေ့ကြည့်မိတော့ ဟုတ်လောက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲဗျ”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သွားမယ်လို့ ပြောတဲ့ ကိုလှစိန် က ရောက်ရောက်ချင်း မေးသည်။

“ဒီမှာလေ ဘုံခုနစ်ဆင့်၊ အခု ဘုံသုံးဆင့်နဲ့တင် ကားခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ရင် လမ်းပေါ်က ဓာတ်ကြိုးတွေနဲ့ လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုလှစိန် က လက်ပိုက်ကာ မေးစေ့ပွတ်ပြီး ဘုံသုံးဆင့်ကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ကဲ ဖြစ်သလိုပဲလုပ်ကြတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကားပေါ်တင်ပြီး ကားမောင်းတဲ့ခေါင်မိုးပေါ် တစ်ဝက်တင်၊ တစ်ဝက်ကို တိုင်နှစ်တိုင်နဲ့မှေးထောက်ပြီး အောက်က တန်းချုပ်လိုက်၊ ပြီးရင် မြို့ရိုးတံခါးပုံစံ ဆင်လိုက်ရုံပဲ”

ကိုမိုးကြီးစကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ...

“ကားရဲ့ဘေးအကာတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အောက်ကနေကြည့်ရင် အမြင်ရှင်းအောင် ကားဘော်ဒီ ဘေးအကာတွေကို ဖြုတ်ရမှာပေါ့ဗျ”

ကိုလှစိန် က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ကိုကို က ကိုလှစိန် ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ခင်ဗျားကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲ ကိုလှစိန်”

ကိုကိုစကားကြောင့် ကိုလှစိန် က ပြုံးသည်။

“ဘာကိစ္စရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပိုပိုဗာကိစ္စပေါ့”

“ဗုဒ္ဓေါ့ ...!”

ကိုကို အလန့်တကြားရေရွတ်သံကြောင့် ကိုမိုးကြီးက ဆုံပြာသာဒ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာမှ မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်လဲ ကိုလှစိန်”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရတော့တာပေါ့”

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘာပြောလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဦးလေး သိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ပြဿနာ ပိုဆိုးလာမယ်ဆိုရင် သူ ဖြေရှင်းသင့်တဲ့အပိုင်း ကျရင် သူ တာဝန်ယူလို့ရတာပေါ့တဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုကိုက မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ချရင်း ...

“ကျုပ်မိန်းမလဲ ဘာတွေဖြစ်နေလဲမသိဘူးဗျာ၊ လူများအိမ်မှာ ထားရတာ စိတ်ပူတယ်ဗျာ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ကိုလှစိန် ကိုကိုဘေးမှာ ဖြစ်သလိုဝင်ထိုင် ချရင်း ...

“ခင်ဗျားတို့လင်မယားလဲ ကျုပ်ကြောင့် အတူမနေရတဲ့ဘဝကို ရောက်ရပြီဗျာ”

“ဒါပေါ့၊ ဒေသဒတ်နဲ့ပေါင်းမှတော့ အဇာတသတ်တော့ ဖြစ်သင့်

တာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားကတော့လေ ...”

ဘုံကထိန်ပွဲတော်ကတော့ သိပ်မလိုတော့ပါ။

ရေဘင်လည်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မတွေ့။

ဒီကောင် ဘာတွေ ကျိတ်လုပ်နေလည်းမသိ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါသည်။

“ဒီလို လူမှုရေးဖောက်ပြန်တဲ့လူကို ကျုပ်တို့ သာရေး၊ နာရေး အဖွဲ့အစည်းမှာ မပါဝင်သင့်ဖူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ် ဥက္ကဋ္ဌ”

ဦးမြင့်သိမ်း စကားကြောင့် ဦးဖေသန်း က ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီကိစ္စကို ပြောချင်နေတာ ကြာပြီဗျာ၊ တယ်သူ ဇနီးမလဲ ကြည့်နေတာ”

ဦးဖေသန်း စကားကြောင့် ဦးမြင့်သိမ်း က ...

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ရပ်ကွက်အကျိုးအတွက် ကျုပ်တို့ မပြောမချင်း ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုလှစိန် က ကိုကိုပန်းကိုဖက်ကာ အားနာနေဟန်ရှိသည်။

ကိုကိုက ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်၊ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ ဓာတ်ရှင်

ဇာတ်လမ်းရဲ့ နာမည်ခံသရုပ်ဆောင်နေရတာပဲလေ၊ ပွဲပြီးရင် ဘယ်သူဟာ လူကြမ်း၊ ဘယ်သူဟာ မင်းသား၊ ကွဲပြားလာမှာပဲပေါ့။ အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော် ကိုမိုးကြီး၊ ရေဘင်နဲ့ ကိုလှစိန် က တစ်ဖက်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဦးမြင့်သိမ်း၊ ဦးဖေသန်း၊ ဦးမြဖေ၊ အုန်းမောင်နဲ့ ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် အခြောက်တို့က တစ်ဖက်၊ ဥက္ကဋ္ဌက ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီရင်း ...

“ဒီကိစ္စကို တပည့်တော် ကြီးကြပ်ပြီး ဖြေရှင်းပါမယ်ဘုရား”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“လူမှုရေးကိစ္စတွေက ဘုန်းကြီးနဲ့မဆိုင်ဘူး ဒကာ၊ ဘုန်းကြီးလဲ မပါသင့်ဘူးလေ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်က ကျက်သရေခန်းထဲ ဝင်သွားပါသည်။

“ထွဋ်ထွဋ်တို့က အခြောက်ဖြစ်ပေမယ့် အခြောက်သစ္စာ ရှိပါတယ်၊ ရောဂါဝေဒနာကင်းရှင်းအောင် တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပဲ အားပေးတယ်”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် က ကိုကိုကို မဲ့ရွဲ့ကာကြည့်ပြီး ...

“လူမှုရေးဖောက်ပြန်တဲ့လူ နာမည်အစွန်းအထင်းရှိတဲ့လူကို ကျွန်မတို့က ရပ်ရွာခေါင်းဆောင်အဖြစ် လေးလေးစားစားမဆက်ဆံချင်ဘူး”

“သူပြောတော့လဲ ဟုတ်သားပဲဗျ”

အတို့အထောင်အုန်းမောင် က လေပြည်လေးနဲ့လာပြောတော့
ရောင် က ဝုန်းခနဲထ၊ရပ်ကာ ထွဋ်ထွဋ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်
ထိုးရင်း ...

“အခြောက်ဖြစ်ပြီးတော့ အခြောက်လိုနေစမ်း၊ မိထွဋ် ... နင်က
ရော ဘယ်လောက်များ သိက္ခာရှိနေလို့လဲ၊ နင့်အကြောင်းမသိရင်
ခက်မယ်”

ထွဋ်ထွဋ် ရေဘင့်စကားကြောင့် ရန်တွေ့တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ငါက ဘာအမှားမှမလုပ်ဘူး အရက်သမားရဲ့”

ရောင် က တဟားဟားသရော်သလိုလိုရယ်သည်။ ထွဋ်ထွဋ်
က မျက်နှာမဲ့ရွဲ့သည်။

“နင် တစ်နေ့က ဇာတ်ပွဲသွားတယ်လေ၊ ဇာတ်ပွဲနားက ရထား
လမ်းမှာ မူးနေတဲ့ကောင်လေးတွေက နင့်ကိုစော်ကားမော်ကားလုပ်
မယ်ဆိုတော့ ...”

“ရောင် သေချင်းဆိုး မပြော ...နဲ့”

ထွဋ်ထွဋ် က မျက်နှာကြီးရဲကာ တားသည်။ အားလုံးက ထွဋ်
ထွဋ် တားလေ ပိုပြီးသိချင်လာလေလေ။

“ပြောပါစေ မိထွဋ်ရယ်”

အုန်းမောင်ရဲ့စကားကြောင့် မိထွဋ် က ...

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ဒီ ကာလနာ လေထိုးလေနာသည်က တမှောင့်”

မိထွဋ်စကားကြောင့် အုန်းမောင် တွန့်သွားပါသည်။

“နင် ကောင်လေးတွေကိုပြောတယ်လေ၊ မာမီ လာနေတယ်

ရောင် စကားကြောင့် အားလုံး နားမလည်၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်
သားနဲ့၊ ဦးဖေသန်းကဆို ...

“ယောက်ျားတန်မဲ့ဗျာ ဟို...”

ရောင် က တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ကောင်လေးတွေ ထဘီ ... အဲ .. ပုဆိုးကိုဆွဲချွတ်တော့မှ
ဘောင်းဘီရဲ့ဖင်မှာ ချိုးပန်းနေတဲ့အရာကြီးဗျ”

“မာမီ လာနေပါတယ်လို့ ပြောတဲ့ဟာ”

မိထွဋ်ရဲ့ဇာတ်နာသံနဲ့ ပြောတဲ့စကားကြောင့် တဝါးဝါး။

“တိုးတိုး၊ ဆရာတော် ကြားဦးမယ်”

ဥက္ကဋ္ဌက သတိပေးရင်း ...

“ဒီကိစ္စကိုပြေလည်အောင် ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ အခုတော့
အုတ်ဘူး၊ ကဲ ကဲ ပြန်လို့ရပါပြီ”

ဥက္ကဋ္ဌက မတင်မကျပြောတော့ ပြန်သာပြန်သွားကြတယ် သိပ်
ညှပ်လင်ပုံမပေါ်ကြ။

တစ်ဖက်ကအုပ်စုက ပြန်သွားမှ ဥက္ကဋ္ဌက...

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ကျုပ်ကို မလွန်ဆန်ရဲလို့သာ ပြန်သွားကြတာ၊ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ”

အားလုံး သိပါသည်။ ကိုလှစိန် က ရေဘင် ကို လှမ်းမေးသည်။

“ရေဘင် ... မင်းပြောတဲ့ လက်သမားဆိုသွားတာ အဆင်ပြေလား”

“ရေဘင်လေ တစ်ဘင်တည်းရှိတယ်”

“ဘာရယ် ... တစ်ဖင်တည်းရှိတယ်”

ကိုမိုးကြီး စကားကြောင့် ရေဘင် မျက်နှာရှုံ့မဲသွားပါသည်။

“ကျုပ်လဲ ပြောပြကြဦးလေ”

“ဒီလို ဥက္ကဋ္ဌရဲ့၊ သတ္တုတို့ အရပ်ချိုးအပ်ထားတဲ့ပညာရှင် က ရေဘင် သူငယ်ချင်း ...”

ကိုလှစိန် ကောင်းကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ က စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သူတို့အပ်ထားတဲ့ကျွဲရုပ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကဲ့က ပိုက်ဆံထပ်ပေးပြီး ခိုင်းထားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတ္တု က သူညီမကို အလွတ်ပေးဘူးလေ၊ ခိုးပြေးဖို့နေနေသာသာ ခေါ်ဝန်းကျင်ကိုပေးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို အလားတူတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ရေဘင် သွားဟောတဲ့လက်သမားကို ကျွဲရုပ်ထု အောက်နဲ့လုပ်ခိုင်းပြီး ဝင်လို့ထွက်လို့ရတဲ့တံခါးပေါက်ကို ခိုက်မှား လှ

“အောင်လုပ်ခိုင်းထားတာ”

ကိုလှစိန် စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ က ...

“မင်းတို့ဟာကလဲကွာ မိန်းမတစ်ယောက်ခိုးတာ ဂျိမ်းစဘွန်း အရိုက်နေတာကျနေတခု”

“ကျုပ်သူလျှိုရဲ့ ပြောပြချက်အရ သတ္တုတို့ကလဲ မေခိုင် ကို ဆုံကြည်ကြီးယုံကြည်နေကြပြီ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်တဲ့”

“ပွဲတော်က သန်ဘက်ခါဆို စပြီနော်”

ကိုလှစိန် က တွေးတွေးဆဆပြောလာပါသည်။

“ကိစ္စဝိစ္စတွေကို ပီပီရီရီလုပ်မှဖြစ်မယ်နော်၊ အတိမ်းအစောင်း ဆိုမဖြစ်ဘူး”

ကိုမိုးကြီးကလည်း ...

“အဓိကကတော့ ဟိုကောင်အုန်းမောင် သိသွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ရေဘင် က ရယ်ရင်း ...

“ဒါပေါ့၊ မာဒီလာနေတယ် သားရယ်”

ရေဘင် ကောင်းကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြပါသည်။

“ဘာပြီးပြီလဲ ခိုင်လေး”

သတ္တု က နွားပြာကြီးအောက်သွားမရှိလေသံနဲ့ မေခိုင် ထို
မေးသည်။

မေခိုင် က ဒီလူ့စကားကို အော့နှလုံးနာပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ
တော့ ...

“စားပြီးသွားပါပြီ ကိုကိုသတ္တုရဲ့”

မေခိုင်ရဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့လေသံကြောင့် သတ္တု မနော့ခွေသွားသည်။
မေရီ က မေခိုင်ရဲ့တိုက်ကွက်ကြောင့် ရယ်ချင်မိပါသည်။

“ကိုကိုတို့ကတော့လေ မမကိုပဲ ဦးစားပေးနေတာပဲ၊ မေရီ
ကျတော့ ရှိတယ်တောင်မထင်ဘူး”

မေခိုင် က သတ္တု မမြင်အောင် မေရီ ကို မျက်စိမှိတ်ပြရင်း -

“ဒါကတော့ မေခိုင် က စဉ်းသည်ဖြစ်နေလို့နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်
ဘယ်မဟုတ်လား ကိုကိုသတ္တု။”

သတ္တု က သရေမကျရုံတင်မည်ရယ်ရင်း ...

“အဲဒီလို သူစိမ်းဆန်ဆန်မပြောရဘူးလေ၊ နောက်တော့လဲ စဉ်း
သည်က ...”

ပြီတိတိ ရိတိတိစကားကြောင့် မေခိုင် က ရှက်သလိုလို လုပ်ပြ
အစဉ် တင်မောင်မောင်တင် ရောက်လာပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ နေကောင်းရဲ့လား”

အရေးကောင်းမှ ဒိန်းဒေါင်းဖျက်တယ်လို့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း
အကောင်ရောက်လာတာကြောင့် သတ္တု စိတ်အတော်ညစ်သွားပါ
သည်။

“ငါ့ကို နေကောင်းတယ်လို့မေးရအောင် ငါက ဒုက္ခိတမ္မမဟုတ်
ဘာ၊ မင်း ဘာလာရုပ်... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးပဲ ညီညီကို ရွှေရုပ်သွားယူဆို”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ရှိကြောင်းပါ အံ့စရိ”

ပုံဖျက်နဲ့ပန်းဖျက်က သူတို့ဆရာကို ဂါရဝပြုကာ တက်လာပါ
သည်။ မေခိုင်နဲ့မေရီ က ကျွဲရုပ်ကိုကြည့်ချင်တာကြောင့် အပေါ်ထပ်
ဆန်တာကို တက်သွားကြပါသည်။ အိမ်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ကလူတွေကလည်း ကားပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ကွဲရုပ်ရဲ့ လက်
ကြည့်ကာ တအံ့တသြ ချီးမွမ်းနေကြပါသည်။

“တော်တော်လှတာပဲနော် မမမေခိုင်”

“အေးဟာ”

သတ္တု က ကားပေါ်တက်ကာ ကွဲရုပ်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်
ရုတ်ယူအားရနေပါသည်။ ပြီးတော့ သူတပည့်တွေကို ဝမ်းသာ
ပြောပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား၊ ဒီပွဲက ငါ့ပွဲကွ၊ လှစိန် ... လှစိန်”

“ဗျာ ... ဆရာ သွားခေါ်ပေးရမှာလား”

ပုံပျက် စကားကြောင့် သတ္တု ဒေါက်တာက ပုံပျက်ကို နာ
ပိတ်တီးလိုက်ရင်း ...

“ကြီးဝါးတာကွ၊ မင်းပြောတာနဲ့ ဖီလင်အောက်သွားပြီ အ
ပြန်ပြောရမှာပဲ၊ လှစိန် ... လှစိန် ဒီပွဲမှာ မင်း အဖက်ဖက်က
ငါ့ညီမကို မင်း မရသလို ပြိုင်ပွဲမှာလဲ မင်း ငါ့ကိုမကျော်နိုင်
မင်းတို့ရဲ့ ဘုံခုနစ်ဆင့်က သုံးဆင့်နဲ့ရပ်သွားတာ ငါ သိတယ်ကွ
တော့ ဒီပွဲမှာ အစစ်လေးတောင် ထပ်ရလိုက်သေးတယ်”

သတ္တု က ဝရန်တာကို မသိမသာကြည့်ကာ သူတပည့်တွေ
တိုးတိုးပြောတော့ သူတပည့်တွေကလည်း သူ့ဆရာကျေနပ်
ဟက်ဗက်ပက်ပက်ပုံစံ ဝိုင်းရယ်ပေးရတာပေါ့။ တင်မောင်

တင် စိတ်ထဲမှာ နာသွားကြီးလို့ ပြောမိပါသည်။

“အစီအစဉ်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ မမ”

မေခိုင် က ...

“ဒီည အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ သောက်ကြမှာပဲ မေရီ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မမရယ်”

မေခိုင် ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးရင်း ...

“ဒီည ရေတင် ပြောတဲ့ ထရီဂျင်စစ်ပွဲ စဖုမှာပဲ မေရီ၊ တို့နှစ်
ယောက် ဒီည ဒီကွဲရုပ်ထဲမှာ ဝင်ပုန်းရမယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထားပေ
တော့”

မေခိုင်နဲ့ မေရီ လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပါသည်။

“မိတာကံ ...”

ဒေါပုံ ထရုံတင်မက သာကေတပါ သတ္တု ထရပါသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဆရာ အဖျားတက်နေတာလားဟင်”

တင်မောင်မောင်တင် က ဘုံကထိန်လှည့်ဖို့အတွက် တိုက်ပုံနဲ့ ကျကျနနဝတ်လာရင်း မေးသည်။

“နွေးသား...၊ ငါက ဘာလို့ အဖျားတက်ရမှာလဲ၊ ဒေါသထွက်နေတာကွ”

တင်မောင်မောင်တင် က ဒီလူ ဒေါသထွက်တာလည်း ရုပ်ဆိုးလိုက်တာလို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိပါသည်။

“ငါ့ကို လုပ်သွားတယ်”

သတ္တုရဲ့ မချီမဆုံအော်သံကြောင့် တင်မောင်မောင်တင် သတ္တုရဲ့ အောက်ပိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ သတ္တုရဲ့ မလုံမလဲဖြစ်က...

“ဟေ့ကောင် ဘာကြည့်တာလဲ၊ ငါပြောတာ ငါ့ကို ဟိုကောင်မ စာရေးဆရာမိန်းမ ကလိမ်ကျသွားတယ်လို့ ပြောတာကွ၊ အခုတော့ မရှိတော့ဘူး၊ သတ်မယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးကို တွေ့အောင်ကိုရှာမယ်”

“ဘာတွေရှာမှာလဲ သတ္တုကိုကိုရဲ့”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် က ပွဲနေပွဲထိုင် ချိတ်ဝတ်စုံကို ဆံထုံးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သွားမယ့်သတို့သမီးတစ်ယောက်လို စပ်ဖြူအလှနဲ့ တင့်တယ်နေပါသည်။

“ဪ... အခါတော်ပေးဦးပုညရယ် ... ခင်ဗျားလုပ်လို့ ကျုပ်ညီမ အစစ်ပါသွားပြီဗျ”

“ဘယ်သူ့ကို ဆေးစစ်ပြီးခေါ်သွားလို့လဲ”

ထွဋ်ထွဋ် ပြောမှ ပိုဆိုးသည်။

သတ္တုရဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့ ဟိုဟာမ မေခိုင် ... မေရီနဲ့ ပေါင်းပြီး လစ်ပြေးကြပြီဗျ”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား။ တင်မောင်မောင်တင် ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောလာပါသည်။

“အမယ်လေး .. အစ်ကိုကြီးရဲ့ ... ညီလေး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
“သေလိုက်၊ မင်း လဲသာသေလိုက်၊ တောက် ...”

ပုံပျက် က မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ ...

“ဘာလုပ်ကြမလဲ အာစရို ဘုံကထိန်အဖွဲ့တွေလဲ စုရပ်ကို သွား ကုန်ကြပြီ”

သတ္တု။ ဒေါသတွေ ထပ်ဆင့်ထပ်ဆင့် ပေါက်ကွဲနေပါသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း နေမရထိုင်မရဖြစ်နေပါသည်။

“ငါ မနက်မိုးလင်းလို့ ဘာကြောင့်မထူးပါလိမ့်လို့ သတိထားမထား ဘုံကထိန်လှည့်ခါနီးလို့ တံခါးသွားခေါက်တော့မှ တံခါးက နေရံစေ့ထားတာ၊ တောက် ... နင်တို့ပဲ ပြေးနိုင်မလား။ ငါပဲ လိုက်နိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆရာ၊ မေရီတို့ ပြေးချင်းပြေး လှစ်နီဆီပဲပြေးမှာသေချာတယ်”

သတ္တု။ လက်သီးကိုဆုပ်ကာ လက်ငါးပေါ်ကို အံကြိတ် တဆတ်ဆတ်ထိုးရင်း ...

“မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ လှစ်နီရာ”

သတ္တု။ တိုက်ပုံကြီးတကားကားနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ပြီး ဘေးမှာ အဆင်သင့်တွေတဲ့ ငါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ

ကာ ဘုံကထိန်တွေထားတဲ့ စုရပ်ရှိရာဆီ အသကုန်ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ပြဿနာတွေတော့ တက်ကုန်တော့မှာပဲ၊ လိုက်ကြပါဟဲ့”

ထွဋ်ထွဋ်လှိုင် က ပြောလည်းပြော သတ္တုနောက်က ကံမန်းကံတန်းလိုက်လာရပါသည်။

ဒီစည်ခိုးပတ်သံတွေ၊ လော်စပ်ကာသံတွေ ဆူညံနေပါသည်။ ရပ်ကွက်အတွင်း လူကြီး၊ လူငယ် မပြောနဲ့ ကလေးတွေပါမကျန် ကိုယ်ရှိသမျှဝတ်စုံအကောင်းဆုံးကို ဝတ်ဆင်ကာ ခြေစုပ်နေကြပါသည်။

“ကြည့်စမ်း...၊ ငါ့မိန်းမက ဒီလိုဆိုတော့လဲ မဆိုးပါလားကွ”
ရေဘင် က အော်လံခင်တင့်ကို ကပ်ပြီးချီးမွမ်းနေတာကြောင့် ကိုမိုးကြီး က ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမိန်းမကို မင်းပဲချီးမွမ်း သိလား”
“ဘာလဲ...၊ ခင်ဗျား မနာလိုတာလား ကိုမိုး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမရော ...”

“ကျောင်းထဲမှာ ကထိန်လှည့်ပြီးပြန်လာရင် ဓားရိုးသောက်ခိုချက်ပြုတ်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ လုပ်အားပေးနေတယ်”

ကိုမိုးစကားကြောင့် အော်လံခင်တင့် က ...

“ကျုပ်လဲ ဝိုင်းလုပ်စရာရှိတာ ဝိုင်းလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ယောက်ျားနားကပ်နေလို့ ဆရာတော်ကြီး ကြိမ်နဲ့လာဆော်နေဦးမယ်”

အော်လံခင်တင့် ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ကိုမိုးကြီးနဲ့ ရေဘင် သူတို့ပြင်ဆင်ထားတဲ့ကားဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကားပေါ်မှာ ကိုလုစိန်နဲ့ ကိုကိုကြီးက နေရာချထားပေးနေပါသည်။ ကားရဲ့ ခေါင်းခန်းမှာ ရွှေရောင်တလက်လက်နဲ့ ကျုံးမြို့ရိုးတံခါးနဲ့ ဘုံသုံးဆင့် ချော့မှာက စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလဝတ်စုံနဲ့ ဆိုက်ကားဆရာဝင်းသိန်းဝင်းသိန်း က ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြီး၊ အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ အတူတပ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတကားကား၊ လမ်းထဲက ဇာတ်ဆရာ နန်းအောင် ထွင်ဆီက ငှားထားတဲ့ စစ်သူကြီးဝတ်စုံကိုဝတ်ရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပါသည်။ ဝင်းသိန်းက လက်ကိုပိုက် မာန်တင်းထားရင်း ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုနေရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်မှာတော့ သူနဲ့တွဲဖက် တွဲဖက် ဆိုက်ကားသမား ဓာတ်တူနာမ်တူ သိန်းဝင်းက ထီးတော်မိုး အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည်။ စစ်သူကြီး ဝင်းသိန်းရဲ့ ရှေ့မှာတော့ မီးသွေးခြင်းကို စက္ကူပတ်ပြီး ဆိုက်ကားဘီးနှစ်ဘီးနဲ့ ကပ်လာတဲ့

အမြောက်အတွက် ခံခဲ့သားညား။ စစ်သူကြီးရဲ့ ဘေးမှာ ဒူးထောက်လက်အုပ်ချိုပြီး စစ်ဘေးနေတဲ့ မြန်မာတပ်သားနှစ်ယောက်က ရွှေပျင်းကြီး၊ ရွှေပျင်းလေး၊ ဒီနှစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ အောက်မှာထိုင်နေရသူမို့လို့ လူက သိပ်မမြင်၊ လစ်ရင်လစ် ကိုလှစ်နံ ပေးထားတဲ့စီးကရက်ကိုယ်စီမဲကာ ဖိမ်ကျနေပါသည်။ ဒါတင်မကသေးပါ။ ရေဘင်ဆီက ရထားတဲ့မျိုတပ်တပ်တစ်လုံး၊ ဇွက်တစ်ခွက်နဲ့ ငှက်လိုက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမီးဖိုချောင်က ချက်ပြုတ်ငှေးတာဝန်ခံ ဒေါ်မြင့်တို့ဆီက တောင်းထားတဲ့ သမင်းကျိုးကြော်လေးနဲ့ စားလိုက်၊ အဆင်ကို ပြေလို့ပေါ့။ သူတို့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် စစ်သူကြီးဝင်းသိန်း မနေနိုင်၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဟန်လုပ်နေရပေမယ့် မျက်လုံးက အောက်ဆိုက်ကာ လျှာသပ်နေရပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့နှစ်ယောက်လဲ တိုက်ဦးလေ”
 နောက်က ထီးတော်မိုးလည်း မနေနိုင်၊
 “ဟုတ်ကယ်ကွာ၊ မင်းတို့က ဖိမ်ကိုကျလို့”
 ထီးတော်မိုးသိန်းဝင်းစကားကြောင့် ရွှေပျင်းကြီးက ညစ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ..

“ဟ ... စစ်သူကြီးဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ဘယ်ကွာ တိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မူးရင် အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်၊ ညီလေး ပျကွာ၊ အေး ...”
 ဒီကောင်တွေ ညစ်မှန်းသိပေမယ့် စစ်သူကြီးဝင်းသိန်း အံ့ကြိတ်

နေရပါသည်။
 “ကဲဟေ့ ပဒေသာပင်တွေလဲ ခုံပြီး ထွက်ဖို့ပြင်တော့”
 ကိုလှစ်နံရဲ့ ဆော်သြောမှုကြောင့် ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ကြရင်း လူပျိုရွှေပျိုဖြစ်နေကြပါသည်။ အိုးစည်ဝိုင်းက စတီးပါပြီ။
 “ဟာ... ဟိုမှာ သတ္တု တုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ပြေးလာပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

တစ်ယောက်ယောက် ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကိုလှစ်နံက ပေါ်ကနေ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သတ္တု က အမောတကော ပြေးလာရင်း ...

“မသွားနဲ့၊ သွားရဲတဲ့ကောင်၊ ခြေလှမ်းစရဲတဲ့ကောင် ငါနဲ့တွေ့မယ်”

အိုးစည်သံတွေ ရပ်သွားပါတယ်။ လူတွေက အံ့သြစွာပင် သတ္တုဆို ကြည့်သည်။ သတ္တုရဲ့ မျက်လုံးက ဒေါသကြောင့် နီရဲခက်ထန်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် လှစ်နံ၊ မင်း ချီညီမကို ထုတ်ပေးစမ်း၊ ဟိုကောင်မ အလိမ်ကကျစ်မ မေနိုင် ဘယ်မှာလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း”

သတ္တု တို့ရပ်ကွက်က ကျွဲရုပ်ပဒေသာပင်လည်း ဂျောက်နေပါပြီ။ သွပ်ပုံးလေးအပိုင်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရွှေမြ က ...

“သတ္တု မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာသာရေးလုပ်နေတာတွေ”

ဦးရွှေမြ စကားကြောင့် သတ္တု ရမ်းပြီး ...

“ဘာသာရေးတွေ၊ သာရေး၊ နာရေးတွေ ကျုပ်ကို လာမပြောနဲ့၊ ကျုပ် သိချင်တာက လူစိန် ခေါင်းကွဲရင်ကွဲ မကွဲချင်ရင် ကျုပ်ညီမကို ထုတ်ပေး၊ ဒါပဲ ...”

“ဒီမှာ သတ္တု ... မင်းညီမကို ငါ ခိုးမပြေးဘူး၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ဒီကလူတွေအားလုံးကိုမေးကြည့်၊ ငါ ညကတည်းက ကျောင်းမှာ ဝိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ တစ်ရေးမှတောင်မအိပ်ရသေးဘူး သတ္တု။”

“ဟုတ်တယ် သတ္တု။ လူစိန် ညကတည်းက ဒီမှာရှိနေတာကွ”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆယ်ပြားစကားကို သတ္တု လက်မခံ။

“အို... မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ဒီကောင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတာ ကျုပ်အသိဆုံးပဲ၊ ဟိုကောင် စာရေးဆရာလဲ ဒီအကြံထဲမှာပါတယ်” ကိုကိုကြီး မနေနိုင်တော့။

“ကျုပ်တို့ ညကတည်းက ကျောင်းမှာရှိတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ကိုသတ္တုရယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား သတ္တုကို ဒီလိုလာပြီးလို့မရဘူး စာရေးဆရာ ခင်ဗျားမိန်းမ ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်ကတည်းက စိတ်က တထင့်ထင့်ဖြစ်နေပြီသား”

သတ္တု က ကိုကိုကြီးကို ဝါးလုံးနဲ့လှမ်းညွှန်ပြရင်းပြောသည်။ ကိုကိုကြီးက သက်ပြင်းချကာ ...

“ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိန်းမ ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာ တစ်ခုပဲကွက်လုံးသိတယ် ကိုသတ္တု။”

“ကျုပ် မယုံဘူးဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်ညီမကို ထုတ်ပေးမလား၊ ကျုပ်တို့တိုဗျက်ဆီးရမလား”

သတ္တု စကားကြောင့် လူငယ်တွေ တင်းမာကုန်ကြပါသည်။ အောက်ရပ်ကွက် မပြောနဲ့ သူ့ရပ်ကွက်ကလူငယ်တွေကတောင် ညည်းမခံနိုင်။ ရေဘင် က လူအုပ်ကြားထဲက ထွက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မင်းက လူမိုက်လား၊ လာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ချမယ်”

“ရေဘင် ... ဆွဲပါဦးဟဲ့”

သတ္တုကိုဆွဲ၊ ရေဘင်ကိုဆွဲနဲ့ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေကြတာကြောင့် ...

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးကြပါ၊ ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော် နည်းတိုင်းရှင်းမယ်”

ကိုလုစိန် က ကားပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီး သတ္တုဆီကို လျှောက်လာသည်။ ပရိသတ်တွေက သတ္တုနဲ့ ကိုလုစိန်ကိုကြည့်ကာ ရင်သမ။ ကိုလုစိန်က သတ္တုရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“မင်း ငါ့ခေါင်းကိုခွဲချင်တယ်မဟုတ်လား သတ္တု၊ ငါ့ခေါင်းကိုခွဲရ ကျေနပ်ရင်၊ မင်းရဲ့ အာဃာတတွေပြေမယ်ဆိုရင် လုပ်စမ်းကွာ”

“အေး ခွဲမယ်၊ မင်းခေါင်းကိုခွဲရမှ ကျေနပ်မယ်”

သတ္တု ဘီလူးတစ်ကောင်လို ခက်ယန်နေပါသည်။ သတ္တု
ထက်တွေ မြောက်တက်သွားပါသည်။ အော်သံတွေ၊ မျက်လုံးမှ
သုတွေကြားမှာ အသံတစ်သံ ...

“ကိုကို...”

သတ္တုရဲ့လက်က လေထဲမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်တု
သွားပါသည်။ ပြီးတော့ အသံလာရာ ကွဲရပ်ကြီးကို သတ္တု အပါအဝင်
အားလုံး ကြည့်ကြသည်။ ကွဲရပ်ဘေးက ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရွှေမြ လန့်သွား
သည်။ လူ မမြင်ရဘဲ ကွဲရပ်ဆီကအသံကြောင့် ...

“ဟာ ... ကွဲရပ် အသက်ဝင်လာတာလားမသိဘူး”

အားလုံး ဧဝေဧဝါဖြစ်နေချိန်မှာ ကွဲရပ်ပိုက်အောက်က တံခါး
ဖွင့်သံနှင့်အတူ မေရီနဲ့မေခိုင် ဆင်းလာကြပါသည်။ မေရီ က မျက်
ရည်တွေစီးကျရင်း ကိုလုစိန်နဲ့ သတ္တု ရှိရာဆီ လာသည်။ မေရီ
က ဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ ကိုလုစိန်ကိုကြည့်ကာ ...

“မေရီကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ဘုံကထိန်ပွဲ မပျက်ဖို့အတွက်
အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြဖို့အတွက် မေရီ အစ်ကိုကြီးနောက်ကို မလိုက်
နိုင်တော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သတ္တု လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ကိုလုစိန် ခေါင်းမောကြည့်
သည်။ ကိုလုစိန်ရဲ့မျက်နှာက ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ဒါမှမဟုတ် ထိခိုက်
နာကျင်မှုတစ်ခုခုနဲ့ လတ်တလောကြုံတွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။

“အစ်ကိုကြီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး လုပ်
တာတွေက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုလို့ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်၊
အားလုံး ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ညီမလေးနဲ့အစ်ကိုကြီး အသည်းကွဲတာ၊
ချစ်ခင်ချရင် အားလုံး သာဓုခေါ်ကြမှာပါ”

ကိုလုစိန်နဲ့မေရီ အဖြစ်ကို အားလုံး စိတ်မကောင်း။

“ဒကာလေး သတ္တု...”

“ဆရာတော် ကြွလာပြီ၊ လမ်းဖယ်ပေးကြဟေ့”

အားလုံး ဒူးထောက် လက်အုပ်ချီသူ၊ စာင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကြရင်း
အက်အုပ်ချီသူနဲ့ ဆရာတော်ကို လမ်းရှင်းပေးကြပါတယ်။

“ဘာသာတရားပွဲတော်ကို နှောင့်ယှက်သူ၊ ဘာသာရေးကို စော်
စားရင် အပြစ် ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဒကာလေးလဲ ဗုဒ္ဓ
အသာပဲ၊ ဘုန်းကြီး ရှင်းပြဖို့လိုမလား”

ဆရာတော်စကားကြောင့် သတ္တု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပါ
သည်။

“လူတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေဆိုတာ
ဘုန်းကြီးနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး ဒကာသတ္တု။ ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဘုန်းကြီး ဝင်ပါ
ဆင့်တယ်ထင်လို့ ဘုန်းကြီး လာတွေ့ရတာပဲလေ၊ ဘုန်းကြီး တယ်ခု
အေးမယ်၊ ဒကာသတ္တု က ဒကာလုစိန်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာနော်”

ဒီက လုစိန်နဲ့ ဒကာရဲ့ညီမနဲ့ ပြဿနာတက်ကြတာလား။”

သတ္တုလက်က ဝါးရင်းတုတ် လွတ်ကျသွားပါသည်။ သတ္တု
ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီပြီး ...

“တပည့်တော်နဲ့ဖြစ်တာပါ အရှင်ဘုရား”

“မောင်လုစိန်ကရော လူရွပ်လူပွေလား”

သတ္တု ခေါင်းခါရင်း ...

“မရွပ်ပွေပါဘူးဘုရား”

“လူတောထဲတိုးလို့မရတဲ့ရောဂါလက္ခဏာရှိလား”

“မရှိပါဘူးဘုရား”

“ကြွေးမြီကင်းရဲ့လား”

သတ္တု ခေါင်းညိတ်ရပါပြီ။

“ငယ်ငယ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာကို နှစ်တွေ့ လ
တွေ့ ကြာတဲ့အထိ ရင်အလေးခံပြီး ဘာလို့ယူချင်ရတာလဲ ဒကာ
သတ္တု။ ဒကာလေးက ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒကာရဲ့ညီမနဲ့
လုစိန်ကို ခွဲလို့အဆင်ပြေတယ်ထား။ အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
ဒကာညီမက လိုက်လျောတယ်ထား။ ဒကာလေးညီမက ဒကာလို
စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား။ နောက် လုစိန် ကရော စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား။
ဒါဆိုရင် ဒကာ လောဘကြီးတာပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင် ဒါဟာ ဝစီကံ
နဲ့သတ်တဲ့ လူသတ်မှုလို့ ပြောလို့ရတာပဲ ဒကာ”

သတ္တု။ မျက်ရည်လည်ပြီး ဆရာတော်က သတ္တုကို ကရုဏာ
သက်သလိုကြည့်သည်။

“ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဝဋ်ဆိုတာ အမြဲရှိတယ် ဒကာ၊
ဒကာ နောက်ကြုံလာမယ့် ဝဋ်သံသရာကို စိန်ခေါ်ရတဲ့သတ္တိ ရှိလား။
ဒကာအလှည့်ကြုံရင် ခံနိုင်ရည်ရှိလို့လား။ ဒကာ ငယ်ပါသေးတယ်၊
ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပေမယ့် ဒကာ အိမ်ထောင်ပြုလို့ အခုလိုကြုံ
ခဲ့ရင် ...”

ဆရာတော် စကားမဆက်တော့။ မေရီ က ရှိုက်ငိုနေပုံ ကိုလုစိန်
ရဲ့ လက်အုပ်ချီ မျက်ဝန်းမှိတ်ကာ ပါးပြင်ပေါ်ကစီးကျလာတဲ့ မျက်
ရည်တွေကို သတ္တု မမြင်ဖူးသလို တွေ့တွေ့ဝေဝေကြည့်ရင်း ဆရာ
တော်ကို အခုလိုပြောပါတယ်။

“တပည့်တော် မှားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် သူတို့ချစ်ခြင်း
တို့ မခွဲတော့ပါဘူးဘုရား”

ဆရာတော် ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးသည်။ ကိုလုစိန် မထင်မှတ်
လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ မေရီ သတ္တု။ ဆီ ပြေးလာ
ရင်း သူ့အစ်ကိုကိုဖက်ကာ ...

“ကိုကို တကယ်ပြောတာနော်”

သတ္တု က သူ့ညီမခေါင်းကိုပွတ်ကာ နှစ်သိမ့်ရင်း ...

“တကယ်ပြောတာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ကိုကိုတို့ဘဝမှာ ညီမ

လေးနဲ့ ကိုကို နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲကွာ၊ ညီမလေး စိတ်ဆင်းရဲ နေရင် ကိုကို ပျော်မယ်လို့ ညီမလေး ထင်လို့လား၊ ဇာနည် ...”

ကိုလှစိန် က မတ်တတ်ရပ်သည်။ သတ္တု က ကိုလှစိန်လက်ကို ဆွဲကာ ...

“မင်းနဲ့ငါရဲ့ရန်ငြိုးတွေ၊ အာဃာဓာတ်ရားတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး မေ့ပစ်လိုက်တော့”

“မင်း တကယ်ပြောတာနော်”

သတ္တု က ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ လှစိန် က ခေါ်ရီ ကို လှမ်းဖက် တော့ သတ္တု က အောင့်သက်သက်နဲ့ ...

“အဲဒီသောက်ချိုးတွေကြောင့် မင်းနဲ့ငါ မတည့်တာ”

သတ္တု ရဲ့အသံကြောင့် အားလုံး ရယ်ကြပါသည်။

ရေဘင် က...

“ဟေး ... ဇာနည်၊ ဝမ်း တူး သရိုး ...”

အိုးစည်ဝိုင်းက အချက်ပေးလိုက်တာနှင့် ဇာနည်တော့သည်။ ဆရာတော် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ကာ ကျောင်းပေါ်တက်သွားပါ သည်။ သတ္တု က ဝါးရင်းတုတ်ကြီး ဖြုန်းဆို ကောက်ကိုင်တော့ ကိုလှစိန် လန့်သွားကာ မေရီ ကို ဖက်ထားရာမှ ခွာလိုက်ပါသည်။ သတ္တု က သဘောကျရင်း အိုးစည်ဝိုင်းထဲသို့ ဖင်လေးကော့ကာ ကော့ကာ ဝါးရင်းတုတ်မြှောက်ကာ ကျောင်း ထွက်သွားပါသည်။

မေရီ က ကိုလှစိန်ပုံစံကြောင့် ရယ်ပြီး လှမ်းဖက်သည်။

“ပျော်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကိုလှစိန် က ...

“ဖြည်းဖြည်းဖက်ပါ မေရီရယ်”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မေရီ အရမ်းချစ်လို့ဖက်တာပဲဟာ”

ကိုလှစိန် က ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း ...

“လူတွေနဲ့ကွာ”

ကိုလှစိန် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မေခိုင် က ...

“အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာတော့တယ် ကိုကိုရဲ့၊ မေခိုင်ဖြင့် ကိုကို ကိုလွမ်းလိုက်တာ”

ကိုကိုကြီး မေခိုင်ပန်းကိုဖက်ရင်း ...

“ကိုကိုလဲ ကိုလှစိန်ကို ကူညီချင်လို့သာ လွှတ်လိုက်ရတာ နေလို့ကိုမရဘူး”

မေခိုင် က မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“သွားပါ၊ အိမ်မှာဝိုင်းဖွဲ့ပြီး မူးရူးနေကြတယ်လို့ သတင်းကြား တယ်နော်”

“ဒါကတော့ လွမ်းလွန်းလို့ မခံနိုင်လို့ သောက်မိရတာပါကွာ”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဒါပဲ”

မေခိုင် စကားကြောင့် ကိုကိုကြီး က ရယ်သည်။

၂၄၈

ဒီနေ့ခင်း

ကားပေါ်မှာတော့ စစ်သူကြီးဝင်းသိန်းက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ သူ့ရဲမက်တွေနဲ့ အရက်ခိုးသောက်နေပါသည်။

BJ ညိုကြီးရဲ့သား နောင်ကြီး က ...

“ဟေ့ စစ်သူကြီး ကုလားဖြူတွေ လာနေပြီ”

နောင်ကြီး စကားကြောင့် စစ်သူကြီးဝင်းသိန်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကုလားဖြူ အနံ့နဲ့ဆာမီ က သွားတွေပဲမြင်ရပါတယ်။ ကားအောက်ကနေ လက်ပြလို...

“ဒီကလေးကတော့ကွာ...”

ရဲမက်နှစ်ဦးကတော့ ခမောက်တွေရွဲ့စောင်းလို့ လက်အုပ်ချိုပြီး ရဲရိုသေသေမှူးနေကြပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ...

ဒီနေ့ခင်း